

Vi Thần

Contents

Vi Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	67
11. Chương 11: Ngoại Truyện 01	74
12. Chương 12: Ngoại Truyện 02	77

Vi Thần

Giới thiệu

Edit: Táo – Hasu. Thể loại: Cổ trang, đam mỹ, nhất công nhất thụ, triều đình, HE. Thôi Húc Minh là con nhà quyền q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-than>

1. Chương 1

Ba tháng ba, liễu vàng thắm đậm nửa phần xanh [1]. Đêm qua có một trận mưa nhỏ, đến khi hừng sáng vẫn còn nghe được tiếng nước tí tách rơi từ mái hiên, nằm trên gối cũng cảm thấy mát mẻ dễ chịu.

Nhưng sau khi mặt trời ló dạng thì bầu trời lại xanh trong rạng rỡ, trong viện, hai đóa hoa đào màu hồng phấn vừa nở, qua giọt nước bảy màu cười e lệ không muốn ngừng, không kìm được ngẩng đến gần người, cảnh vật mỹ lệ nhường này, thiên nhiên tuyệt sắc nhường này, cảm giác muốn nằm lì trên giường như cũng bị quét sạch, tâm tình phát phối như ánh mặt trời treo bên bức tường phía đông. Đêm qua ở trong mộng đã gọi tên người ta, hôm nay còn cùng nhau du thuyền, sao vẫn nhớ nhung như vậy, giống như mối tình đầu của một thiếu niên mới lớn, thật là...

Bên bờ Kinh Hồ ở ngoài thành, cảnh liễu trở mầm non, trong bụi cỏ những đóa hoa dại bé nhỏ vừa ló đầu khỏi nền đất. Các tiểu thương bán quạt tròn bằng tơ tằm tươi cười rạng rỡ mời chào hai ba cô nương đang du xuân kết bạn. Trên núi, tiếng chuông chùa Ninh An kính cẩn nghiêm trang, xuyên thấu tiếng rao hàng nhộn nháo rót vào tâm trí con người một sự yên bình.

Đứa bé nhà nào đó mặc quần áo mới, phồng má thổi cái chong chóng nhỏ trên tay phát ra tiếng vù vù, chỉ

về mặt hồ phía xa hứa hẹn: “Mẹ, chờ mai sau con đỗ trạng nguyên, con sẽ ngồi trên chiếc thuyền lớn thế kia!”

Thiếu phụ mặc áo vải bên cạnh khom người cười, xoa lên cái đầu trơn nhẵn vừa cạo của đứa bé: “Được, mẹ chờ ngày đó.”

Trên hồ, thuyền hoa dập dềnh, đầu tiết xuân, hầu môn vọng tộc trong kinh rất thích giọng thuyền dạo hồ, kết bái vài vị tri kỷ, dẫn theo mấy phận má hồng, nghe nhạc uống rượu, ngắm cảnh tâm tình, hào hứng đứng ở mũi thuyền ngâm thơ đối câu rồi lại múa bút vẩy mực, cũng xem như là phong nhã, xứng với danh tiếng của một tài tử phong lưu.

Một khách ngoại lai ở trên bờ luôn miệng khen: “Chiếc thuyền hoa giữa hồ thật tinh xảo.” Trương hồng kết lục, rường cột chạm trổ, trong muôn ngàn chiếc du thuyền vãng lai trên hồ chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra nó.

Mọi người mỉm cười nói: “Đó là thuyền của tiểu công tử Thôi gia. Ngài không biết Thôi gia? Thôi phủ ở kinh thành, năm đó khi Thái Tổ hoàng đế ngự bút thân phong bát đại vọng tộc, Thôi gia giữ danh bài đệ nhất! Gia nghiệp to lớn, tiền hoàng hậu của Cao Tông hoàng đế chính là nữ nhi của Thôi gia.”

Đội thuyền tới gần một chút người đó sốt sắng chỉ cho khách nhân thấy, người mặc hồng y sáng rực ngồi ở giữa chính là tiểu hầu gia của Trung Tĩnh hầu gia, tên là Ninh Hoài Cảnh. Người đang chạm ly nói cười với hắn chính là công tử Từ Khách Thu của Trung Liệt bá gia. Còn lam y công tử cầm quạt ở bên thuyền có nụ cười ân cần dễ gần, đó là thiếu chủ Giang Văn Tiều của Chúc Cẩm Đường ở thành Đông.

Hoa khôi Ngọc Phiêu Phiêu ngàn vàng khó mua một nụ cười của Xuân Phong Đắc Ý lâu ôm đàn tỳ bà ngân nga cất giọng: “Gió chợt thổi. Thổi gợn sóng mặt nước ao xuân. Hồ thơm dẫn lối đôi uyên ương. Tay vò nát nhụy hồng hạnh. Cánh chim đơn côi tựa lan can. Trâm ngọc nghiêng rơi. Trọn ngày mong quân quân chẳng đến. Ngẩng đầu nghe tiếng hỉ thước kêu [2].”

Giai điệu du dương trầm bổng, ẩn giấu một chút ai oán. Từ gia thiếu gia sau khi nghe xong, chỉ vào người mặc cẩm y trên chũm tọa cười nói: “Phiêu Phiêu, Minh Húc nhớ nàng còn không kíp sao nữ lạnh nhạt với nàng? Câu ‘Trọn ngày mong quân quân chẳng đến’ này phải do hắn nói mới đúng.”

Ngọc Phiêu Phiêu chỉ cười không đáp, cúi đầu chỉnh lại dây đàn. Từ Khách Thu đang muốn mở miệng pha trò, Ninh Hoài Cảnh nhét cho y một ly rượu nói: “Thường ngày không thấy ngươi chăm chỉ học hành, bây giờ lại dùng tới học vấn. Nếu giỏi thì kì thi hương năm nay đứng đầu bảng thử xem?”

“Ngươi nói đùa à.” Thấy Giang Văn Tiều đứng một bên phẩy quạt ngắm cảnh, vẻ mặt bình chân như vại, Từ Khách Thu quay đầu lại nói: “Bàn về học vấn, có Minh Húc đây, nào đến phần ta?”

Thôi Minh Húc trước sau chưa nói một lời mỉm cười: “Không dám.”

Nghe người hỏi thăm Ngọc Phiêu Phiêu: “Sao vậy? Có chuyện phiền lòng?” Giọng điệu dịu dàng hơn rất nhiều.

Ba người kia nhìn nhau cười, dù sao đây cũng không phải lần đầu họ nhìn thấy bộ dạng đó của hắn. Ngẫm lại vẻ kiêu ngạo thích được nuông chiều thường ngày của hắn, cứ như hai người khác nhau, chợt thấy hắn thay đổi thái độ, quả là kì quặc đến luống cuống.

Thôi Minh Húc không để ý tới nụ cười quái dị của ba người bọn họ, kéo tay Ngọc Phiêu Phiêu dịu dàng hỏi han: “Có phải hai ngày trước bị cảm không? Nếu thế, chúng ta về trước đi.”

“Không phải... Thiếp...” – Ngọc Phiêu Phiêu bị hắn nắm cổ tay, lại càng e thẹn, lắc đầu muốn trả lời, bỗng nghe một tiếng “Tôm” ở phía sau, những người xem náo nhiệt ở trên bờ nhất loạt la lên:

“Có người rơi xuống nước! Mau! Mau lại xem!”

Người trên thuyền hoa nhìn theo tiếng kêu, dòng người vốn như con thoi bên bờ xôn xao vây thành một đám đông đông nghẹt, tất cả đều sợ hãi la hét liên tục, nhưng vẫn không thấy ai nhảy xuống nước cứu người.

Chỗ có người rơi xuống nước cách thuyền hoa không xa, có vẻ là người trên con thuyền hoa gần nhất kia. Người trên con thuyền đó tay chân luống cuống, hai ba người có vẻ là gia đình chạy tới bên mạn thuyền hét

lên: “Thiếu gia, thiếu gia...” Bộ dạng lúng ta lúng túng.

Có người muốn tìm nhà thuyền mượn cây sào cứu người, không biết vì quá hoảng sợ hay vì nguyên nhân nào khác mà người rơi xuống nước dù làm thế nào cũng không bắt được, tất cả chỉ vô ích, làm cho người trên bờ sốt ruột.

“Nhìn người đó quẫy nước như vậy... Không biết bơi à?” – Giữa bọt nước tung tóe không thấy rõ hình dáng người nọ, Từ Khách Thu siết chung rượu nói, nhìn người trong nước cố gắng vùng vẫy nhưng dần dần chìm xuống.

“Xem ra đúng là vậy.” Bình rượu đã cạn, Ninh Hoài Cảnh phân phó gia đình mang thêm một bình nữa tới, rồi tự rót cho mình một ly: “Mùi vị rượu này không tệ, là Văn Tiều huynh mang đến?”

“Lần trước đến Giang Nam thu mua vải mới, tiện thể mang về thôi.” – Giang Văn Tiều nói, thu quạt muốn quay về chỗ ngồi, trên bờ có tiếng reo hò: “Này, có người nhảy xuống cứu.”

Thôi Minh Húc lúc trước chỉ nhìn thoáng qua rồi không để ý tới, nhìn theo tầm mắt của Ngọc Phiêu Phiêu, đúng là trên con thuyền có người rớt xuống nước, có người vừa lặn xuống nước: “Biết bơi sao không sớm nhảy xuống cứu?”

Vừa dứt lời đã thấy người nọ ở trong nước giãy vài cái, cư nhiên cũng từ từ chìm xuống: “A... Không biết bơi à...”

Trên thuyền, mọi người bật cười, rót rượu, an tọa ở trên thuyền nhìn hai đám bọt nước một xa một gần bắn ra tung tóe.

“Người kia sắp không xong.” – Từ Khách Thu thấy người rơi xuống nước đầu tiên sắp chịu hết nổi, bọt nước quanh thân cũng dần nhỏ lại, lộ ra một cái đầu đen đen: “Có muốn cứu hần hay không?”

Ninh Hoài Cảnh và Giang Văn Tiều không trả lời, ngón tay Thôi Minh Húc vuốt lên miệng chén rượu, nhìn mặt hồ lay động, dao động đến nổi nước gợn dập dờn, tạo thành một làn sóng lẫn lộn.

Cổ tay bị nắm chặt, là Ngọc Phiêu Phiêu níu tay áo hần: “Cứu, cứu người đó với.”

Mỹ nhân thủy chung mặt ủ mày chau khẩn thiết nhìn về phía hần, bên ngoài con người đen bóng đã động một lớp sương, vành mắt chuyển hồng, càng khiến người ta thấy thương xót. Thôi Minh Húc trong lòng nóng lên, kim lòng không đành nắm lấy tay nàng: “Không có việc gì, nhìn nàng rất ôn nóng.”

Phất tay triệu mấy gia đình biết bơi đến, lệnh cho bọn họ nhảy xuống cứu người. Thần sắc Ngọc Phiêu Phiêu lúc này mới khá lên một chút, vẫn nắm chặt tay áo hần không buông, đôi mắt không chớp lấy một lần, chuyên chú quan sát động tĩnh trên mặt hồ.

“Sợ cái gì? Không phải đã cứu lên rồi sao?” – Thôi Minh Húc thấy nàng căng thẳng, ôm nàng vào lòng trấn an.

Từ Khách Thu chờ thấy hai người họ thân mật liền nhỏ giọng trêu đùa, thường thường chỉ nhìn bọn họ một cái đã bị Thôi Minh Húc lạnh nhạt trừng lại, vì vậy cười đến không ngừng được.

Một lát sau, người được cứu được kéo lên. Ngọc Phiêu Phiêu bước nhanh tới xem xét, Thôi Minh Húc bắt đắc dĩ cũng phải đi theo.

Gia đình ghé vào tai hần thông báo: “Mặc áo vải là kẻ lúc sau nhảy xuống cứu người, người rớt xuống nước trước đã hôn mê.”

Hai người ướt sũng nằm trên thuyền, gia đình vây xung quanh. Không thể dạo hồ tiếp, trước tiên cặp bờ tìm một đại phu quan trọng hơn. Thôi Minh Húc đứng ở ngoài đám đông, xuyên qua khe hở thản nhiên nhìn lướt qua, bỗng nhiên phát hiện, hai người trên mặt đất nhìn hơi quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Không khỏi ngừng bước nhìn kĩ lại.

“Giản Chi...” – Ngọc Phiêu Phiêu bên cạnh kim lòng không được nước mắt rơi xuống, khẽ gọi.

Giản Chi... Tên này... Thôi Minh Húc nghe nàng gọi, trong lòng xao động. Đúng rồi, người mặc áo vải nằm trên đất không phải Vu Giản Chi gặp mặt vài lần ở học đường thì là ai?

Bàn về chuyện đó, hai bên cũng có chút tình đồng môn nhiều năm học chung, chỉ là Thôi Minh Húc hẳn luôn mắt cao hơn trời, hạng người mà hẳn kết giao phải như Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu, đối với Vu Giản Chi gia cảnh bần hàn, học nghiệp không mấy nổi bật tự nhiên gặp qua sẽ quên, sao nói được nửa câu với hắn? Tới bây giờ, ngoài lúc thấy mặt ở học đường, dĩ nhiên không nhận ra. Như vậy, người có giao tình tốt với Vu Giản Chi đến mức khiến kẻ ấy bỏ sống quên chết nhảy xuống cứu là... Đường nhìn chuyển qua thân người không thấy động đậy, thân hình nhỏ hơn cả Vu Giản Chi, gia đình Thôi phủ đang đề lên ngực giúp người ấy nôn nước ra. Qua đám người tất bật chỉ thấy được đôi môi khẽ mở của y, màu hồng phấn rất nhạt, cảm giác thật mềm mại, bất chợt làm hắn liên tưởng tới hai đóa hoa đào mới nở trong viện sáng nay, yếu ớt, không nhin nổi ngất lầy.

“Đó không phải là Tề Gia bên Lễ bộ [3] sao?” – Ninh Hoài Cảnh theo Từ Khách Thu chạy đến góp vui, vừa thấy Tề Gia hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, khuôn mặt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó tiếp lời: “Nếu là vị Tiểu Tề đại nhân mà người nói thì trượt chân rơi xuống nước cũng không kỳ quái.”

Thấy Thôi Minh Húc không có biểu hiện gì nói: “Minh Húc, lại nói, y và người lúc trước cũng là đồng môn mà. Người nhận ra y không?”

“Đã từng gặp mặt.” – Thấy Ninh Hoài Cảnh vạch trần quan hệ của hắn với Tề Gia, cảm thấy hơi không hài lòng, Thôi Minh Húc nói một câu cho có lệ, bỏ lại mọi người xoay người rời khỏi.

“Aiii, người nói hắn... Thay đổi sắc mặt nhanh như chớp ấy.” – Từ Khách Thu bắt mồm.

“Tính tình hắn như vậy, người cũng không phải không biết.” – Giang Văn Tiều phẩy quạt chậm rãi đi tới.

Trong đám đông vọng ra vài tiếng ho khan yếu ớt, Ninh Hoài Cảnh nhìn đôi mắt Tề Gia mơ mơ màng màng, không khỏi cười: “Tiểu Tề đại nhân tỉnh?”

Thấy Tề Gia hơi giật mình, không phản ứng, hắn cũng không lưu tâm, chỉ vào thuyền của Tề phủ trên hồ nói: “Đây là thuyền hoa của Thôi phủ, thuyền của quý phủ ở bên kia, Tiểu Tề đại nhân, ngài rút xuống nước.”

“Thôi... Thôi phủ?” – Thần trí vẫn mơ hồ, cố gắng xâu chuỗi từ ngữ lại, Tề Gia nghi hoặc nhìn về phía ba nam tử ăn mặc sang trọng trước mặt.

“Chính là Thôi phủ, Thôi Minh Húc, đại nhân hẳn nhận ra?”

“Ọc ——” một tiếng lại nôn ra một ngụm nước, cả người không còn chút sức lực nào cũng không cố chịu đựng thêm nữa, cuối cùng chỉ có ba chữ “Thôi Minh Húc” lọt vào tai.

Thôi Minh Húc, là Thôi Minh Húc cứu mình.

Bóng người đã đi xa sau khi bước lên bờ, ngoái đầu lại nhìn thoáng qua thuyền hoa, lập tức nghênh ngang bỏ đi. Cao quan chạm mây, cấm y tung gió, mây tựa núi xa, môi mỏng khẽ nhếch, mắt đen đảo quanh, ngạo khí át người.

Mọi người đều nói, đó là tiểu công tử Thôi gia Thôi Minh Húc, là giai khách [4] của Hầu phủ, là thiên kiêu [5] trong nhân thế.

Tề Gia, cái tên này nghe rất quen tai, cẩn thận hồi tưởng lại, đầu đầu cũng nghe mọi người ở sau lưng châm chọc y.

“Tề Gia, đề mục hôm nay tiên sinh hỏi huynh không trả lời được à?”

“Ta... Ngày hôm qua nghe Đoan Mẫn nói, hôm nay tiên sinh khảo Luận Ngữ [6], ta xem cả một đêm. Kết quả, hôm nay tiên sinh hỏi Đại Học [7].”

“Tề Gia, không phải tiên sinh cho huynh chép bản khắc sao? Đề đâu?”

“A, ta đang chép. Á, mục... Mục sao đó ra hết rồi? Ày da, chữ của ta, ta vừa mới viết...”

“Tề Gia, tiên sinh tìm huynh có chút việc, kêu huynh ra sau núi.”

“Chỗ đó... Chỗ đó là nghĩa địa mà.”

“Tiên sinh kêu huynh đi thì huynh phải đi, huynh muốn cãi lệnh thầy hả?”

“Há há, y đến thật kìa.”

“Y ngốc quá đi.”

Bước đi trong thư viện, thỉnh thoảng nghe vài câu chuyện phiếm, hình như cái người tên Tề Gia luôn luôn bị ức hiếp, ngoài những chuyện đó ra cũng không có ấn tượng nào khác.

Thôi phủ trước kia cũng mời tây tịch [8] đến phủ dạy học, Thôi Minh Húc chán ghét những lão học giả suốt ngày rung đùi đắc ý không có ý nghĩa. Huống chi, những gì họ dạy hắn cũng đã biết. Sau vài lần trêu đùa ác ý, các lão học giả không chịu nổi nữa đều xin từ giả. Đại ca đương gia của hắn thấy hắn cả ngày không làm chuyện gì, chỉ lo càn quấy vui chơi, tức giận không thôi, dứt khoát đưa hắn vào học thư viện ở trong thành.

Thôi Minh Húc cũng không kháng cự, ở thư viện so ra còn tự tại hơn khi ở nhà, không có việc gì thì có thể chạy ra ngoài tìm bọn người Ninh Hoài Cảnh huyền nào. Tuy rằng đến chỗ nào cũng thấy mấy lão học giả gầy đét lại không thú vị, nhưng mà bọn họ cũng biết không thể trêu vào Thôi phủ, đối với việc hắn trốn học trốn hành cũng mở một mắt nhắm một mắt, quyền thế không lưu tình. Hừ, mấy lão ngoan cố chỉ biết ngập mình trong đồng sách cũ nát gặp những việc này thì lại rất nhanh nhay.

Trong thư viện cũng có người thật sự bất chấp khổ khổ nghiêm túc lập thệ phải trở nên xuất sắc. Một tay cầm cái màn thầu lạnh tanh một tay cầm sách, màn thầu nhanh nhét vào lỗ mũi luôn. Hắn ngồi bên song cửa vô tình thấy được, không mấy may quan tâm đến sự xấu hổ và giận dữ của người khác cười ha ha ha. Hắn từ lúc sinh ra đã là con nhà thế gia, từ nhỏ đã có cẩm y ngọc thực không lo ăn mặc, lại thêm thiên tư thông minh tài học hơn người, dù cho cả đời hắn cứ chơi bời quậy phá thì Thôi gia vẫn nuôi được hắn, đây là hậu đãi của ông trời, người không phúc cũng không được.

Cười xong quay đầu lại nhìn, thấy một bóng người run rẩy núp sau cây cột.

“Ai đó? Lén lén lút lút như vậy làm gì?”

Sau cây cột có tiếng động. Thôi Minh Húc hừ lạnh một tiếng, xốc vạt áo một bước rời khỏi thư viện nhưng người nọ vẫn bám theo.

Sau đó nghe nói cái người tên Tề Gia kia mua một chức quan trong Lễ bộ, trong thư viện bàn tán xôn xao. Thiên hạ đều biết, tham gia khoa cử vào làm quan mới gọi là chân tài thực học chứ không phải đút lót cho gia đình để vương, vậy mới là chính thống. Cho dù ngoài ba kì thi mỗi năm, khi đại xá vẫn tổ chức thêm những kì ân khoa, nhưng trong mắt người đời, vẫn thấp hơn thi Hội một bậc. Huống chi dùng tiền để mua một cấp bậc nhân hạ, không quyền lại không thế, gặp người phải cúi đầu khom lưng, với quốc với gia thì làm được gì? Chỉ được ánh hào quang bề ngoài mà thôi. Tên Tề Gia chậm hiểu này, nếu không chỉ đích danh thì y cũng không biết mình bị người ta châm chọc, tại nơi quan trường đây hổ sói còn không bị ăn tươi nuốt sống?

Trong thư viện có người không có ý tốt đánh cược rằng không quá nửa tháng Tề Gia nhất định sẽ khóc lóc trốn về.

Thôi Minh Húc ở bên ngoài cửa sổ nghe được cảm thấy thú vị, đối với cái tên Tề Gia này bất giác đã lưu nửa phần tâm.

Ngày hôm nay mới tính là gặp mặt, hóa ra đó là Tề Gia. Trên boong thuyền có rất nhiều người vây quanh, Thôi Minh Húc ở ngoài đám đông nhìn lơ đãng, nhìn bộ dạng đó, thật đúng là một kẻ ngu ngốc. Thân thể nhỏ bé, cao ngang ngang hắn. Đôi mắt nhắm chặt, y phục ướt đầm ngượng ngùng dán sát cơ thể, nhưng nhìn cũng không gầy. Kim tỏa phiền, ngọc hồ lô [9], các thứ trang sức khác nẩy lên theo thân thể, rơi xuống boong thuyền, vang lên tiếng leng keng leng keng, một người lớn như vậy, sao phải sợ y mệnh không dài nuôi không lớn chứ? Buồn cười. Định đứng lên, y vào quan trường đến bây giờ cũng hơn nửa năm rồi à? Chà, ngược lại vẫn sống rất rất tốt. Y sớm phải bị đẩy xuống Ngộ Môn Quan khi đang làm việc rồi chứ.

Trên đường hồi phủ, Thôi Minh Húc nhớ lại những chuyện liên quan đến cái tên này. Người ngốc có phúc của người ngốc, cổ nhân nói rất có đạo lý.

“Kì thi Hương năm nay đệ chuẩn bị thế nào rồi?” – Trưởng công tử Thôi gia Thôi Minh Đường đang ngồi giữa phòng khách uống trà, thấy Thôi Minh Húc buồn bực vẫn vợ đi vào phòng khách liền quát hấn: “Đệ đi đâu quậy phá?” BẠN đang ?

Vốn từ xa xa đã thấy đại ca ngồi ở sảnh đường, sợ huynh trưởng thấy lại muốn lảng nhảng, hấn mới giả bộ như không phát hiện, không ngờ lại bị huynh trưởng gọi lại, Thôi Minh Húc bất đắc dĩ, đành phải quay đầu vào chính đường ngồi xuống: “Hôm nay hẹn Hoài Cảnh, Khách Thu và Văn Tiều ra ngoài thành du hồ, đi nửa đường thì bọn họ có việc, đệ về trước.”

Đại ca hấn hận nhất hấn phóng túng buông thả, nếu để huynh ấy biết hấn qua lại với nữ tử thanh lâu, sợ rằng sẽ sinh ra chuyện lôi thôi. Vì vậy Thôi Minh Húc giấu giếm không đề cập đến Ngọc Phiêu Phiêu.

“Còn việc học của đệ?”

“Khá tốt.”

Sau khi phu thê Thôi gia sinh được hai đứa con trai, vài năm sau cũng không sinh nữa, sau đó mới hạ sinh Thôi Minh Húc. Ai ngờ rằng Thôi phu nhân sau khi sinh không bao lâu liền rời khỏi nhân gian, Thôi lão gia yêu vợ tha thiết, lại thương xót con thơ tuổi nhỏ đã tang mẹ, càng thêm cưng chiều Thôi Minh Húc, thường mặc cho hấn muốn làm gì thì làm, đối lại càng dung túng cho thói cuồng ngạo ngang tàng của hấn.

Ba năm trước, sau khi Thôi lão gia qua đời, tất cả mọi việc trong nhà đều do trưởng tử Thôi Minh Đường làm chủ. Y làm quan trong triều, bản tính nghiêm túc đứng đắn trái ngược hoàn toàn với Thôi Minh Húc, lại lớn tuổi hơn Thôi Minh Húc, so với Thôi lão gia càng có phong thái của người phụ thân nghiêm khắc. Chỉ là Thôi Minh Húc sớm đã bị phụ thân cưng chiều đến không biết trời cao đất dày, đối với những răn dạy và khiển trách của đại ca chỉ cảm thấy chán ghét mà không sợ hãi, không có ý muốn tự hối cải. Kể từ đó, chỉ làm Thôi Minh Đường tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Còn nhị thiếu gia Thôi gia Thôi Minh Dao kế thừa thương nghiệp của gia tộc, quanh năm buôn bán ngoài kinh, khó có được một lần quay về kinh thành, lại nói huynh trưởng như cha, hành vi hay cách cư xử của Thôi Minh Húc đều do y dạy dỗ: “Tháng tám sẽ đến ngày thi, đệ định làm sao?”

Mất thấy kì thi Hương tháng tám đã gần kề nhưng Thôi Minh Húc ngày ngày vẫn chơi bời lêu lổng bên ngoài, không có chút vẻ chăm chỉ, Thôi Minh Đường ở ngoài thì lo lắng nhưng trong bụng đã sinh phần nộ.

“Dù sao sẽ không làm mất mặt Thôi gia.” – Thôi Minh Húc nói. Thấy sắc mặt y đột nhiên trầm xuống, vội vàng đứng dậy muốn bỏ chạy: “Đệ ra đằng sau thăm đại tẩu.”

Dứt lời, không đợi Thôi Minh Đường gật đầu, từ chính đường đã chạy ra hậu viện.

Đầu tiết xuân, bên nguyệt động môn, hai gốc phong đã cởi bỏ lớp áo đỏ, trên phiến lá xanh non còn một vòng đỏ tươi lưu luyến không muốn rời. Phần lớn hoa trong vườn đã trổ nụ, điểm xuyết thêm chùm năm chùm ba khóm lá xanh. Những đóa hoa đón xuân nở rộ sáng khoải hai bên đường, tôn lên ánh nắng ấm áp, trải ra một màu vàng tươi trên mặt đất, khiến người ta không nhìn cũng khó.

Thôi Minh Húc thấy đại tẩu Liễu thị và nhị tẩu Trần thị đang ngồi bên bàn đá nói chuyện, nhị tử mới sinh của Trần thị cũng được bế ra, hai người chọe cho đứa bé cười khanh khách. Đi đến ôm lấy tiểu chất tử trong tay Trần thị, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo của nó: “Nhìn này, mấy ngày không gặp, có nhận ra thúc thúc không?”

Đứa bé chỉ chớp mắt nhìn hấn, ngoác miệng, khóc oa oa.

“Mới bấy nhiêu tuổi, sao mà nhận ra đệ được?” – Liễu thị cười nói: “Đệ như vậy đâu giống ôm con nít, giống ôm vò rượu hơn đó. Còn không mau trả lại cho nhị tẩu của đệ.”

Nhũ mẫu, nha hoàn bên cạnh cũng cười theo, Trần thị nhân tiện nói: “Chắc nó đói bụng rồi, để tỳ bế nó.” Nàng bế đứa bé từ tay Thôi Minh Húc rồi đi về phòng.

“Đại ca lại giáo huấn đệ.” – Trần thị rời đi, Thôi Minh Húc khom lưng ngồi xuống ghế đá, vừa lấy chung trà thị nữ để trên bàn vừa nói với nàng.

Hắn còn nhỏ đã tang mẹ, phụ thân dù có thương yêu bao nhiêu cũng không thể bù đắp, vị đại tẩu này từ sau khi về nhà, cử chỉ độ lượng dịu dàng, xử sự công chính liêm minh, được lòng trên dưới Thôi phủ. Hơn nữa, đối đãi với tiểu thúc Thôi Minh Húc này không nuông chiều bảo vệ như Thôi lão gia cũng không hơi chút là quá mức nạt nộ như Thôi Minh Đường, do đó Thôi Minh Húc đối với nàng càng thêm kính yêu, thỉnh thoảng lại cáo trạng đại ca hắn trước mặt nàng, nói hết bực dọc, thậm chí có những chuyện không tiện nói cho người khác nghe, trước mặt nàng cũng có thể tự nhiên mà tỏ bày, Liễu thị đối với hắn vừa là tẩu tử vừa là mẫu thân vừa là bằng hữu.

Lúc này, thấy hắn lại tới kể khổ, Liễu thị không khỏi bật cười, sai người thay những đĩa trên bàn thành các món điểm tâm thường ngày Thôi Minh Húc thích ăn, tha thiết nói rằng: “Huynh ấy cũng vì suy nghĩ cho tương lai tiểu thúc. Huynh ấy cũng không phải thúc ép đệ, chẳng qua con cháu gia đình bình thường còn muốn nỗ lực đọc sách, kiến công lập nghiệp, tiểu thúc đệ tài trí hơn người lại có tiền đồ tốt, nếu không vào triều làm quan dốc hết sức vì nước thì sẽ rất đáng tiếc. Cổ nhân thường nói, nam nhi chí tại bốn phương, qua hai năm nữa đệ cũng nên thành gia lập thất đi, nếu không ngẫm nghĩ kĩ càng dự định mai sau, cứ chơi bời thế này thì tiểu thư nhà nào chịu gả cho đệ?”

“Ai nói đệ không nghĩ tới chứ?” – Thôi Minh Húc buông điểm tâm trong tay, vỗ tay phủi sạch những mảnh vụn dính ở đầu ngón tay: “Nếu sang năm đệ thi Hội đỗ trạng nguyên thì sao?”

“A? Như vậy quả thực là chí hướng tốt.”

Thôi Minh Húc thấy nàng gật đầu cho phép, khoe miệng nhếch lên cười đến kiêu ngạo: “Ai cũng nói chức thừa tướng của Lục gia là do Thái Tổ hoàng đế ngự khẩu thân phong mà có, đệ thấy Lục Hằng Tu này cũng tâm thường không có bản lĩnh, chẳng qua y chỉ dựa vào hư vinh của tổ tiên mà thôi. Đợi đệ vào triều sẽ khiến y mất đi tướng ấn, cho y thấy, Hiền tướng cũng không nhất thiết phải là người trong Lục gia y.”

“Lời này đã vượt quá.” – Liễu thị biết hắn cá tính cuồng vọng, muốn khuyên hắn kiềm chế: “Bây giờ không nói thi Hội, ngay cả thi Hương còn chưa qua đã nghĩ tới chức quan sau này. Hơn nữa, làm quan quan trọng ở chỗ biết thận trọng đặt cái lợi chung lên quyền lợi riêng...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Thôi Minh Húc cắt ngang. Chỉ thấy hắn như nhớ lại chuyện gì đó, trong vẻ tươi cười kiêu ngạo lại có thêm vài phần ảm áp: “Đại tẩu, chờ đệ đỗ trạng nguyên sẽ lấy Phiêu Phiêu về nhà, có được không?”

“Ra là đệ đã có chủ ý chuyện tốt thành đôi.” Chuyện đi tìm Ngọc Phiêu Phiêu Thôi Minh Húc từ trước đến nay không hề dối gạt Liễu thị, Liễu thị chỉ tưởng hắn thiếu niên phong lưu, tương giao với danh kỹ hoa khôi hiếm có cũng là chuyện bình thường nên không can thiệp nhiều, không ngờ hắn đã có suy nghĩ rước người ta vào cửa, không khỏi ngăn ra: “Chỉ là Ngọc cô nương, cô ấy...”

Phát hiện lời nói không ổn liền chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: “Không phải nói hôm nay cùng tiểu hầu gia của Trung Tĩnh hầu gia dạo chơi hồ sao? Sao lại về sớm như vậy?”

“À, tự nhiên bị mất hứng thì về thôi.” Thôi Minh Húc trầm nghĩ, chuyện cưới Ngọc Phiêu Phiêu cũng không phải gấp gáp ngay bây giờ, sẽ không phiền hà thêm nữa, đem chuyện hôm nay dạo hồ gặp được kể với nàng, chỉ nói cứu được người nhưng không nói đó là bạn học chung thư viện. Chỉ cảm thấy nói mình và tên gốc Tề Gia ngu đần kia có liên quan thì trong lòng rất không thoải mái, tựa như mảng bùn đen dính lên mảnh vải gấm trắng.

Đang nói đến lúc cứu người lên thì có hạ nhân tới báo, có người mang thiệp tới muốn bái kiến tam công tử.

Thôi Minh Húc rời khỏi hoa viên, không vội vàng mà đi đến chính đường, lúc đứng ở cạnh cửa thoáng liếc mắt nhìn, người trên ghế ngồi nghiêm chỉnh. Người đầu tiên hắn nghĩ tới trong đầu dĩ nhiên là Tề Gia.

Người nọ thấy Thôi Minh Húc sải bước vào cửa vội đứng dậy chấp tay nói: “Đa tạ công tử trượng nghĩa cứu tiểu chủ nhân nhà nô tài.”

Ra là không phải Tề Gia mà là quản gia Tề phủ. Thôi Minh Húc trầm cười suy đoán vừa rồi nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Vị tổng quản này khen nhầm rồi, tại hạ bất quá chỉ nhắc tay chút mà thôi.”

Lại thấy có người đem mấy rương đồ đến, quản gia tóc hoa râm nhưng tinh thần sung mãn khom người nói với hắn: “Một chút lễ tạ ơn không thể hiện hết sự tôn kính, mong công tử vui lòng nhận cho.”

Thôi Minh Húc đảo mắt đánh giá, bất quá chỉ là chút vải vóc, các loại vật dụng đựng đồ, vật phẩm không nhiều, chế tác rất tinh xảo. Từ nhỏ hắn sinh trưởng trong gia đình phú quý, các loại kì trân dị bảo trước đây đã xem qua vô số lần, luôn luôn mắt cao hơn trời, ngay cả Giang Văn Tiều cũng có lúc phải nửa thật nửa giả oán giận hắn: “Trong những thứ Chúc Cẩm Đường ta thu thập khắp chốn, nếu Thôi tam thiếu gia ngươi có thể coi trọng hai ba món thì đã là phúc phận lớn lắm rồi. Ngươi xem ngươi, chọn đồng lụa tây, nếu ngươi sinh ra trong một gia đình bình thường có người trên kẻ dưới, ngươi nói ngươi sống thế nào đây?”

Thôi Minh Húc nheo mắt nói: “Ngươi chỉ có thể nói vậy, mấy món ở Chúc Cẩm Đường ngươi cũng chỉ thường thôi.”

Lúc này những thứ Tề phủ đưa tới ngoài ý muốn lại hợp ý của hắn. Có thứ nào tốt hơn nghiến mực trên tay, màu sắc xanh tím, hoa văn ngay ngắn, nặng trĩu nhẵn mịn, xung quanh nghiến mực chạm khắc hoa văn dài sen búp hoa, tạo hình toàn thể như lá sen giương rộng giữa hồ sen, chạm trổ tinh tế, sống động như thật. Đặt trên bàn, cứ như hương vị giữa mùa hè, gần như còn ngửi được hương sen thoang thoảng.

Không ngờ chủ tử chẳng ra gì nhưng hạ nhân làm việc rất thoả đáng. Thôi Minh Húc hai mắt nhìn lão quản gia, lão quản gia vẫn đứng cung kính, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất có khí phách. Không khỏi có ý khen ngợi, liền thuận miệng hỏi ông ta: “Chẳng hay chủ nhân nhà ông hiện nay ra sao?”

“Nhờ công tử cứu, tiểu chủ nhân đã không còn gì đáng lo, chỉ là hoảng sợ quá độ, cần nằm trên giường mấy ngày, không thể tự mình đến đây bái tạ, có chỗ nào không đúng lễ nghĩa mong công tử chớ trách.”

Lúc đó, nếu không phải Ngọc Phiêu Phiêu khẩn cầu, Thôi Minh Húc căn bản không quan tâm đến việc rồi hơi này, hiện tại thấy Tề phủ mang ơn như vậy, coi hắn như ân nhân cứu mạng dù có máu chảy đầu rơi cũng có ý muốn báo đáp, nhưng hắn cứ đối đáp như vậy lại sinh ra chút chột dạ nên mới tỉ mỉ hỏi han tình hình Tề Gia, nghe nói là thịnh lang trung trong thành, không khỏi cúi đầu trầm ngâm: “Đám người vô danh trong thành sợ là y thuật thấp kém. Tôn đại phu của Tế Thiện Đường trước đây là ngự y trong cung, có thể nói là hạnh lâm diệu thủ [10], không phiền thì mời ông ấy đến khám thử xem.”

Dứt lời, từ trong tay áo rút ra danh thiếp của mình, đưa cho ông ta: “Ngày trước ông ấy và gia phụ là bạn tốt, Tế Thiện Đường và tề phủ cũng có vài phần giao tình, ông cầm danh thiếp của ta đến đó, ông ấy sẽ nhận lời.”

Lão quản gia Tề phủ cung kính nhận lấy, khom lưng nói: “Đợi sau khi tiểu chủ nhân nhà nô tài lành bệnh sẽ tự mình đến nhà bái tạ đại ân của công tử.”

Thôi Minh Húc xua tay: “Không cần.”

Vốn hắn muốn nói mấy câu khách sáo như “Chúng ta là đồng môn” nhưng trong lòng lăn qua lộn lại rốt cuộc cũng không lời nào ra khỏi miệng.

Những vải vóc đưa tới được đưa qua hai vị tẩu tẩu, hắn cố ý chọn ra những cuộn tốt nhất đưa đến cho Ngọc Phiêu Phiêu, Thôi Minh Húc chọn hai thứ thấy thuận mắt để lại, còn lại đều thưởng cho hạ nhân. Sau đó bọn Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu cười hắn mấy lần: “Người cũng không phải người cứu, người dựa vào cái gì mà nhận lễ tạ ơn của người ta?”, Thôi Minh Húc vài ngày sau đem sự việc quảng ra sau đầu. Chỉ là thỉnh thoảng thấy nghiến mực trên bàn lại nhớ tới cái người tên Tề Gia kia, còn có đôi môi vô ý mà hé một nửa của y, giống như đóa hoa đào chớm nở trước cửa sổ phòng hắn. Đảo mắt đã qua một tháng, kỳ thực hoa đào từ lâu đã nở đến rực rỡ, ngay lúc đó, sự ngượng ngùng mềm mại đã rời đi không hề quay lại.

Chú thích:

[1] Đây là câu thơ thứ hai trong bài thơ Thành đông tảo xuân của Dương Cự Nguyên.

[2] Bài nhạc được phổ từ bài từ Yết kim môn của Phùng Duyên Tị.

Nguyên tác:

,
.
,

[3] Lễ bộ hay Bộ Lễ là tên gọi của một cơ quan hành chính thời phong kiến tại các nước Đông Á như Trung Quốc, Việt Nam, tương đương với Bộ giáo dục ngày nay. Quan đứng đầu Lễ bộ là Lễ bộ thượng thư, tương đương với Bộ trưởng Bộ giáo dục và Bộ trưởng Bộ ngoại giao ngày nay.

[4] Giai khách: khách quý.

[5] Thiên kiều: trích từ cụm Thiên kiều chi tử (đứa con của trời, chỉ một người kiều ngạo, tài giỏi).

[6] Luận Ngữ là một cuốn sách do Khổng Tử và những đệ tử của mình biên soạn. Luận Ngữ là một quyển sách trong bốn sách gọi là Tứ thư. Ngoài Luận Ngữ, Tứ Thư cũng gồm có Đại Học, Mạnh Tử và Trung Dung. Luận Ngữ là sách sưu tập ghi chép lại những lời dạy của Khổng Tử và những lời nói của người đương thời.

[7] Đại Học nguyên là một chương trong Lễ Kí, được xem là một trong những sách chủ yếu của Nho Gia.

[8] Tây tịch: ghế tây, dùng để chỉ khách hoặc gia sư, thời xưa chủ ngồi ở phía đông, khách ngồi ở phía tây.

[9] Kim tỏa phiến, ngọc hồ lô: những món trang sức cho trẻ con đeo để cầu mong đứa bé sẽ lớn lên mạnh khỏe, sống thọ.

[10] Hạnh lâm diệu thủ: bàn tay diệu kỳ trong rừng hạnh, ý nói những người tài giỏi. Trong đoạn văn đó tác giả muốn nói đến người thầy thuốc giỏi y thuật.

2. Chương 2

Lần thứ hai gặp lại Tề Gia là một tháng sau, khi đó là tảng sáng, người trên đường vừa mới thức giấc, cánh tay đeo giò thức ăn, mắt nửa nhắm nửa mở.

Cung đăng bằng sa đỏ của Xuân Phong Đắc Ý lâu sáng cả một đêm, dưới ánh mặt trời chỉ thấy được vài tim đèn hồng hồng.

“Công tử người đi thông thả, đêm nay nhớ quay lại nhé!” – Xuân Phong ma ma của Xuân Phong Đắc Ý lâu cả đêm chạy khắp lầu trên lầu dưới, trên khuôn mặt phai sắc phấn đã lộ vẻ uể oải, phất quạt nghiêng nghiêng ngả ngả bước ra cửa, những dải lụa dính trên quần lụa cũng buồn bã ủ rũ, có vài sợi đã tuột ra trượt theo đường may.

“Làm phiền ma ma rồi.” – Thôi Minh Húc đi ra cửa, vàng thái dương đỏ au trước đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đâm vào mắt gây nhức nhối, vội giơ tay cản lại.

Tối hôm qua cùng bọn người Hoài Cảnh ở đây náo loạn cả một đêm, chơi đồ nhau uống rượu [1], uống mãi đến khuya bọn họ đều ôm hoa nương chìm vào giấc ngủ. Thôi Minh Húc lâm vào tình thế khó khăn, đại ca hần phép tắc nghiêm ngặt, nếu biết hần đêm không về nhà ngủ, nhất định sẽ lôi từng điều gia quy ra răn dạy hần. Nhưng trước mắt bao người, nếu hần nói vì sợ đại ca nên phải về trước, chẳng phải sẽ bị bọn họ cười chết? Hần bất chấp ở lại tới đó, đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, thừa dịp đại ca hần vào triều sẽ len lén chuẩn về, hơn nữa với sự giúp đỡ bao che của đại tẩu hần, hần là có thể lừa được chuyện hôm qua.

Ai ngờ rằng tối hôm qua hần uống quá nhiều chơi quá muộn, chờ tới lúc hần trở mình rời giường thì tất cả cửa tiệm trên đường đều đã mở cửa, bánh bao thịt cũng tỏa khói trong lồng hấp. Nhắm tính thời gian, đại ca hần cũng đã hạ triều hồi phủ rồi. Vội vàng mặc quần áo muốn chạy về nhà, vừa rời khỏi Xuân Phong Đắc Ý lâu một hai bước chợt nghe phía sau có tiếng người gọi hần “Thôi huynh, Thôi huynh...”

Thôi Minh Húc không kiên nhẫn dừng bước quay đầu lại, đập vào mắt đầu tiên là gương mặt cười khờ dại, trên gò má một trái một phải là hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, khóe mắt co lại tạo thành nếp nhăn, trong miệng để lộ hai chiếc răng nanh.

“Ha ha, Thôi huynh, chắc huynh không nhớ, ta là Tề Gia.”

Vàng thái dương vừa ló ra ở đầu tường thành dịu dàng tỏa nắng, có lẽ do chạy quá nhanh nên mồ hôi trên trán y sáng lóng lánh. Hắn là vừa mới hạ triều, trên người Tề Gia vẫn còn mặc bộ quan bào màu xanh lá đậm, tôn thêm sắc trắng trên gương mặt trẻ con. Cả người như một màu xanh thắm được vớt lên từ mặt nước trong vắt.

“Aaa... Là huynh à...” – Đầu óc sau khi say rượu chênh choáng, dòng người xuôi ngược tựa như ngọn đèn kéo quân, nhìn thấy người càng thêm hoa mắt, Thôi Minh Húc nheo mắt nhìn một lát mới đan gương mặt tươi cười trước mắt và hình ảnh kim tỏa phiến rơi leng keng trên boong thuyền vào nhau. Trong đầu ong ong đột nhiên lại hiện lên hai phiến môi nửa mở như đóa hoa đào vừa chớm nở. Sau đó, đầu vầng mắt hoa, tay đỡ lấy trán, miệng hàm hồ không biết đã nói ra những gì.

Tề Gia hoàn toàn không phát hiện ra sự vụng vớ của hắn, đầy phần khích xoay nửa đầu chỉ tay về phía sau: “Ta vừa ở bên kia, chỗ đó đó, ở trước cửa tiệm tơ lụa bên cạnh quán trọ đằng đó, ngồi trong kiệu từ xa xa thấy một bóng người, trông giống giống Thôi huynh nên mới đuổi theo. Không ngờ là huynh thật... Ha ha... Trùng hợp ghê. Thôi huynh, huynh dậy sớm thật, nếu không phải thượng triều thì tới giờ Thìn ta còn chưa thức đâu.”

Tinh thần của y còn tốt hơn cả vị đại thẩm đang cãi nhau ầm ĩ vì nửa đồng tiền rau đất đỏ bên cạnh, Thôi Minh Húc bị y nắm lấy tay áo không thể giạt ra đành phải xoa ấn đường [2] ép mình lấy lại tinh thần chào hỏi y: “Tề đại nhân, đã lâu không gặp, thân thể khỏe hơn chút nào chưa?”

Nhìn bộ dáng vui vẻ như vậy thì biết y không có việc gì rồi. Chẳng qua ngoài chuyện này ra thì cũng chẳng có chuyện khác để nói với y.

“Ừ, đã khỏe hẳn rồi. Nhờ có Thôi huynh cứu ta, nghe quản gia nói, Tôn đại phu của Tế Thiện Đường cũng do Thôi huynh mời tới, quý phủ đã tặng nhiều thuốc bổ như vậy, thật không biết nói sao cho phải. Vốn dĩ ta định khi có thể xuống giường sẽ tới quý phủ tạ ơn, kết quả đến tìm mấy lần, Thôi huynh đều không có nhà. Rốt cuộc kéo dài tới bây giờ.” Bàn tay cầm ống tay áo của Thôi Minh Húc không khỏi siết chặt lại: “Bất quá, hôm nào, hôm nào đó ta nhất định phải đến nhà đáp tạ ơn cứu mạng.”

“Tề đại nhân không cần khách khí. Dù sao... Dù sao huynh và ta cũng coi như là đồng môn, đừng xem nhau như người ngoài như vậy?” – Trong lòng lo lắng đại ca hắn sẽ sớm hồi phủ, Thôi Minh Húc nói ra những lời khách sáo cho có lệ, trong lòng dự tính làm sao mà thoát thân.

“Gọi Tề Gia là được rồi, đừng kêu đại nhân này đại nhân nọ, dù sao ta cũng không có thân thái của một đại nhân.” – Tề Gia mắc cỡ vò đầu nói: “Cái đó... Các vị Lục thừa tướng cũng gọi ta là Tiểu Tề, Thôi huynh cũng gọi Tiểu Tề đi. Được rồi, Thôi huynh, hai ngày trước ta còn nghe Trần đại nhân và Chu đại nhân Hàn Lâm Viện khen huynh, nói huynh viết văn thơ rất hay, kì thi Hương tháng tám nhất định huynh sẽ là thủ khoa.”

Bên cạnh có hàng hàng kiệu to kiệu nhỏ lướt qua, trong lòng càng thêm lo âu, vậy mà người trước mặt vẫn cứ thao thao bất tuyệt rời khỏi trọng tâm câu chuyện, Thôi Minh Húc liếc mắt nhìn về đầu con đường cách đó không xa, đó là con đường đại ca hắn khi hạ triều phải đi qua để về phủ, không kiên nhẫn nói: “Tề đại nhân bệnh nặng mới khỏi, không nên lao碌, nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi.”

“Không cần, ta đã khỏe lâu rồi... Ta...” Tề Gia ngẩng đầu cười nói, ngoài ý muốn nhìn vào đôi mắt còn vương men say của hắn, chỉ thấy trong đó là sự lạnh lùng, nhất thời sững sốt, lúc này mới nhận ra sự cau kính của hắn, những lời nói cất cao từ này đến giờ bỗng nhiên tắt ngấm.

“Tề đại nhân còn có việc?” – Thôi Minh Húc thấy y không nói tiếp nhưng tay vẫn nắm chặt ống tay áo của hắn như cũ, không chịu thả ra.

“Ta... Việc ấy...” – Tề Gia bị hắn hỏi, giật mình, thần trí đang phiêu du bị dọa quay lại. Thấy hai mắt Thôi Minh Húc nhìn chăm chăm vào nắm tay đang kéo ống tay áo hắn, trộm nuốt nước bọt, trái lại các ngón tay

còn nắm chặt hơn.

“Huỳnh...” – Xa xa lại có tiếng thanh la [3] dẹp đường vang lên, cũng không biết có phải là đại ca hần hay không, tên dần rộn trước mặt vẫn cứ khăng khăng túm lấy hần rề rà không chịu buông tay, Thôi Minh Húc sốt ruột, muốn kéo ống tay áo ra.

Không ngờ rằng, hần lôi kéo như vậy, Tề Gia mở miệng ngậm miệng cả nửa ngày không nói chuyện cũng sốt ruột lên, khuôn mặt đỏ ửng “Huỳnh, huỳnh... Ta, ta...” thế nào cũng không chịu buông tay.

“Có chuyện thì nói!” – Cứ lôi lôi kéo kéo như vậy giữa đường lớn thật không ra thể thống gì, Thôi Minh Húc dứt khoát dừng bước, giận dữ hét lên: “Người câm hả? Không chịu nói? Có phải còn thiếu thuốc gì hay không?”

“Không... Không, không thiếu thuốc.” – Tề Gia thấy hần tức giận, nhắm mắt lại, đầu cúi xuống lắc như cái trống bỏi, càng nói càng khổ sở: “Chỉ là... Chỉ là...”

“Nói!”

“Việc đó...” – Đầu vẫn cúi thấp, tròn mắt tròn vo lảo liên dè chừng ngược lên nhìn hần, liếc nhìn qua rồi tên trộm vội vàng rút trở lại: “Sau này ta có thể tìm huỳnh nữa không? Không, không có việc gì. Ta muốn huỳnh dạy ta học, làm, làm thế nào để học vấn...”

Tiếng nói rất nhanh bị át đi bởi tiếng rao hàng của những người bán rong, Thôi Minh Húc khom người khẽ sát y, vĩnh tai lên mới nghe được chút chút. Không chút do dự muốn mở miệng từ chối, nực cười, cứu y một lần xem như là mạng y lớn rồi, nếu để bọn Hoài Cảnh, Khách Thu và đám người trong thư viện kia biết hần còn qua lại với cái tên Tề Gia không đầu không não này thì Thôi Minh Húc hần sau này còn mặt mũi gì?

Lời cự tuyệt đã ở bên môi, thấy y chẳng biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp mở nhìn mình, giống một con chó con tội nghiệp bị người ta vút bỏ bên đường, tầm mắt rơi xuống đôi môi bị y cắn đến đỏ bầm, ướt át, trắng mịn, không thể tách rời. Những lời này như bị ma xui quỷ khiến mà nuốt ngược trở lại, nghẹn đến mức cổ họng cũng đau, cái đầu cao quý của Thôi Minh Húc hần chắc chắn là bị ma xui quỷ khiến rồi, đúng là ma xui quỷ khiến.

“Thật ư?” – Tên dần rộn trước mặt lại vô tâm vô phé mà mở miệng, trên gò má là hai lúm đồng tiền nhạt nhạt một trái một phải. Hai chiếc răng nanh lộ ra khỏi bờ môi, môi hồng răng trắng.

Tiếng thanh la vang lên, đám đông hai bên ngõ hẻm tản ra, một cổ kiệu quan màu xanh lá non chậm rãi tiến tới.

Trong một căn phòng của Thôi phủ, Thôi Minh Húc đối diện với bốn vách tường trống quỳ đến mức đầu gối tê rần, đôi đèn mắt nổ đom đóm, trong lúc vô tri vô giác, hung hăng đâm một quyền xuống mặt đá rắn chắc: “Chết tiệt, đều tại ngốc tử kia!”

Tên dần luôn luôn tình nguyện xem gương mặt tươi cười của mọi người là lòng tốt dù cho người chỉ hơi cong môi, mà đối với ác ý của người khác, nếu người không nói, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Tề Gia trở thành khách quen của Thôi phủ, kì thực số lần y tới cũng không tính là nhiều, nếu so với ba kẻ Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu, Giang Văn Tiều, nói như thế nào thì cũng kém xa vạn dặm. Nhưng bọn họ là chí giao hảo hữu của Thôi tam thiếu gia, tuy rằng mỗi lần trưởng công tử Thôi gia giáo huấn Thôi Minh Húc đều phần nộ mắng bọn họ là “Hồ bằng cầu hữu” [4], nhưng dù sao chẳng nữa vẫn dính đến một chữ “Hữu”. Còn Tề Gia gốc gác ngay cả gia đình quét dọn canh cửa cũng có thể cười đến hiền lành rồi cuộc là gì đây? Nói là đồng môn ư, Thôi Minh Húc ở trong thư viện sẽ nghiêm túc chăm chỉ đọc thơ viết chữ? Nói là bạn cũ ư, Thôi Minh Húc lần đầu tiên thấy y là trên Kính Hồ, nếu không phải Ninh Hoài Cảnh nhận ra trước thì sao hần biết được người vừa được vớt lên là Tề Gia, đó là những suy nghĩ sau này của hần, bắt quá chỉ thăm cười trong bụng “A, một tên ngốc”.

Lần đầu tiên y đến, bọn hạ nhân Thôi phủ đã nói: “Nhất định là người tam thiếu gia cứu được ở hồ.”

Lần thứ hai Tề Gia đến, tiểu nha hoàn dâng trà kinh ngạc nhìn y, sau đó chạy về nói với nha đầu nhóm lửa trong phòng bếp: “À, hóa ra là người quen của tam thiếu gia.”

Lần thứ ba gia đình coi cửa trông thấy Tề Gia đứng trước cửa Thôi phủ nhướng người ngửa cổ nhìn lên tấm biển trên xà nhà đã không còn ngạc nhiên nữa. Sau khi chạy nhanh vào thông báo vẫn len lén đi theo y cười trộm.

Nhưng Thôi Minh Húc không quen được, có quỷ mới biết khi đó hắn bị làm sao, trong lúc lòng như lửa đốt vẫn tốt bụng cùng y phiếm chuyện ở bên đường hơn nửa buổi sáng mà vẫn không chịu nói, cuối cùng đành phải gật đầu ưng thuận, cho phép y sau này mỗi khi rảnh rỗi đến Thôi phủ thỉnh giáo học vấn của hắn. Cái gì, thỉnh giáo học vấn, mấy lão già râu bạc trong thư viện bộ chết hết rồi sao? Cứ cho là mấy lão râu bạc đều chết sạch thì không phải vẫn còn đám một sách Vu Giản Chi sao? Từ lúc nào mà Thôi Minh Húc hắn vang danh nhậm dạy học trò, sao mà ngay cả hắn cũng không biết?

Bầu không khí trong thư phòng không tốt lắm, chủ nhân gia ngồi ngay ngắn sau bàn học, không lên tiếng bắt chuyện cũng không phân phó pha trà, chỉ thấy bất giác ngón tay hắn càng bóp chặt hơn, khớp xương cũng biến thành màu trắng, bút tích của một vị thư pháp đại gia tiền triều khi còn tại thế không có nhiều lắm trong một khắc đã bị vò thành một tờ giấy vụn.

Từ Khách Thu rất tự nhiên gọi thị nữ ở trước cửa tới ngâm một chén trà thơm cho mình, cầm chung trà, theo ánh mắt của Thôi Minh Húc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ấy, bao lâu rồi?”

Đối diện cửa sổ, dưới tán liễu xanh, bên cạnh bàn đá, đứa bé nhỏ xíu mặc áo đỏ chính là tiểu chất tử vừa tròn ba tuổi của Thôi Minh Húc, người đang nô đùa cười giỡn với nó đến bất diệc lạc hồ [5] chính là Tề Gia, vóc dáng y vốn không cao, lại ngồi chồm hổm, lúc thì vỗ tay lúc thì làm mặt quỷ, thỉnh thoảng xoay đầu nói với Liễu thị ngồi bên cạnh vài câu, tiếng cười bay rồi lại bay, bay đến song cửa bên đây, nhìn từ xa xa còn tưởng rằng bên kia là hai đứa con nít đang nô đùa.

Thôi Minh Húc hừ lạnh một tiếng thu lại đường nhìn: “Được hơn một tháng rồi.”

“Như vậy...” – Từ Khách Thu bí hiểm nhìn ra ngoài cửa sổ, xoay người lại cười nói: “Gần đây không thấy mặt người còn tưởng người bị làm sao. Ra là ở trong phủ hưởng lạc thú, làm hại ba người chúng ta lo lắng không yên, không ngại khổ cực đặc biệt chạy tới đây một chuyến.”

“Thế nào?” – Thôi Minh Húc nghe vậy, sắc mặt trầm thêm vài phần, chỉ đơn giản đứng dậy đóng cửa sổ, tiếng cười đáng ghét cũng không truyền vào nữa: “Dù ra sao cũng không tới phiên y.”

Cửa sổ đóng rầm một tiếng, chấn động đến mức cái nắp trà trong tay Từ Khách Thu cũng nảy lên.

“Khách Thu, người đừng cười hắn nữa.” – Ninh Hoài Cảnh tiện tay lấy một quyển sách trên bàn lật ra xem, vừa nói với Thôi Minh Húc: “Là đại ca người không cho người xuất môn?”

Thôi Minh Húc chẳng nói đúng sai chỉ bĩu môi, ba người trong phòng đều hiểu được như vậy là có ý gì, không khỏi nhìn nhau cười.

“Còn không phải là chuyện tốt do ba người các người đưa tới!”

Từ sau lần cả đêm không về, đại ca hắn càng quản thúc hắn nghiêm ngặt hơn, hơn nữa ngày khảo thí đã gần kề, nhìn con cháu nhà người khác mỗi người đều chăm chỉ chịu khó, hận không thể biến một ngày thành hai ngày để học, nhìn lại tam đệ nhà mình vẫn cứ bộ dạng tản mạn phóng túng như vậy, càng thêm tức giận. Vì vậy bên cạnh Thôi Minh Húc lại tăng thêm ba bốn tên gia đình, tam công tử đi đến đâu bọn họ cũng theo tới đó, đi đâu, gặp ai, nói chuyện gì, đợi sau khi đại ca hắn trở về phủ đều nhất nhất trình báo lên, có mấy may nghi ngờ gì thì nhất định phải gặng hỏi kỹ càng cho ra, chỉ thiếu điều lôi hắn lên công đường Hình bộ [6].

Tính tình Thôi Minh Húc chịu không nổi những thứ khuôn phép gò bó, có lần tức giận, hắn dứt khoát đóng cửa không thềm ra ngoài, mỗi ngày ở trong thư phòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liếc mắt nhìn bộ dạng Tề Gia nép ở một bên sợ đến không dám thở mạnh, lửa giận trong lòng như bị chất thêm một bó củi to, nhưng dù lửa mạnh thêm nữa cũng không dám phụt ra, nghẹn đến mức oán khí trong bụng không chỗ phát tiết, hắn chỉ hận không thể đá cái tên ngu trước mắt ra khỏi nóc nhà đen kịt trên đầu. Hôm nay gặp ba người bọn họ không những không an ủi, lại còn quang minh chính đại mà mang bộ mặt đặc biệt chạy đến xem náo nhiệt, trong lòng giận dữ, cầm đồ chặn giấy trên bàn quăng về phía ba người: “Có bản lĩnh thì đem bản thiếu gia ra ngoài, không thì cút cho ta!”

Ninh Hoài Cảnh thân thủ nhanh nhẹn, kéo Từ Khách Thu nghiêng người theo, né cái chặn giấy bay tới trước mặt, không giận còn cười: “Nếu bọn ta cút, ai tới mang người ra ngoài?”

Không đợi Thôi Minh Húc nói xen vào, hần phỉ vạt áo nói: “Ta khó khăn lắm mới từ chỗ cha ta lấy được tấm bài thiếp [7], mời Thôi tiểu công tử quá phủ, cùng luận chuyện thi thư bàn việc đánh cờ. Hiện nay xem ra, Thôi tiểu công tử tâm trạng không tốt, ta thấy, ta đành phải đợi tới khi người rảnh rồi vậy, hãy cứ nhanh nhanh cáo từ thôi.”

Dứt lời thì chào hỏi Từ Khách Thu, Giang Văn Tiều muốn ra về, Thôi Minh Húc vừa nghe có thể xuất phủ, từ sau bàn học chạy lại, vừa cúi mình thi lễ vừa “Ninh huynh”, “Hiền huynh”, “Thân huynh đệ” xin lỗi một phen.

Hai tên Ninh, Giang vẫn không lên tiếng, Từ Khách Thu nhin không được nữa, cười ha ha, xoay mặt chỉ vào Thôi Minh Húc nói: “Vậy người còn chờ gì nữa? Nếu chỉ có ba người chúng ta đi, không thấy Thôi tiểu công tử người, Ngọc cô nương của Xuân Phong Đắc Ý lâu sẽ chịu ra gặp mặt bọn ta ư?”

Thôi Minh Húc mới vừa yên tâm, trên mặt lại toát ra vẻ lo lắng, khẩn trương giục ba người mau mau rời khỏi, e sợ đại ca hần vừa thay đổi ý nghĩ lại nuốt lời.

Vừa đúng lúc này, Tề Gia đang nói chuyện đùa bé với Liễu thị chợt nhớ ra Thôi Minh Húc ở trong thư phòng nên quay về xem thử, thấy bốn người đứng ở cạnh cửa, bộ dạng muốn xuất môn, không khỏi ngạc nhiên: “Các huynh...”

“Xuất môn.” – Thôi Minh Húc vừa thấy y, tức giận đáp.

“A. Vậy, ta đây cũng cáo từ.”

Đi được vài bước lại xoay đầu nhìn, đang muốn cất bước đi, có người gọi y lại:

“Này, có muốn theo chúng ta không?” – Là Giang Văn Tiều chính trực không thường lên tiếng.

“Văn Tiều?” – Thôi Minh Húc muốn ngăn cản.

Giang Văn Tiều không lưu tâm, đôi mắt nhìn chăm chăm về mặt ngốc nghếch của Tề Gia, vuốt cằm cười nói: “Ta cảm thấy y rất thú vị.”

Tề Gia không trả lời, Thôi Minh Húc biết y đang nhìn hần, hần chịu không nổi vẻ mặt và ánh mắt như vậy của y, con người long lanh, có vẻ muốn mở ra thật tròn nhưng lại cố gắng kiềm chế, người ta nhìn thấy trong lòng cũng tràn đầy sự không thoải mái, giống như có bàn tay nhỏ nắm lấy một sợi tơ mảnh trong những dây tơ tình tự tứ tán của hần, chỉ là một sợi, nhưng níu rất chặt, không thể nói là đau xót, thế nhưng rất khó chịu, mà phương pháp duy nhất có thể làm tâm tình tĩnh lặng lại tựa hồ chỉ có cách thực hiện kì vọng dần hiện lên trong đôi mắt kia, cho dù chẳng hề cam nguyện.

Nhăn mày, bước một bước lớn, lướt qua bóng người luôn lộ ra chút thấp kém kia: “Muốn đi cùng thì mau đuổi cho kịp!”

“Ừm!” – Phía sau lập tức vang lên tiếng trả lời hoảng loạn, lộ ra mùi thích thú, rõ là... ngốc tử, hần nhìn thế nào cũng không ra y thú vị ở đâu?

Nhiều năm sau, hần mới hiểu được, dưới biểu cảm như vậy thế nào là tâm tình chua chát, nhưng lúc này, Thôi gia tam công tử kiêu ngạo hoàn toàn không biết gì cả.

Hoa khôi đứng đầu Xuân Phong Đắc Ý lâu đang ở trong sương phòng chữ Thiên số hai của Xuân Phong Đắc Ý lâu gảy đàn ngân giọng hát: “Gió chợt thổi. Thổi gợn sóng mặt nước ao xuân. Hồ thơm dẫn lối đôi uyên ương. Tay vò nát nhụy hồng hạnh. Cánh chim đơn côi tựa lan can. Trâm ngọc nghiêng rơi. Trọn ngày mong quân quân chẳng đến. Ngáng đầu nghe tiếng hỉ thước kêu.”

Ai oán mà trầm bổng. Bạn đang ?

Thôi Minh Húc gõ nhẹ vào chân ngọc của chén lưu ly, tiếng leng keng hòa với tiếng đàn róc rách như nước của nàng.

Khúc nhạc kết thúc, tiếng ca vẫn vương, Ngọc Phiêu Phiêu chậm rãi mở đôi mắt trong trẻo, nhụy hoa phượng tiên tô đỏ mười đầu ngón tay, dây cầm lóe sáng, càn nổi bật cổ tay trắng như sương đọng, cánh tay như ngọc. Thôi Minh Húc sớm đã đắm say, thả chén ngọc trong tay xuống đi đến bên cây cầm tán thưởng: “Phiêu Phiêu, mấy ngày không gặp, chỉ có tiếng ca của nàng mới có thể an ủi lòng ta.”

“Thôi tiểu công tử quá khen.” – Ngọc Phiêu Phiêu nghiêng đầu nói: “Chẳng qua thiếp chỉ là một kẻ mua vui mà thôi, công tử đừng quá khách khí.”

Nghe nàng mở miệng ra là lại “Công tử”, có cảm giác xa cách, trong lòng Thôi Minh Húc nhất thời không vui: “Ta và nàng tương giao đã hơn hai năm, xưng hô như vậy chẳng phải là quá mức lạnh nhạt?”

Ngọc Phiêu Phiêu vội vàng chối từ: “Công tử kim tôn ngọc quý, thiếp sao dám có vọng tưởng sánh vai cùng công tử?”

“Nàng nói gì vậy?” – Dưới ánh nến, Thôi Minh Húc chỉ thấy trán nàng rỏ xuống, vành tai lộ ra hồng hồng, sa quần màu đỏ nhạt như sương như khói, thật đúng với câu nói của cổ nhân “Mỹ nhân như hoa cách tầng mây” [8], tâm tình không khỏi rung động, nâng đôi tay đặt trên dây cầm của nàng muốn thổ lộ: “Phiêu Phiêu, đợi sau khi ta đỗ đầu...”

Lời còn chưa dứt, một loạt tiếng cười đùa rào rào đổ ập xuống từ bên cạnh, cái gì mà ngày tốt cảnh đẹp trước hoa dưới trăng ngay lập tức tiêu tan thành mây khói.

Thôi Minh Húc cau gợn quay phắt lại muốn chửi mắng, ra là bên mấy người Từ Khách Thu thấy hắn trong tìm trong mắt đều là Ngọc Phiêu Phiêu, cố gắng không làm phiền bọn họ nên kêu vài hoa nương đến tìm vui. Họ đều là khách quen trong chốn phồn hoa, đối với mấy hoa nương xinh đẹp rạng rỡ hiển nhiên là thành thạo, nhưng lần này bên cạnh lại có thêm một Tề Gia. Từ lúc tiến vào cửa Xuân Phong Đắc Ý lâu, cả người Tề Gia đã không được tự nhiên, chẳng qua là Thôi Minh Húc từ đầu tới cuối không thèm liếc mắt đến y, tính cách y lại thận trọng quá mức, vẫn im lặng ngồi một bên, đôi mắt không dám liếc bậy, ngay cả chiếc đĩa bày trước mặt cũng không dám chạm vào, chỉ ngóng chờ Thôi Minh Húc mau mau đứng dậy, dẫn y rời khỏi cái nơi mà bình thường có đánh chết y cũng không dám vào này.

Vậy mà mấy hoa nương Từ Khách Thu gọi tới, đôi mắt hoa vừa liếc đã thấy y ngồi ngay ngắn như trên bàn chông. Một làn gió thơm xộc vào mũi, bên cạnh Tề Gia đã bị một mảng vải vóc xanh xanh đỏ đỏ vây kín:

“Ai da, vị công tử này, lần đầu tiên tới hả?” Không hổ là tinh binh cường tướng do một tay vị Xuân Phong ma ma dưới lầu kia dạy dỗ, ngay cả một tiếng “Ai daaa” cũng giống nhau như đúc, một âm ngân đến chín âm, làm cho người ta run từ đầu đến chân.

“Ừm... ừmm.”

“Ồi, sao mà ngay cả rượu cũng không uống vậy?”

“Ta... Ta... Ta...” Bàn chông dưới mông cũng đâm vào thịt luôn rồi, vừa mới mở miệng đã bị đổ vào một ly rượu đầy nhóc, trong miệng cay xè, nhanh bức ra cả nước mắt, sau đó nói cái gì cũng không rõ nữa.

“Ồ, công tử người không công bằng, uống của muội ấy mà không uống của thiếp.”

“Ta...” Vừa uống một ngụm rượu cay cay, khí nóng từ yết hầu xông thẳng lên mặt.

Các hoa nương bật cười: “Ai daaaa, mau nhìn này, mới uống có hai chung rượu mà mặt đã đỏ bừng rồi, ai ai, đừng trốn nha, còn thẹn thùng hơn cả thiếp hồi nhỏ nữa! Tối, uống thêm một chung, cái hay của rượu này là càng thưởng thức càng muốn uống thêm. Uống với thiếp lần này nha, bảo đảm lần tới ngài còn muốn uống nữa!”

Tiếng cười nói cùng bộ ngực khổng lồ trước mắt cùng nghênh diện mà tiếp chuyện, Tề Gia cũng mơ hồ chẳng biết mình bị chuốc mấy ly, chỉ cảm thấy trong miệng như ngậm phải hoàng liên [9] rất khó chịu, ần ần ngọt ngọt lại chua chua, nói không nên lời là mùi vị thế nào. Đầu óc cũng văng vất, các nàng hỏi gì thì cứ tự động tự giác đáp lại cái nấy:

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Tuổi con gì?”

“Tuổi thỏ.”

“Ha ha ha ha, tỷ tuổi hỏ, ngoan, gọi một tiếng tỷ tỷ xem nào.”

“Tỷ tỷ.”

“Ai da, công tử gọi thật kìa. Vậy tỷ tỷ hỏi đệ, thành thân chưa?” Tình cảnh này, không giống như thanh lâu mà là động yêu tinh mới đúng. Thôi Minh Húc nhấp rượu xem náo nhiệt.

“Chưa.”

“Vậy đính hôn chưa?”

“Chưa.”

“Ng ngoan, vậy có ý trung nhân không?”

“...”

“Sao đệ không trả lời?”

Tề Gia vẫn không mở miệng, đôi mắt mọng nước chớp lại chớp, nhưng trái lại ánh mắt của mọi người đều hiếu kì tập trung trên người y, nhất thời, điệu múa cũng ngừng, tiếng cười cũng tắt, Giang Văn Tiều uống một chung rượu ngon trong tay hoa nường, Thôi Minh Húc bỗng nhiên hứng thú tựa vào lưng ghế chờ nghe xem tên ngốc tử này sẽ nói ra được chuyện gì.

Tề Gia lúc này ngược lại không còn nhút nhát nữa, vươn tay, cầm lấy chiếc đĩa trên bàn, học theo thần sắc vừa nãy của Thôi Minh Húc, gõ vào miệng chén một cái “Đinh ——”, gò má một trái một phải lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ: “Đệ không nói cho tỷ đâu.”

“Phụt ——” Giang Văn Tiều phun ngụm rượu lên người Từ Khách Thu ở đối diện.

Mọi người làm ầm lên.

“Người, cái tên này...” – Từ Khách Thu vội vàng hốt hoảng chùi áo của mình, vừa làm ra vẻ muốn bỏ nhào đến Tề Gia.

“Cho người uống thêm hai chung nữa, ta xem người có nói hay không.”

Sau khi sững sốt, các hoa nường cũng nâng chén muốn chúc rượu Tề Gia, nhưng y vẫn cứ giữ đĩa, cười đến khờ khạo.

“Được rồi, được rồi, có cần ép người ta nói ra không?” Thôi Minh Húc nhìn thấy màu rắng hồng khắp mặt y thì biết y đã say. Cũng không phải hẳn quan tâm đến Tề Gia, chỉ là lương trước ba người Từ Khách Thu khi cười đùa huyền náo sẽ không tính đến hậu quả, chờ chút nữa nếu tên đàn này say túy lúy, làm ra những chuyện cần quấy, nhục nhã vẫn là mặt mũi của Thôi Minh Húc hẳn. Huống hồ, hẳn tới đây là để tìm Ngọc Phiêu Phiêu tán gẫu, bọn họ như vậy một tiếng lại một tiếng chơi đùa, Ngọc Phiêu Phiêu lại xinh đẹp, dưới quần ma loạn vũ, sao có thể nói ra lời tâm tình gì?

Kì thực mọi người ầm ĩ cũng đủ rồi, thấy Thôi Minh Húc ra mặt ngăn cản, vừa muốn lôi kéo Tề Gia vui đùa thì buông tha y, tất cả đều tự ôm hoa nường đi nơi khác.

Ngọc Phiêu Phiêu cầm đàn hát một khúc. Thôi Minh Húc nghe tiếng đàn, bỗng phát hiện Tề Gia vẫn còn ngồi đó, đang ăn từng miếng từng miếng điểm tâm trên bàn. Y không lên tiếng, an phận ngồi yên, nếu không phải trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, Thôi Minh Húc cũng quên rằng trong phòng còn có y. Y tựa hồ cũng nhận thấy Thôi Minh Húc đang nhìn y, buông điểm tâm trong tay, ngẩng đầu hướng về phía Thôi Minh Húc mở miệng cười cười, lại gấp điểm tâm lên, cẩn thận cắn. Vừa nãy nghe y nói y tuổi thỏ, thật sự cũng giống như một con thỏ.

Thôi Minh Húc cười, nổi lên ý muốn trêu đùa, cố ý đi đến bên cạnh y ngồi xuống, con thỏ nhay bén lập tức cảnh giác nhích qua bên cạnh, nửa miếng điểm tâm bị gặm còn lại lần thứ hai bị thả lên bàn.

Thôi Minh Húc hưởng thụ sự bất an và cảnh giác của y, tay gõ nhịp theo tiếng đàn, ý tứ trong mắt là miếng điểm tâm trên bàn lúc nào đó sẽ bị đoạt lấy. Đợi đến lúc khúc nhạc kết thúc, tay áo bị kéo hơi hơi lay động. Thôi Minh Húc quay sang, thấy con mắt y cũng hồng như con thỏ, hai chiếc răng nanh tùy tiện lộ ra: “Thật đó, ta sẽ không nói cho người.”

Khẩu khí trịnh trọng lạ thường.

Sau đó, “Àch ——” một tiếng, nét tươi cười của y còn chưa thu lại, đầu gục xuống bàn, bên cạnh là miếng điểm tâm ăn còn thừa nọ.

“Người...” – Thôi Minh Húc hoạt kê, ra là say.

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát kĩ khuôn mặt y, lông mi thẳng dài, mặt bị hơi rượu hun đến đỏ ửng, có chút mồ hôi, cảm giác nhéo sẽ rất mềm. Thôi Minh Húc tuổi hổ, so với hắn y nhỏ hơn một tuổi, nhìn qua giống như một đứa bé không biết phòng bị. Đưa tay đẩy y: “Này, đứng lên.”

Cái miệng của y cứ cong lên, mắt vẫn nhắm, ngủ đến say sưa mà ngọt ngào.

Nhớ tới ánh mắt của y khi nói: “Ta không nói cho người.” Về mặt ngang bướng hiềm thấy làm hai mắt hắn cứ dán vào y. Ngay cả Ngọc Phiêu Phiêu hát cái gì cũng chẳng nghe rõ.

A, hình như thực sự rất thú vị.

Chú thích:

[1] Đồ nhau uống rượu: khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

[2] Ấn đường: là bộ vị nằm giữa hai đầu lông mày và là nơi tiếp giáp với phần trán.

[3] Thanh la: một loại nhạc khí cổ, bằng thau, hình tròn dẹp, ở giữa lồi lên để gõ vào đó cho phát ra tiếng phèng phèng, gần giống với công chiêng của Việt Nam.

[4] Hồ bằng cầu hữu (): bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa.

[5] Bất diệc lạc hồ: phi thường vui vẻ, xuất phát từ một câu trong Luận Ngữ

Tử viết: “Học nhi thời tập chi, bất diệc lạc hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ? Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ”.

Nghĩa là:

Tử viết: “Học mà thường luyện tập, chẳng phải rất thích ư? Có bạn từ phương xa tới, chẳng phải rất vui ư? Người đời không biết ta không hận, chẳng phải là quân tử ư?”

[6] Hình bộ: Bộ Hình hay Hình bộ là tên gọi của một cơ quan hành chính nhà nước thời phong kiến tại một số quốc gia Đông Á, như Trung Quốc, Việt Nam...

[7] Bái thiếp: tấm thiệp mời của gia chủ mời khách đến nhà thăm viếng.

[8] Đây là một câu trích trong bài Trường tương tư kỳ I của Lý Bạch.

[9] Hoàng liên: còn gọi là hồ hoàng liên, xuyên liên, hoàng liên gai, hoàng liên ô rô. Đây là một loại thảo dược.

3. Chương 3

Dưới đợt mưa tháng năm, sấm sét xé toạc khoảng trời.

Tề Gia từ ngoài thư phòng rảo bước tiến đến, một chân ở trong phòng, một chân ở ngoài phòng, vấp một cái, cả người ngã sòng soài ở bậc cửa, một đĩa đầy quả anh đào đỏ đỏ lăn tròn lăn tròn lăn thẳng vào gầm bàn gỗ. Mắt liếc xéo một cái, đôi tay đang cầm bút vẽ tranh hạ xuống, ngòi bút hơi dề nặng, giữa làn nước xanh trong hồ sen có một vệt chu sa đỏ thắm, giống như quả anh đào được rửa sạch sẽ cạnh chân. Thôi Minh Húc thu ánh mắt cúi đầu xuống, ý cười len lén bò lên khóe miệng, trong khí trời ngọt ngào đột nhiên nổi lên một cơn gió mát lạnh.

Trận mưa lần này cứ rả rích rơi hết một ngày rồi lại một đêm, thỉnh thoảng ngừng lại rồi hai ba ngày sau lại đổ xuống, mưa cả ngày làm hơi nóng tản đi, cũng không biết đã qua bao cơn mưa, quả anh đào cũng trở

thành mút anh đào, đồ mùa xuân đổi thành áo tơ tằm, tiếng ve râm ran trên ngọn cây, lúc nửa đêm, tiếng ếch ồm ộp trong hồ nước dẫn bước người vào cõi mộng. Vì vậy trong mộng cũng tràn đầy không khí mùa hạ, hần dùng quạt giấy vì Ngọc Phiêu Phiêu mà xua đi cái nóng, mỹ nhân trong mộng thùy mị ngọt ngào, cười đẹp nhường này. Hần còn chưa kịp hôn lên dung nhan ấy, chớp mắt đã biến thành cùng ba người Ninh Hoài Cảnh ở bên hồ uống rượu, gió mát hiu hiu, nói cười vui vẻ. Cuối cùng thấy Tề Gia, tiểu ngọc tử lại uống say, bám lấy ống tay áo hần thao thao bất tuyệt, hần nghe không rõ, thấy y hé miệng, hai chiếc răng nanh trắng trắng lộ ra khỏi đôi môi hồng cam, chẳng hiểu làm sao lại cười theo y. Nụ cười này, bỗng tỉnh, nắng mai xuyên qua song cửa giấy chiếu đến bộ bàn ghế đặt bên trong kéo thành một chiếc bóng trên mặt đất, bài văn đang đọc trước khi đi ngủ tối hôm qua vẫn để trên bàn. Hai má đau nhức, nhưng hóa ra tỉnh dậy lại chẳng nở nụ cười được bao lâu. Thôi Minh Húc nghe thấy bọn nha hoàn ở ngoài phòng tận lực bước nhỏ tiếng, còn có tiếng rì rầm: “Đại thiếu phu nhân thức giấc rồi, còn không mau đi hầu hạ rửa mặt chải đầu.”

“Suyt, đừng đánh thức tam thiếu gia.”

Lại một ngày nữa.

Một ngày rồi lại một ngày, đại ca hần sầm mặt hỏi hần: “Thi Hương chuẩn bị ra sao rồi? Nếu ngay cả thi Hương cũng không đỗ được thì nói gì đến thi Hội? Huynh xem sau này đệ lấy mặt mũi gì đi gặp phụ thân đại nhân!”

Ninh Hoài Cảnh bao giờ cũng phát quạt chậm chậm: “Trạng nguyên đại nhân sao vẫn không cố gắng? Ta và Văn Tiều còn chờ chê cười đây.”

Thôi Minh Húc trừng mắt vẫn không mở miệng, Từ Khách Thu chêm lời trước: “Trạng nguyên đại nhân cần cố cái gì chứ? Nếu ngay cả Minh Húc cũng nghiêm túc dốc lòng cầu học, chúng ta thế này còn có người nào vượt qua nổi Kính Hồ?”

Một đám hồ bằng cầu hữu vô tâm vô phé.

Ngược lại, tên dần chưa từng mở miệng nói bất cứ chuyện gì, luôn luôn mang theo một ít điểm tâm quà vặt tới nhà. Y không thể nào đến thư phòng của Thôi Minh Húc được, dè dặt ngồi xuống để lại đĩa điểm tâm ở bên ngoài rồi chạy mất. Thôi Minh Húc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đại chất tử của hần đang ở dưới gốc đại thụ mút ngón tay chờ Tề Gia.

Ban đầu Thôi Minh Húc cảm thấy hứng thú, sau đó lại thấy kì lạ, dần dần sinh ra vài phần hoài nghi, y cứ nài nỉ cầu xin hần bằng lòng cho y đến Thôi phủ, tới để làm gì? Vì vậy, hần chạy đi lên tiếng gọi y lại: “Đi đâu?”

“Ta... Ta đi tham quan bên ngoài.” – Tiểu ngọc tử nói chuyện luôn không lưu loát, thật không biết ở trên triều y có đáp lời như vậy hay không.

“Ngồi xuống đây.”

“Cái đó...”

“Cái gì?”

“Huynh đang đọc sách mà.”

A ha... Hần đi qua lấy một khối điểm tâm đặt trong đĩa lên ăn, ngọt ngào, không ngấy, hương thơm lan khắp vòm họng. Nói đến cũng lạ, những thứ y đem đến, đúng là không có thứ gì Thôi Minh Húc không vừa mắt: “Vây đi đi.”

“Hả? A!” – Tiểu ngọc tử như bị tướng quân ra lệnh, chạy ra ngoài.

Thôi Minh Húc vắn về khối điểm tâm nói thêm: “Quay lại.”

“Áiiii?” – Nhìn y hăm bước xoay người lại, dây cột tóc thối tung, vẽ quanh đầu một vòng tròn, giống một chiếc bông vụ.

“Đồ thì để lại.” – Thứ hần nói chính là hộp đồ ăn trong tay Tề Gia: “Tiểu quỷ ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị đau răng.”

“A... A!” – Tề Gia không nghi ngờ hấn, quả nhiên đã để hộp đồ ăn lại rồi ngẩng mặt nhìn Thôi Minh Húc.

“Không có việc gì thì đi đi. Ta muốn đọc sách.”

“Aiii, được.”

Hôm nay, toàn thân y mặc lớp áo trong màu xanh biển, nhìn y vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, khi sải bước đến ngưỡng cửa vẫn cố ý ngừng lại một chút rồi mới bước qua, gió nhẹ hất vạt áo tung bay, sợi dây buộc tóc cùng màu xanh biển lay động trên mái tóc, một con thỏ màu xanh lam nào rỗng. Chỉ chốc lát sau, từ ngoài cửa sổ truyền đến tiếng khóc rung chuyển đất trời, làm kinh sợ đến chú ếch xanh trong ao nước, dọa chạy lủ ve sầu trên ngọn cây. Thôi Minh Húc nhắc hộp đồ ăn Tề Gia để lại, thả xuống cạnh bàn, đặt ở trên bàn là nghiền mực mà Tề phủ đưa tới. Đọc sách một hồi, duỗi tay lấy từ trong ra một khối điểm tâm của Tề phủ. Mùi vị cũng không tệ, tâm tình cũng không tồi.

Đúng như lời Từ Khách Thu, nếu Thôi Minh Húc hấn cũng muốn dựa vào chịu khó, nỗ lực, tài năng để thi Hương, vậy thì hàng ngàn hàng vạn sĩ tử trong thiên hạ này nào có thể vượt hồ được. Nhìn khắp kinh thành, thủ khoa kì thi Hương này ngoại trừ Thôi Minh Húc còn ai có gan tranh giành?

Gia đình đi xem thông cáo hơn hử chạy về báo tin, đại ca hấn ngồi ở chính đường, nửa ngày mới nói được một câu: “Bất quá là thi Hương mà thôi, đến thi Hội xem đệ rốt cuộc có bản lĩnh cỡ nào.”

Thôi Minh Húc ngồi bên cạnh lông mày treo cao cười đến đắc ý: “Đệ có bản lĩnh gì, tháng ba năm sau không phải sẽ có thể thấy được kết quả sao?”

Thôi Minh Đường chẳng nói một lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng khuất xa kia, Thôi Minh Húc nói trong bụng, đệ xem huynh có thể viện cớ gì trối buộc đệ?

Thời gian sau đó, mỗi ngày đều là tiệc lớn tiệc nhỏ không ngừng, tài danh Thôi tam thiếu gia lan xa, đi trên đường cũng sẽ có người thốt ra một câu khen tặng: “Chúc mừng tam thiếu gia. Chúc mừng tam thiếu gia.”

Thôi Minh Húc chấp tay nói: “Chung vui. Chung vui.”

Trước đến nay toàn là những người hấn không quen biết cũng không hiểu những kẻ ấy vui mừng thay hấn cái gì.

Hấn là Thôi tam thiếu gia Thôi Minh Húc, tài hoa thiên bẩm, bên ngoài thì mười ngàn đấu rượu càn quấy trên đũa, bên trong thì chỉ vẽ giang sơn hùng cứ một phương. Sáng nay chỉ là một thủ khoa thi Hương bé nhỏ, chẳng qua là giết gà dùng dao mổ trâu. Ngày sau đề tên bằng vàng, lưu danh tháp Nhạn [1], rồi sau đó sẽ từ Xuân Phong Đắc Ý lâu ôm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quay về, việc vui của đời người không gì hơn thế này. Đắc ý, có thể nào không đắc ý đây?

Qua đợt thi Hương thì cần phải chuẩn bị cho kì thi Hội vào tháng ba năm sau, đây mới là kì đại khảo thí quan trọng, dân gian hay truyền tai nhau là vượt Long Môn vượt Long Môn, vượt qua khỏi cái gọi là “ngưỡng”, còn kim long chính là cá chạch, một lần đại khảo thí định chung thân. Thôi Minh Húc cũng không gấp, khó có lúc đại ca hấn ngậm miệng không nói, đương nhiên là muốn nhân dịp tốt ấy tận hưởng vui thú cho sảng khoái. Hôm nay thì đến tìm Ninh Hoài Cảnh chơi cờ, ngày mai lại hẹn Ngọc Phiêu Phiêu xem kịch, đánh chó tung ưng, ngắm chim nuôi trùng, chạy suốt cả ngày ngay cả cái bóng cũng không tìm được, quả là làm Thôi Minh Đường tức giận tới hồ đồ, cho gọi đứa con nhỏ chưa rõ sự đời của mình đến nhiều lần giáo huấn: “Sau này phải cách xa thúch thúch một chút, không được bắt chước tam thúch của con!”

Đứa bé nhỏ chưa từng thấy phụ thân nhà mình nghiêm túc như thế bao giờ, mở miệng gân cổ khóc. Khi đó, tên tam thúch đầu sỏ gây ra mọi tội lỗi của bé đang dẫn người khác nghênh ngang đến Xuân Phong Đắc Ý lâu quây phá.

Thoạt đầu những tưởng như trước đây, chỉ gọi Hoài Cảnh, Khách Thu và Văn Tiều tới, kết quả đi đến nơi, những kẻ gặp mặt lộ vẻ quen biết cùng những kẻ không quen biết chạy lại làm thân, trái một câu “Thôi tam thiếu gia” phải một tiếng “Trạng nguyên gia”, “Ngài đúng là Văn Khúc Tinh [2] hạ phàm, là thượng tiên chuyển thế”, “Tại hạ đã sớm biết ngài đây bụng kinh luân, tài trí hơn người, hôm nay được diện kiến quả nhiên khí vũ hiên ngang, nhân phẩm xuất chúng, diện mạo có thể đường đường so với Phan An [3]”...

Những lúc bình thường, Thôi Minh Húc không bao giờ bận tâm đến những lời tán dương đó, lạnh mặt xem như không nghe không thấy, nhưng hôm nay hần chí đặc ý mẫn, hận không thể chỉ trời về đất gào to một câu “Thiên thượng địa hạ vi ngã độc tôn [4]”, những lời này nghe vào tai rất chi là hưởng thụ, liền vung tay nói: “Được rồi, được rồi, cùng đi vui vẻ một chút nào.”

Một đám người bộ dạng sao vây quanh trăng [5], tiền hô hậu ủng kéo vào Xuân Phong Đắc Ý lâu, Thôi Minh Húc là khách quen, không đợi bọn quý nô [6] bắt chuyện đã ngựa quen đường cũ bước lên lầu, hướng đến sương phòng chữ Thiên số hai của Ngọc Phiêu Phiêu. Mới lên lầu, một chiếc quạt mỹ nhân bắt ngang chặn đứng lối đi.

Nữ nhân trước mặt mặc quần mềm nền đỏ viền vàng châu ngọc sáng lóa, tóc búi cao ngất, trâm vàng thoa ngọc như vậy mượn, cài ngáp cả đầu, phấn son trên mặt cạo xuống đủ để hấp cả lòng màn thầu.

Thôi Minh Húc vẫn như thường ngày vui đùa: “Ma ma, người bôi hết phần phần bán luôn rồi à?”

“Nào có, nào có, Thôi tiểu công tử ngài thật thích nói đùa mà.” – Tú bà phấn son lờ lợt vội dùng quạt che mặt, đôi mắt vẽ đến xanh đen chớp chớp mấy cái lộ ra vẻ quyến rũ năm xưa.

Thôi Minh Húc chấp tay, xoắn bước vòng qua như muốn ôm trọn lấy bà ấy, Xuân Phong ma ma xoay eo một cái, chắn trước mặt hần, khấn tay khẽ phát, gọi tới vài hoa nương ở sau lưng: “Ồi dào, Thôi tiểu công tử, thật là không may, Phiêu Phiêu nhà ta hôm nay có khách. Để các cô nương Tiểu Hồng cùng ngài xuống một căn phòng trang nhã ở dưới lầu ngồi được không?”

Dứt lời, mấy hoa nương chen nhau mà lên, nửa lời nửa kéo quần quít lấy Thôi Minh Húc muốn xuống lầu dưới, Thôi Minh Húc không để ý, muốn đi xuống lầu ngồi vào chỗ của mình, chờ chút nữa gọi Ngọc Phiêu Phiêu tới cũng như nhau.

Nhưng ở phía sau hần có người cất giọng the thé: “Ma ma, bà nói vậy sao được. Thôi tam thiếu gia là nhân vật thể nào, kêu ngài ấy xuống lầu ngồi vậy chẳng phải thấp hơn người ta một cái đầu sao? Còn nữa, trên lầu của bà nhiều phòng như thế chẳng lẽ chỉ để nhìn thôi à?”

“Ồi, vị công tử này, Thôi tiểu công tử là ai, Xuân Phong ma ma ta có thể nào không biết? Đương kim thánh thượng của ta còn phải nể mặt Thôi phủ nữa mà, một Xuân Phong Đắc Ý lâu nho nhỏ của ta nào dám thất lễ?” – Mặt Xuân Phong ma ma cứng đờ, vội cười làm lành: “Chỉ là việc làm ăn hôm nay thực sự rất nhiều, sương phòng trên lầu đã đầy người hết rồi.”

Không đợi bà ấy nói xong, có người hừ lạnh: “Chật? Chật thì bà cũng phải để cho chúng ta một gian trống chứ.”

“Như vậy... như vậy sao được?” – Cây quạt trong tay tú bà hạ xuống, lộ ra đôi môi tô đỏ rực như máu trên khuôn mặt trắng bệch.

Mọi người không nói lời nào, tất cả cặp mắt đều đổ dồn về phía Thôi Minh Húc. Thôi Minh Húc lâm vào tình thế khó khăn, hần biết làm như vậy là có ý muốn ý thể hiếp người, chỉ là trước kia cái gì cũng không phản đối, bây giờ lại có người nói như thế, nếu hần thật sự ngoan ngoãn đi xuống lầu, chẳng khác nào nói với người ta, hần – Thôi tam thiếu gia ngay cả một tú bà kĩ viện cũng không xử trí được?

Trong lúc đang chần chừ, trước mắt bỗng có một thân ảnh nhoáng qua, cánh cửa của gian phòng nằm tận cùng bên trong hành lang nửa mở ra, lộ nửa khuôn mặt gấp rút lùi ra sau. Tề Gia? Trong lòng sinh nghi, tiểu ngọc tử ấy từ sau lần bị hoa nương ngồi bên cạnh dọa cho sợ hãi thì có đánh chết y cũng không chịu lại gần nữa bước. Sao mà lúc này lại tới?

Đang lúc nhớ lại nên đã quên mất sự việc và những con người xung quanh mình, chỉ nghe thấy một tiếng “Cẩn thận”, Thôi Minh Húc không kịp phản ứng, trên thân bỗng rớt, chiếc áo bào trắng tinh vừa may dính đầy thứ chất lỏng nóng nóng, những mảng dầu mỡ màu đồng đỏ trượt dọc theo tay áo rơi xuống. Ra là một tên quý nô đang phải đi đưa rượu và thức ăn tới một gian phòng nào đó, đến dưới lầu lại bị một đám người chặn lối, hần ta vừa hét vừa cẩn thận tránh né, tới phía sau Thôi Minh Húc, hần ta tưởng rằng Thôi Minh Húc nghe thấy tiếng la sẽ tránh qua một bên, nào biết rằng tâm hồn hần đang lên mây, chẳng những không né qua mà còn bước tới bên này. Quý nô cũng gấp đến hấp ta hấp tấp, hai người đụng phải nhau, tất cả thức ăn trong khay đều hất cả lên người Thôi Minh Húc.

Lần này, mọi người đều hốt hoảng la lên: “Có lí nào như vậy! Tú bà, mặc kệ có cổ tình hay không, bà nói xem Xuân Phong Đắc Ý lâu của bà nên bồi thường thế nào đây?”

“Chuyện này...” – Xuân Phong ma ma cũng trở tay không kịp, lập tức tiến lên trước tóm lấy tên quy nô tức giận mắng: “Tên không mắt mũi kia, run cái gì? Còn không mau lau sạch cho Thôi tiểu công tử đi!”

Tiếng huyên náo ồn ào làm cho khách dưới lầu ngẩng đầu lên quan sát, chỉ chỉ trỏ trỏ nói cười: “Vị công tử đứng giữa kia chẳng phải là tiểu công tử Thôi gia sao?”

“A, đúng đúng, là hần, lần thi Hương này hần đứng đầu bảng đấy.”

Thôi Minh Húc vùng thoát khỏi vòng vây của Xuân Phong ma ma, thềm mắng một tiếng “Xúi quẩy”, sự khó chịu trong lòng càng sâu thêm.

Lại nghe người bên cạnh kêu lên: “Ngọc Phiêu Phiêu đâu? Trong kinh thành ai chẳng biết Ngọc cô nương là hồng phần tri kỷ của Thôi tiểu công tử, nào có thứ đạo lí Thôi tiểu công tử đã tới đây, Ngọc cô nương lại chiếu cố khách nhân khác chứ? Người xem kia, còn bị phồng nữa, Ngọc cô nương thế nào lại không ra nhìn một chút?”

Ba chữ “Ngọc Phiêu Phiêu” chính là tâm sự trong lòng Thôi Minh Húc, Ngọc Phiêu Phiêu là ý trung nhân của hần, mặc dù bây giờ chưa đính ước nhưng tương lai nhất định nàng sẽ là tam phu nhân Thôi gia của hần. Thời khắc trước mắt, Xuân Phong Đắc Ý lâu là nơi náo nhiệt nhất toàn kinh thành, chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể truyền tai nhau, đến sáng sớm mai cả kinh thành này ai cũng biết. Nếu như hiện tại hần muốn dẹp chuyện đăng yên thân thì về sau còn mặt mũi gì đặt chân vào chốn kinh thành nữa? Huống chi, thanh thế hiện nay của hần như mặt trời ban trưa, đại ca nhà hần nói hần còn muốn đứng đầu, tài năng nào chịu ỷ khuất ở một nơi như thế này?

Nghĩ như vậy, lại thấy tầng dưới có rất rất nhiều người hứng thú nhìn lên trên lầu, Thôi Minh Húc không kềm được nảy sinh ngông cuồng, vung tay áo nói với Xuân Phong ma ma: “Ra là Xuân Phong Đắc Ý lâu của bà tiếp khách như vậy đấy, ta muốn xem thử, đối với người khác, các người không phải cũng đối xử như vậy chứ?”

Dứt lời, hần đẩy Xuân Phong ma ma ra, một cước đá văng cánh cửa sường phòng sau lưng bà ta. Cửa vừa mở, Thôi Minh Húc càng giận tím mặt, chỉ thấy một tên nam nhân nào rỗng bụng phệ đang có ý đồ muốn cưỡng bức Ngọc Phiêu Phiêu. Bởi vì vừa nãy mọi người ở ngoài phòng gây huyên náo, lẫn át hết âm thanh ở bên trong, Ngọc Phiêu Phiêu tránh né bằng mọi cách, lệ đã rơi đầy mặt, thấy cửa phòng bị Thôi Minh Húc đẩy ra, nàng như thấy được cứu tinh bật kêu một tiếng: “Minh Húc!”

Thôi Minh Húc tự cho mình là quân tử, dù phong lưu cũng không hạ lưu, mặc dù cùng Ngọc Phiêu Phiêu qua lại thân mật, nhưng từ trước đến nay chỉ bày tỏ tình cảm chứ không phi lễ, không dám quá phận. Lúc này thấy ý trung nhân bị kẻ khác vũ nhục, tức khắc hai mắt đầy lửa giận, xông vào hất tung cái bàn, không để ý người ngoài khuyên can, tóm lấy gã mập ầy nện một trận cho đã. Tên mập cũng ngang ngược, trở tay đánh lại vài cái. Thôi Minh Húc giận sôi gan, thấy xung quanh có rất nhiều người, trên khuôn mặt ra vẻ một chút xiu cũng không chịu thua, cao giọng hét lên: “Mau dạy hần một bài học cho bản công tử!”

Mọi người tán thành, những kẻ khác nhân cơ hội gây rối, trong một lúc, cả đám người chờ ở Xuân Phong Đắc Ý lâu cứ mặc sức đập vỡ loạn xạ, bên trong phòng cứ vang lên mấy tiếng loảng xoảng không dứt, lại thêm lâu lâu lại có một cái bàn trà hay một cái ghế dựa bị quăng xuống lầu, làm cho dưới lầu la hét âm trời, đám người coi náo nhiệt ôm đầu bỏ chạy.

“Người, người, người... Ta, ta... Oái ui!” – Tú bà lúc trước vẫn đầy lẳng lơ phóng khoáng cúi người núp ở cạnh lầu, nghe trong lầu ngoài lầu cứ vang lên mấy tiếng đổ bể “Dừng lại! Cái gì vậy” không ngừng, tâm huyết mấy chục năm tan tành trong thoáng chốc, lòng đau như cắt: “Đó là tiền của ta, tiền ơi!”

Châu ngọc trên đầu rơi rớt tán loạn, ngay cả quần bị rách cũng đành phải chịu.

Cái tên đứng ở hàng đầu đám đông coi đánh nhau bên ngoài lầu, giống mấy kẻ rồi việc phát quật giấy hỏi Tề Gia: “Ai vậy? Ngang tàng ghê vậy đó.”

“Không, không rõ lắm...” – Tề Gia kiễng chân, hai mắt tròn tròn chăm chú quan sát tình hình bên trong lầu rồi xoay mặt ra hỏi người kế bên: “Nếu người của Kinh phủ tới sẽ không bắt hần đi chứ?”

Người nọ vừa muốn trả lời, có một người bộ dạng như bạch diện thư sinh [7] bước ra khỏi đám đông, cau mày nói: “Thế nào? Bị đuổi ra à?”

Người cầm quạt vội cười ngênh đón: “Đâu phải đâu, đương nhiên là không phải. Trẫm... A không, ta sao có thể...”

“Đế sách, ngài muốn viết bao nhiêu lần mới biết tự suy nghĩ đây, ngày mai sau khi lâm triều bảo Linh công công đưa tới Thừa tướng phủ.” – Người nọ nói xong, bỏ lại hai người đó xoay người bỏ đi.

Người thoát đầu đứng cạnh Tề Gia vội vàng đuổi theo: “Tiểu Tu, aiii, Tiểu Tu, người chờ ta chút đi.”

Tiếng động trong Xuân Phong Đắc Ý lâu đã không còn, đám đông dần dần tản đi, Tề Gia vẫn cứ đứng trước lâu, nhìn ngọn cung đăng bằng sa đỏ lụi tàn: “Không sao chứ?”

Gió đêm dần lạnh, đã gần đến đầu thu.

Xuân Phong ma ma đã từng mắng thẳng vào mặt đám người khắp kinh thành: “Sau này dù có nói gì cũng không cho tên họ Thôi kia vào cửa!”

Vài ngày sau, cách bày trí ở Xuân Phong Đắc Ý lâu được đổi mới hoàn toàn, lại khai trương lần nữa, người đầu tiên bước chân vào cửa lại là tên họ Thôi kia.

“Ngài đây là...” – Nữ tử mặc đồ đỏ pha xanh giật mình mặt trắng như rớt cả phấn.

Thôi Minh Húc chấp tay cười vui vẻ: “Ta chúc ma ma khai trương đại cát.” Không dây dưa với bà ta nữa, bước chân ngênh ngang đi lên lầu.

Đi vào phòng Ngọc Phiêu Phiêu, mặt hần mới buồn thiu gượng cười: “Ta phải ở lại chỗ của nàng một thời gian rồi.”

“Công tử có chuyện khó xử sao?” – Ngọc Phiêu Phiêu hỏi. Thấy hần chỉ im lặng uống rượu, không muốn đáp lời, nàng cũng không truy hỏi nữa.

“Cũng không có gì.” Uống một trận, Thôi Minh Húc dần nhuốm men say, thở dài một hơi, buông chén rượu, quay sang nói với Ngọc Phiêu Phiêu: “Ta và đại ca trở mặt nhau rồi.”

Chuyện hần đại náo Xuân Phong Đắc Ý lâu làm kinh động đến Kinh phủ, tất nhiên đại ca hần cũng đã biết. Thôi Minh Đường ở bên ngoài không nói gì, vừa về phủ đã đập bàn quát mắng: “Người là một tên vô công rồi nghề, mặt mũi Thôi gia bị người làm mất hết cả!”

Xưa nay y luôn nghiêm khắc cẩn kiệm, rất sợ có một việc không tốt sẽ làm mất mặt Thôi gia, lần này vì Thôi Minh Húc mà phải khom lưng cúi đầu với người khác, càng khiến cho Thôi phủ trở thành trò cười trong mắt bàn dân thiên hạ. Bởi vậy, y đã sớm ghen dấy bụng tức không thể trút ra: “Cả ngày cạy tài khinh người, chơi đông phá tây, trong phủ khó khăn lắm mới mời được mấy tiên sinh đến đều bị người chọc tức bỏ đi, còn không biết hối cải. Đại tẩu, nhị tẩu người bao lần lao tâm khổ tứ khuyên nhủ, người có từng nghe lấy nửa câu? Người chỉ là một sĩ tử thi Hương nhỏ bé mà thôi, có thể làm được cái gì chứ? Người nhìn người xem, đuôi cũng sắp vểnh lên tới trời rồi! Nếu không phải đại tẩu người khuyên ta, nói người tuổi trẻ ham chơi, chỉ cần học tập rèn giũa là có thể tốt lên thì người nói xem người có thể tiêu dao cho tới ngày hôm nay sao? Rèn giũa? Hừ! Rèn giũa cái gì? Suốt ngày đánh chó vờn thỏ, hành vi phóng đảng, lại còn học uống hoa tửu [8], đến Câu lan viện [9], người giống một thế gia công tử đứng đắn nghiêm trang chỗ nào? Thôi gia ta mấy đời là phủ đệ thư hương, luôn luôn thi lễ, sao lại sinh ra một tên chẳng biết lễ nghĩa liêm sỉ như người thế này? Đánh lộn sinh sự, gây hấn ẩu đả, đây là chuyện mà một người đọc sách như người nên làm sao? Là vị tiên sinh nào đã dạy người những điều này?”

Thôi Minh Húc tự biết mình đuối lý, buộc lòng phải dằn sự nóng nảy quỳ ở phòng khách mặc y răn dạy. Ai ngờ y vừa chuyển đề tài lại đổ cả lên đầu Ngọc Phiêu Phiêu: “Vì một kĩ nữ mà cùng người khác tranh đoạt tình nhân, chuyện như vậy, mở miệng ra nói ta còn thấy xấu hổ! Chỉ là một nữ tử hạ cữu lưu [10] mà thôi, người cũng không giấu lại thân phận của mình là gì? Nơi dơ bẩn như vậy, làm sao có được một cô nương đoan trang thuần khiết? Cứ thế này người còn có tiền đồ, hoài bão gì nữa?”

Nói đến người trong lòng của hắn, không thể không chế cảm xúc được nữa. Thôi Minh Húc chẳng thêm quan tâm đến ánh mắt của đại tẩu hắn, nhin không được ngẩng đầu lên cãi lại một câu: “Phiêu Phiêu không phải người như vậy, huynh đừng coi thường nàng!”

“Người còn muốn bảo vệ ả ta?” – Câu nói đó chẳng khác gì châm dầu vào lửa, Thôi Minh Đường tức giận đến trán nổi đầy gân xanh, đập nát chung trà vẫn cầm trên tay thẳng xuống cạnh chân: “Nữ tử yên hoa như thế, người còn muốn cưới ả về nhà hả?”

“Thì sao?” – Đối với tai họa rớt xuống đầu mình, Thôi Minh Húc vốn đã không phục, hắn dù có sai thì thằng con trai độc nhất nhà phú thương mập như cái đầu heo kia chẳng phải còn sai hơn hắn nhiều lắm? Chẳng qua là bảo vệ mặt mũi chủ gia đình nhà gã mà thôi, đáng lý ra gã phải bị cho ăn một cây gậy gỗ thì mới được, quần đầu quần chân gì cũng không xong. Hắn chỉ đơn giản thẳng lưng đứng lên, hùng hổ nói: “Đợi sau khi đệ đề tên bằng vàng, đệ sẽ lấy nàng, đại ca, huynh có thể quản đến cả tân khoa trạng nguyên sao?”

Từ sau lúc cãi nhau, đại ca hắn bắt chấp cái gì mà phong thái quân tử, đập bàn đứng lên, khàn giọng quát: “Người! Ngày nào còn ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không cho phép người làm ra chuyện tổn hại thể diện Thôi gia ta! Trừ phi người có gan không làm con cháu Thôi gia nữa!”

Thôi Minh Húc cũng không tỏ ra yếu thế, vung tay áo thật sự bước ra khỏi Thôi phủ: “Không làm thì không làm, huynh làm như đệ muốn lắm vậy!”

Sự việc như vậy, Thôi Minh Húc thuật lại đại khái dăm ba câu, nhưng đoạn vì Ngọc Phiêu Phiêu mà khởi xướng việc tranh chấp bỏ đi này lại không nói, chỉ nói với nàng rằng: “Huynh ấy có lẽ cũng không muốn gặp lại ta”. Khóe môi cứng ngắc kéo lên, ngẩng đầu, lại uống cạn một chung rượu.

Thấy Ngọc Phiêu Phiêu ưu phiền sầu muộn, muốn nói lại thôi, Thôi Minh Húc phát tay lơ đãng: “Không sao, việc đại ca đuổi ta ra khỏi nhà trước giờ không phải chưa từng có. Qua hai ba ngày sẽ lại sai người tìm ta về như thường thôi?”

Từ đó về sau, hắn trọ lại Xuân Phong Đắc Ý lâu. Sáng sáng từ trên lầu sẽ thấy chiếc kiệu màu xanh rêu của đại ca hắn lắc lư lắc lư vào triều, Thôi Minh Húc xoa đôi mắt nhập nhèm, vươn vai ngáp dài, xoay người rồi lại nằm xuống. Lúc tỉnh dậy mở cửa sổ, mặt trời đã quá ban trưa, đại ca hắn đã hạ triều hồi phủ từ lâu, ngấm dòng người như thoi đưa dưới lầu cũng chẳng nhìn thấy nửa cái bóng. Thường thường luôn có tiếng bước chân bình bịch, có người bước lên cầu thang lên lầu, ngày càng gần. Hắn ngồi thẳng người vểnh tai nghe, trong đầu cứ nhắc đi nhắc lại mấy màn muốn nói hết lần này đến lần khác. Sau đó, tiếng bước chân dần dần trôi xa, chưa từng dừng lại. Tâm tình phấn khởi rơi thẳng xuống đất, làm cái mặt kiêu ngạo nhăn tít.

Giang Văn Tiều bị gia đình phái đi Giang Nam thu mua hàng hóa mới. Từ Khách Thu bị hắn liên lụy, đến nay vẫn bị nhốt trong phủ không được xuất môn nửa bước. Chỉ có Ninh Hoài Cảnh là có thể cười hi hi đem rượu đến thăm hắn: “Trở về chịu phục tùng một chút là được rồi, tội gì mà cứ ở đây giận dỗi?” – Mấy lời nói ra thực không hợp với khẩu vị của hắn, thà hắn ta không đến còn hơn.

Thôi Minh Húc chẳng nói chẳng rằng biu môi: “Lí do gì mà cứ phải là ta trở về xuống nước trước?”

Ninh Hoài Cảnh bắt đắc dĩ thở dài: “Có lẽ bây giờ xin lỗi vẫn còn kịp, về sau, người muốn cúi đầu nhận lỗi cũng chẳng có chỗ cho Thôi tam thiếu gia người hối hận nữa.”

“Ít lời đi. Ta cũng không phải là trẻ con.” – Thôi Minh Húc hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn đường phố dưới cửa sổ: “Tình tình của đại ca ta còn không rõ? Tối đa là hai ngày nữa, nhất định huynh ấy sẽ phái người tới tìm ta.”

Đại ca hắn miệng kiêu mà tâm đầu hũ, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hắn, hiểu lắm mà. Nếu không thì để xem sau này huynh ấy nói năng thế nào với phụ thân đại nhân.

Ninh Hoài Cảnh không thuyết phục nữa, lúc gần đi để lại một túi bạc ở trên bàn.

“Người làm cái gì vậy? Ta thật đúng là lâm vào cảnh khốn cùng rồi.” – Thôi Minh Húc cười lớn cầm lấy bạc thấy thấy: “Cầm!”

Ninh Hoài Cảnh lui ra sau tránh bàn tay đang duỗi ra của hắn, chỉ cười không nói.

Thôi Minh Húc cứ chờ, nụ cười trên mặt rất thoải mái, đôi mắt bất giác cứ len lén khóa chặt trên cánh cửa phòng khép kín. Hắn ở trong phòng nghe Ngọc Phiêu Phiêu xướng khúc, nghe nàng hát: “Trọn ngày mong quân quân chẳng đến. Ngẩng đầu nghe tiếng hỉ thước kêu.” Cửa phòng cách một tiếng mở ra, tú bà ăn vận như trái anh đào đỏ rực dẫn theo một đám quy nô nha hoàn đông nghịt đứng ở cửa: “Công tử, ngài có một phong thư.”

“A? Làm phiền ma ma.” – Thôi Minh Húc lười biếng vươn tay ra nhận: “Của Thôi phủ?”

“Không phải.” – Nữ nhân cạnh cửa vui đùa với cái nút thắt: “Ngài là người thông minh, nhìn qua thì sẽ hiểu.”

Thư là do Ninh Hoài Cảnh sai người đưa tới, nội dung trong thư là đại ca hắn viết cho phụ thân Ninh Hoài Cảnh – Trung Tĩnh hầu. Thôi Minh Húc ngỡ vực, vội vã cầm đọc. Chỉ vài câu ngắn ngủi, lạnh lẽo như bị dội một thùng nước đá giữa ngày đông, cái lạnh thấu tim gan.

Đại ca hắn trong thư viết rằng, Thôi Minh Húc ngang bướng bất trị, bại hoại gia phong, dạy mãi không đổi. Đến nước này Thôi gia cùng hắn hai bên không nợ nần nhau, không liên can nữa.

Thôi Minh Húc lơ mờ, đại ca hắn cứ nhiên thực sự đuổi hắn ra khỏi cửa? Tại sao? Sao lại thế được? Hắn... hắn vừa định qua hai ngày nữa sẽ trở về, đại ca hắn còn bắt hắn phải đứng đầu trong khoa đệ để Thôi gia được vinh hiển, sao mà có thể... Tựa như còn trong cơn ảo mộng, cả người vô lực, như lạc lối trong màn sương mù, cái gì cũng không rõ ràng, cái gì cũng không là hiện thực, ngơ ngác nhìn nữ tử lả lướt đi tới trước mặt hắn. Không để hắn chần chừ, cái miệng lớn như chậu máu đã mở thao thao bất tuyệt: “Thôi tiểu công tử à, không, hiện tại chỉ có thể gọi Thôi công tử thôi. Đại ca ngài không chỉ viết thư cho Trung Tĩnh hầu mà còn cả Trung Nghĩa hầu, Trung Liệt bá, Trung Viễn đại tướng quân, Giang gia của Chúc Cẩm Đường, Tần gia của Tụ Bảo Trai, Thẩm gia của Đắc Nguyệt Lâu... Những gia đình có quen biết với Thôi gia đều được thông báo, ngài đó, đừng có chạy về hỏi, cứ chộp đại một người đi đường hỏi cũng được. Toàn bộ kinh thành đều biết hết rồi, đại ca ngài chỉ còn thiếu việc dán một bức hoàng băng ở cửa thành nữa thôi. Chắc, theo ta thấy thì, không tới vài tháng, sau hôm nay thôi thì sẽ không ai không biết. Nói ra thì ngài cũng là vì Phiêu Phiêu nhà chúng ta, suy cho cùng có nên hay không đây? Haiiii, nhìn không ra, không ngờ ngài lại là loại chung tình nha! Thật hiếm có! Thật hiếm có! Được rồi, được rồi, ma ma cũng không phải đến đây nói cái này với ngài.”

Trong tay nữ nhân có thứ gì đó lóe sáng, là một cái bàn tính vàng tinh xảo, ngón tay to khỏe gẩy hạt châu lách cách: “Ta nói này Thôi công tử, số nợ hai ngày nay ngài ở đây ăn uống tiệc tùng có phải cũng nên kết sổ rồi không?”

Đây mới là ý đồ thật sự của bà ta khi đến đây: “Nếu tính từ trước đến nay, ma ma cũng không phải không biết lý lẽ, ngài vừa mới gặp nạn đã bỏ đá xuống giếng. Ngài cũng biết, nếu Xuân Phong ma ma ta không trợ giúp thì trong kinh thành này sẽ không tìm ra người thứ hai trợ giúp đâu. Đối với ngài cũng chẳng còn cách nào khác, nhờ phúc Thôi công tử, ta đây vừa mới chỉnh sửa xong. Ôi chao, tiền tiêu cứ như nước chảy xuôi vậy. Trên dưới lâu của ta ít nhiều cũng có vài trăm khách nhân lui tới, nếu người nào cũng mở miệng kêu ta chờ, ta có cách nào đây? Ngài là người đọc sách, là người hiểu rõ nhất, cũng là người thông minh, ngài xem...”

Trong tay áo vẫn còn túi tiền lần trước Ninh Hoài Cảnh để lại, nặng trĩu trĩu kéo cả người hắn ngã về phía trước. Trước mắt đều là màu đỏ, đỏ thắm như cả ngàn giọt hoa máu, đôi môi rực đỏ không ngừng khép mở, chiếc quần lụa mỏng thắm đỏ đâm vào mắt không mở ra được. Đôi chân đứng không vững, muốn ngã nhào vào sắc đỏ ấy. Lá thư như tuyết trắng rơi khỏi bàn tay, đại ca hắn, vị đại ca tài học thua kém hắn, chỉ vài câu đã đánh cho hắn trở tay không kịp, thất bại thảm hại.

Bà ta vẫn cứ nói, cứ nói không ngừng, nước bọt li ti văng khắp nơi hòa vào âm thanh những hạt châu va đập hỗn loạn. Bên tai vẫn quần quanh tiếng hát của Ngọc Phiêu Phiêu “Trọn ngày mong quân quân chẳng đến. Ngẩng đầu nghe tiếng hỉ thước kêu.”, Ninh Hoài Cảnh nói “Để phòng vạn nhất”, đại ca hắn khàn giọng

quát lớn “Trừ phi người có gan không làm con cháu Thôi gia nữa!”, hắn đã đáp lại thế nào? Nhớ lại, còn muốn nhớ lại, tâm trạng rối bời thốt ra một âm thanh lặc lợ:

“Không làm thì không làm, huynh làm như đệ muốn lắm vậy!”

Khi đó, tay áo phất thật khí khái, thật lưu loát.

Hai mắt tròn to, hắn sững sờ nhìn chiếc bàn tính tinh xảo bị bàn tay to mọng đập lên bàn, lay động phần rượu hắn chưa kịp uống trong ly ngọc: “Công tử, tính tiền.”

Xuân Phong ma ma đầy xuân phong đặc ý của Xuân Phong Đắc Ý lâu ăn mặc như một quả anh đào lớn, thứ quả mà đầu mùa hạ lăn đến cạnh cửa bị đại chất tử của hắn một chân giẫm nát.

Thôi Minh Húc đứng trước Xuân Phong Đắc Ý lâu, tâm tư ngỡ ngàng, tự nhiên lại xuất hiện một việc như thế. Muốn cười, muốn cười cho tỉnh giấc khỏi cơn mơ hoang đường này. Lúc đó, hoa đăng vừa thấp, ca vũ vừa lên, cách bình minh còn rất lâu rất lâu.

Chú thích:

[1] Lưu danh tháp Nhạn: tháp Nhạn hay còn gọi là tháp Đại Nhạn hay tháp chùa Từ Ân. Nhạn Tháp là một dấu ấn vĩ đại của hành trình Phật giáo đi tới phương Đông. Đó là nơi Thánh tăng Huyền Trang đã dừng chân trụ trì ở chùa này hơn hai chục năm để dịch kinh Phật sau khi đi Tây Trúc. Chính vì lẽ đó được ghi tên trên tháp Nhạn là một vinh dự lớn lao.

[2] Văn Khúc Tinh (còn gọi là Văn Xương Đế Quân): là vị thần được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân. Văn Khúc là tên vì sao còn gọi là sao Văn Xương (Văn Xương tinh). Người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là vì tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.

[3] Phan An: một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc thời xưa.

[4] Thiên thượng địa hạ vi ngã độc tôn: trên trời dưới đất chỉ ta là duy nhất. Bạn đang ?

[5] Sao vây quanh trăng: ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy xun xoe, như mình là cái rốn của vũ trụ.

[6] Quý nô: cách gọi những người đàn ông làm việc vặt trong kỹ viện, mang ý nghĩa mỉa mai.

[7] Bạch diện thư sinh: chỉ người học trò chưa có kinh nghiệm, khi xưa người thanh niên học sinh thường khiêm tốn tự nói về mình như thế.

[8] Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.

[9] Câu lan viện: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc. Ấm chỉ những nơi ăn chơi đàn đúm như kỹ viện.

[10] Hạ cử lưu:

Cử lưu: 9 học phái từ Tiên Tần đến Hán Sơ, Trung quốc.

Theo xã hội Trung Quốc chia thành các giai cấp thượng, trung, hạ cử lưu gồm:

-Thượng cử lưu: đế vương, thánh hiền, ẩn sĩ, tiên đồng, văn nhân, võ sĩ, nông, công, thương.

-Trung cử lưu: cử tử (như sĩ tử), y sinh (người học y), tướng mệnh (người xem tướng), đàn thanh [bán họa nhân] (những người bình phẩm họa tiết trên cổ vật, đồ điêu khắc, gốm...có thể xem là bán họa sư), thư sinh, cầm kỳ, tể tướng (hòa thượng), đạo (người truyền đạo), ni (ni cô).

-Thượng cử lưu: sư gia, nha soa (sai vặt ở nha môn), thăng xướng [xướng thủ] (người xử án), bà mối, đầy tớ, thời yêu [kẻ lừa gạt, thầy đồng] (những người chuyên đi mượn danh thần thánh, yêu quái lừa gạt người khác), đạo (cường đạo), thiết (trộm cắp), xướng (kỹ nữ, con hát).

4. Chương 4

Biển người náo nhiệt vây lấy bản thân, trên mặt mỗi người ít nhiều cũng có cảm xúc nào đó,

người người đều có mục đích và đích đến của chính mình, chỉ có hần thân không mục đích rảo bước tứ xứ. Người bán hàng sôi nổi hăng hái đến gần rao hàng: “Bánh bao đây, bánh bao vỏ mỏng thịt nhiều đây, công tử ngài thử một cái không?”

Hần thoáng thấy một vị công tử mặc cẩm y cùng bằng hữu vui đùa, tiền hô hậu ủng, còn chưa tiến vào tút lâu mà túi tiền đã đóng đưa lách cách: “Có rượu ngon đồ ăn ngon gì còn không mau bưng lên!”

Có một thầy tướng mù, cầm một cái bảng “Thiết khẩu trực đoạn [1]” bấm theo hần lải nhải hết mấy con phố: “Công tử, ấn đường của ngài biến thành màu đen, gần đây e rằng có họa lớn...”

Thôi Minh Húc nhếch môi không nói một lời, lão ta không buông cũng chẳng tha, cứ thẳng tay sờ sờ mó mó bấm theo sau hần lì lợm khuyên bảo: “Tính một quẻ đi, lão hủ sẽ thay ngài tiêu tai giải nạn.”

Bước chân nhanh hơn, lẩn vào dòng người tránh trái né phải muốn thoát khỏi sự đeo bám của lão. Tính quẻ gì chứ, giải hạn cái quái gì! Hần do giận dữ mới bỏ đi, có thể đem bao nhiêu tiền bên người chứ? Trong Xuân Phong Đắc Ý lâu nọ chỉ có năm ngón tay như trái anh đào nát gẫy bàn tính lách cách lách cách vờn bay, túi tiền Ninh Hoài Cảnh đưa hần suýt chút nữa còn thiếu, bà ta còn cười cực kì hiền từ: “Chúng ta là người quen, ma ma xem ngài như người một nhà...”

Tốt đến mức hại hần xem chút nữa ngay cả quần áo trên người cũng phải lột sạch để gán nợ, giống như là Thôi Minh Húc hần ức hiếp bà ta vậy.

Lúc trước hần ở Xuân Phong Đắc Ý lâu từng trông thấy mấy người vì không có tiền trả mà bị đuổi cổ, tú bà trang điểm như mụ yêu quái bà bà vung vẩy quạt mỹ nhân đứng trước cửa mắng chửi đến ngoài ba con phố còn nghe được tiếng, khi đó hần ở trên lầu cùng Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu cười đến đầu nghiêng thân ngã. Người xưa nói phong thủy luân lưu chuyển [2], hóa ra là thật, bây giờ rốt cuộc đến phiên hần nếm trải mùi vị bị người khác cười nhạo, thậm hại như một con chó không nhà, đi trên đường cũng không dám nhìn xung quanh, rất sợ thấy người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, càng sợ những lời thảm thì to nhỏ lọt vào tai mình.

Nhịp chân không tự chủ càng bước nhanh hơn, rời khỏi đây, rời xa khỏi dòng người, chỉ có vậy mới không cần thấy những bộ mặt bề ngoài đồng cảm nhưng kì thực bụng dạ khó lường.

Tay áo bị níu lấy, làm hần phải hoãn bước chân trốn chạy, sự mất kiên nhẫn và cấu kính thoát ra khỏi miệng: “Đã nói với lão rồi, không tính! Tai họa của bản công tử đã quán đầy thân rồi, lão có cách gì được nữa?”

Quay đầu nhưng bỗng thấy một khuôn mặt cười hồn nhiên, đôi mắt dưới ánh đèn đêm khuya tỏa ra lấp lánh rạng rỡ: “Thôi huynh, huynh cũng ra ngoài đi dạo à?”

Là Tề Gia. Lão thầy tướng mù lòa đã đi quấy rầy những người qua đường khác từ lâu.

Cơn giận đầy ngập như bị kim đâm thoáng chốc đã uể oải trôi đi hết, mỗi lần gặp khuôn mặt tươi cười này bao giờ hần cũng trở nên khó hiểu, lúc này càng khó hiểu hơn, đầu cúi thấp cứng đờ, tiếng nói ngay cả chính Thôi Minh Húc cũng nghe không rõ: “Đúng... Đúng vậy. Ra ngoài dạo chơi, chỉ tùy hứng thôi.”

“A, ta cũng vậy.” – Y cười vui sướng, trong đêm đen mờ tối cũng thấy được hai chiếc răng nanh trắng trắng.

Thôi Minh Húc không nói gì nữa, cứ tiếp tục cuốn theo dòng người đông đúc về phía trước.

Đi qua trước cửa Thôi phủ, hần xoay đầu qua hướng bên kia như chạy nạn, tay áo vẫn bị Tề Gia nắm chặt, trấn áp nỗi buồn xao động dâng trào trong lòng hần, bằng không nhất định hần sẽ thất thố chen lấn khỏi dòng người một cước đá văng cánh cửa màu son kia. Vì sao lại là Tề Gia? Vừa nghĩ đến đã không ngăn được oán giận, vì sao người đi theo hần lúc này không phải là bất cứ ai trong đám Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu, Giang Văn Tiều? Tiểu ngốc tử không tim không phổi không năng lực này có ngốc nghếch muốn hỏi ra cái vấn đề khiến hần lúng túng? Hần sợ y truy vấn hần vì sao tới cửa nhà rồi lại không vào, hần trả lời thế nào đây, làm thế nào ứng đối lại sự truy vấn của y? Người nào trong đám bạn cũ ngày xưa trông thấy

bộ dạng chán nản của hắn bây giờ đều chẳng thêm quan tâm, sao lại là Tề Gia? Đến cả Tề Gia cũng muốn đến cười nhạo hắn sao? Sầu muộn kéo đến có thể sinh ra hận ý.

Nín thở chờ y lên tiếng, bên tai ong ong những tiếng ồn, chỉ không có duy nhất tiếng lải nhải liên miên trước giờ của Tề Gia. Dọc đường đi y rất dỗi im lặng, ngoại trừ việc nắm khư khư lấy tay áo hắn, y vậy mà không hề quấy rầy hắn. Tình trạng này... rất khác thường.

Người đằng trước không hề báo trước bỗng dừng bước, Tề Gia theo quán tính bị kéo đi, đầu đụng phải Thôi Minh Húc: “Thôi huynh?”

Xoay người, cả hai đứng nhìn nhau, ánh mắt Thôi Minh Húc vũng vàng khóa lấy gương mặt tràn ngập nghi hoặc của y: “Người biết đứng không?”

Giống như lời Xuân Phong ma ma, toàn bộ kinh thành đều biết tiểu công tử Thôi gia đã không còn là con cháu Thôi gia nữa, không lý nào tiểu ngốc tử này ngốc đến nỗi ngay cả Thôi tiểu công tử chính là Thôi Minh Húc cũng không biết.

Tề Gia đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu, đôi mắt nhìn hắn thẳng tắp, cũng cẩn thận quan sát sắc mặt Thôi Minh Húc.

“Vậy sao người không cười ta?”

“Có gì đáng cười chứ?”

Y nghiêng đầu hỏi như lẽ đương nhiên, Thôi Minh Húc thở hắt ra vì kinh ngạc, không đáp lời được. Có một thứ gì đó từng chút từng chút rơi xuống trái tim lạnh buốt của hắn, trong ngực có một đợt tình triều khác dâng lên, đẩy đến mức làm cổ họng hắn thắt chặt, một cảm giác kì lạ, hắn chưa bao giờ được trải nghiệm: “Vậy... vậy người theo ta làm gì?”

“Ta... Việc đó...” – Ánh mắt vẫn nhìn thẳng của Tề Gia theo thói quen bay xuống mặt đất: “Bệ hạ kêu ta... Không phải... là... có một cuốn tấu chương bệ hạ kêu ta xem, ta đọc không hiểu, lúc ta xuất môn đã để cuốn tấu chương đó ở nhà, cho nên muốn làm phiền Thôi huynh đi với ta một chuyến.”

Cuối cùng cũng lấp ba lấp bắp nói xong, Tề Gia thở phào một hơi, mỗi lời nói mỗi hành động đều rơi cả vào mắt Thôi Minh Húc. Những lời nói đầy rẫy kẻ hở thế kia mà y cũng nói ra được, thật không biết làm sao mà y có thể lẩn lộn được trong chốn quan trường cho tới giờ.

Bên cạnh Thôi Minh Húc chưa bao giờ thiếu người bầu bạn chơi đùa, uống rượu xem kịch chơi chim ngắm hoa, Thôi tiểu công tử phát tay một cái, cả nửa cái kinh thành đều muốn gào rú nhảy đến. Không nghĩ rằng, khi rơi vào cảnh khốn cùng, người không than phiền một tiếng theo sát bên hắn lại là Tề Gia này, bất ngờ thật. Hắn đã cho y được gì? Đừng nói là bởi hắn đã từng cứu y một mạng, ân nhân cứu mạng của y phải là Ngọc Phiêu Phiêu, là gia đình Thôi phủ, thậm chí còn là Từ Khách Thu không nhẫn tâm, dù thế nào cũng không tới phiên hắn. Thôi Minh Húc bất quá chỉ xem y như một thứ tiêu khiển mà thôi, Giang Văn Tiều so với hắn còn tốt hơn, đâu đáng để y giữ lấy tên Thôi Minh Húc vào lúc này? Thật là...

Không thể nói rõ cảm giác trong tim là gì, ngực thắt lại, sự chua chát trong lòng xông lên hốc mắt, đôi mắt cần phải mở lớn thật lớn, giữa đầu cố gắng nhìn vào bầu trời đêm đen như mực, đếm những vì sao nhỏ thưa thớt nơi chân trời hết lần này lại lần khác, Thôi Minh Húc mới dám miễn cưỡng đặt ánh mắt lên Tề Gia lần nữa. Tay áo vẫn bị y kéo lấy, vẻ mặt y như trước vừa nhút nhát vừa sợ sệt, tựa như đã hạ quyết tâm phải nhìn cho đến khi ống tay áo hắn xuất hiện hai cái lỗ mới thôi.

“Ngốc tử.” Chẳng đáng đâu.

Tề Gia ngẩng đầu, vội mở miệng, chẳng chặc trả lời: “Ta ngu nhưng ta không ngốc.”

Con người màu mực, đôi môi đỏ hồng, hoàng hôn mệnh mang, ánh đèn đêm rực rỡ. Chỉ trong tích tắc, dờ khóc dờ cười. Chỉ trong tích tắc, tâm hồn rối loạn.

Hoàng thành tọa Bắc triều Nam, những gia đình đại phú đại quý vì vậy mà tập trung cư trú tại thành Bắc, không ít quan lớn trong triều đại đa số cũng sinh sống cách hoàng thành không xa. Bởi vậy, thành Bắc xa hoa mà thành Nam thưa thớt. Tề phủ nằm sâu trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh giữa thành Nam.

Thôi Minh Húc từng nghe Tề Gia nhắc tới, nguyên quán Tề Gia không phải ở kinh thành, do năm xưa phụ thân của Tề Gia dựa vào mình tuổi trẻ chí lớn rời xa quê nhà một mình đến kinh đô, ngay sau đó ông gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, cuối cùng trở nên giàu có. Hắn vốn tưởng rằng cái gia đình chỉ trong một đêm mà phát lên như vậy thì những bố trí sinh hoạt chung quy vẫn không thoát khỏi sự tầm thường và hiển nhiên có một chút khoe khoang, vào cửa nhìn quanh bốn phía, không thấy một bức thư họa sơn thủy học đòi văn vẻ gì, càng không thấy một món gia cụ trang trí nạm vàng khảm ngọc nào cả, chỗ ở của Tề Gia sạch sẽ giản dị đến mức trong nháy mắt hắn tưởng như mình vừa bước chân vào phủ của vị thanh thiên tái thế công chính liêm minh kia trong triều.

“Người muốn làm Phương Tái Đạo thứ hai sao?” – Thôi Minh Húc nhìn bộ ghế gỗ bàn trà đen như mực ở phòng khách nói. Phương Tái Đạo là một vị thanh quan liêm khiết có tiếng trong triều, hắn đoán trong phủ của ông ta có lẽ còn tốt hơn ở đây.

“Không...không có. Thôi huynh, huynh đừng nên chê cười.” – Tề Gia đứng bên cạnh hắn, giọng điệu hơi ngại ngùng: “Tất cả đều do cha ta để lại.”

Gia đình ở Tề phủ ít vô cùng, đây là kết quả Thôi Minh Húc quan sát được sau mấy ngày ở lại đây. Ngoài trừ mấy người ở trên thuyền vào cái ngày Tề Gia rơi xuống nước và lão quản gia đã gặp trước đây, còn có mấy tiểu nha hoàn và một đầu bếp. So với cảnh tượng tột tở như mây ở Thôi phủ, một gia đình tiểu phú như Tề phủ thực sự không đáng nhắc tới. Nhưng kiểu sinh hoạt như vậy, đối với hắn của ngày hôm nay mà nói thì không thể nào tốt hơn được nữa.

Ngoài phòng im ắng, không có bóng tiểu tư lấp la lấp lánh, không có tì nữ luôn luôn chạy vào châm trà đưa điểm tâm. Thôi Minh Húc ngồi trong thư phòng của Tề Gia cầm sách lẩm nhẩm đọc. Người núp ở góc bàn như ngồi trên bàn chông, cứ xoay tới xoay lui không an phận.

“Đi đâu?” – Khóe mắt cứ liếc đến mức y rút cuộc hít sâu một hơi đứng lên muốn đi ra ngoài, thật là, xoay lâu như vậy bây giờ mới có động tác khác.

“Ta tới nhà bếp coi chút.” – Tề Gia chỉ có thể ngồi xuống ghế lại.

“Người cũng không phải là đầu bếp.”

“Ta... ta muốn đi xem thử.”

“Đọc sách.”

“Ta...” – Yên phận một lúc, Tề Gia chịu không được: “Thôi huynh... Việc ấy...”

“Nói.” – Lại lật sang một trang sách khác, Thôi Minh Húc lướt qua trang giấy, thấy khuôn mặt ghen đỏ lên của y.

“Huynh... huynh chăm chỉ thật. Ta không quấy rầy huynh nữa.” – Ở trước mặt Thôi Minh Húc, Tề Gia lúc nào cũng luống cuống.

“Ngồi xuống.”

“Ta... ta không đi thi.”

“Đọc sách.”

Thế là, thư phòng lại yên tĩnh trở lại. Đã không còn nghe thấy tiếng ve kêu, gió lướt qua, tiếng lá xào xạc ngân vang.

Vài ngày sau, có một chiếc kiệu dừng trước cánh cửa Tề phủ có thể giăng lưới bắt chim [3]. Một nữ tử bước xuống kiệu, quần lụa khăn lụa, dung mạo đoan trang nhưng không che dấu được nét ưu sầu phẳng phất. Dích thị là nữ chủ nhân Thôi phủ – Liễu thị.

Khi đó, Tề Gia phụng chỉ tiến cung, một mình Thôi Minh Húc ngồi trong thư phòng của y tâm trạng chán ngán lật cuốn sách trên bàn. Tất cả đều là đồ Tề Gia từng dùng qua, ở rìa trang giấy đầy nhóc những chữ viết tay bé tí ti, ngay ngắn nắn nót. Ngốc tử này, ngay cả mấy lời nói nhảm khi lên lớp của đám tiên sinh cũng ghi chép cẩn thận tỉ mỉ.

Liễu thị mang đến cho hắn rất nhiều đồ dùng và quần áo trước đây, Thôi Minh Húc mở đám rương hòm ra lục lọi: “Cái nghiên mực ở trên bàn để đâu?”

Liễu thị nhận lấy chung trà quán gia đưa tới, thở dài một tiếng: “Qua mấy ngày nữa, chờ đại ca để hết giận thì quay về nhận lỗi đi.”

Thôi Minh Húc cúi đầu tìm kiếm trong rương: “Huynh ấy vẫn còn thừa nhận đệ sao?”

Liễu thị ngẩng ra, nói: “Là huynh đệ ruột thịt, sao có thể nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt.” – Giọng điệu có vẻ không chắc chắn.

“Chờ đệ đậu kỳ thi Hội đã.” – Thôi Minh Húc đứng thẳng dậy, ngồi xuống cạnh Liễu thị: “Bây giờ trở về, có lẽ qua hai ngày huynh ấy lại đuổi đệ ra ngoài thôi.” Nụ cười cay đắng.

“Cũng đúng.” – Liễu thị trầm ngâm một lúc, sau đó lại nói chuyện khác, đại loại là những thứ như nhớ bảo trọng, ăn no mặc ấm.

Trước khi đi nàng lấy rất nhiều ngân lượng đưa cho quán gia Tề phủ, Thôi Minh Húc đứng một bên nhìn thấy, mỉm cười, quay đầu làm bộ như chưa từng thấy.

Liễu thị trước khi lên kiệu còn dặn hắn: “Tề đại nhân là người hiền lành, đệ đừng có bắt nạt người ta nữa.”

Thôi Minh Húc gật đầu, dặn dò lại nàng: “Tìm người đưa nghiên mực ở trên bàn đến cho đệ nha.”

Tề Gia sau khi hồi phủ kéo hắn lại hỏi han đủ điều: “Thôi phu nhân vẫn khỏe chứ? Sao lại không ngồi chơi chốc lát? Đúng rồi, tiểu thiếu gia cũng tới chứ?”

Câu hỏi dồn dập làm Thôi Minh Húc không cách nào cản nổi, đợi y hỏi xong, Thôi Minh Húc từ trên ghế đứng lên bẻ thắt lưng thì lễ nói: “Bốn tháng sau này đành quấy rầy quý phủ.”

Đứng thẳng dậy, nhìn đôi mắt y mở tròn xoe, hiển nhiên là vừa bị kinh ngạc. Hắn vẫn cứ ung dung bóc một miếng điểm tâm để trên bàn từ tốn ăn chờ y hoàn hồn.

“Không đúng.” – Mặt Tề Gia căng ra như sắp chết, mỗi câu mỗi chữ thốt ra đều trịnh trọng: “Tính từ ngày hôm nay là bốn tháng thiếu ba ngày.”

Món điểm tâm ngọt ngào vừa vào miệng nghẹn trong cổ họng.

Chú thích:

[1] Thiết khẩu trực đoạn: câu nói này xuất phát từ tiểu thuyết võ hiệp Anh hùng chí, dùng để miêu tả những thầy tướng, thầy bói dự đoán chuẩn xác và kiên định.

[2] Phong thủy luân lưu chuyển: một câu tục ngữ. Chỉ đời người luôn có sự vận động biến hóa, luôn luôn thay đổi.

[3] Môn khả la tước: đây là một câu thành ngữ bên Trung Quốc. Ý nói nhà cửa vắng vẻ, không có khách tới chơi.

5. Chương 5

Sinh hoạt của tiểu ngốc tử rất đơn giản, giống như chính bản thân tiểu tử ngốc ấy.

Lúc bầu trời vẫn còn phủ đầy sắc tro, Thôi Minh Húc nằm trong khách phòng nửa tỉnh nửa mê thoáng nghe tiếng bước chân đi khe khẽ, là Tề Gia thượng triều. Đợi đến lúc hoàn toàn không còn nghe thấy tiếng bước chân, lý trí mới một lần nữa hạ vũ khí đầu hàng trước cơn buồn ngủ, ngủ thẳng một mạch đến lúc mặt trời mọc ở triền núi phía Đông. Khi Tề Gia hạ triều hồi phủ, Thôi Minh Húc đã rửa mặt chải đầu gọn gàng, đang ở trong chính đường nhân nhả uống trà, trên bàn trà bày một quyển Luận Ngữ và Trung Dung [1], sách được bảo quản rất tốt, phẳng phiu mới tinh, mép giấy chỉ chút toàn chữ là chữ, ít nhiều cũng tỉ mỉ chu đáo hơn hẳn so với Thôi Minh Húc chẳng biết gì trừ về bề ngoài của mình. Thôi Minh Húc cứ đợi suốt tới khi Tề Gia hồi phủ mới có thể đến thư phòng đọc sách, tiếp đó, phần lớn thời gian Tề Gia đều dành để ngồi cạnh hắn, ngoan ngoãn im lặng, như một chú thỏ. Trong cung thường có lệnh triệu kiến, y vội vội vàng

vàng ăn mặc chỉnh tề rời khỏi nhà, Thôi Minh Húc phát hiện trước khi y lên kiệu còn nhớ chỉnh trang mũ quan phủ sạch vật áo, kì thực Tề Gia là một người rất kĩ lưỡng, kì thực tin đồn Tề Gia rất hợp với tâm ý hoàng đế có lẽ là thật. Tề Gia vừa đi, tâm tư đắm chìm trong sách vở bắt đầu bồn chồn, hình như là từ thời gian trước còn ở Thôi phủ không cẩn thận đã hình thành một sở thích, hẳn yêu thích trong lúc đang đọc xuyên qua sự ngăn cách của cuốn sách quan sát hoạt động và biểu cảm của Tề Gia, rất lý thú, một ngày nọ y phát giác hẳn đang nhìn y nên rất căng thẳng, nếu không phải hất đổ tách trà trong tay thì cũng là vung tay làm lọ mực vẽ một vòng cung như cầu vồng giữa không trung, cuối cùng bắn tung tóe một chuỗi mực thấm cả vào lớp giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, đôi mắt y sẽ mở rất lớn, tròn lẩn tròn lẩn, tựa như chú thỏ đang sợ hãi. Thôi Minh Húc sau cuốn sách im lặng nhếch mép, tâm tình cực tốt, thứ đạo Khổng Mạnh [2] khô khan đột nhiên trở nên thân thương sinh động biết bao nhiêu.

Tính cách tiểu ngốc tử rất hấp tấp, lần nào bước qua cửa cũng nhảy một cái, mũ quan ôm trong tay, hai cánh mũ run run theo.

Ở lại Tề phủ càng lâu, những ngạc nhiên ngoài dự đoán lại càng nhiều. Có Tề Gia làm bạn, cuộc sống hóa ra cũng không khó khăn cho lắm. Tối hôm qua trận tuyết đầu tiên của mùa đông này đã rơi, tôn lên gốc mai già trong đình ngậm sương lạnh đứng ngạo nghễ dưới tuyết trông rất sống động. Chẳng mấy chốc, trước cửa phủ đã treo lên những ngọn đèn lồng đỏ tươi mới tinh, tiếng pháo gần xa vang lên nhắc nhở mọi người, một mùa xuân mới lại tới.

Lúc giao thừa, người đầu tiên đến gõ cửa chính là Liễu thị, ngồi trong chiếc kiệu nhỏ không gây chú ý, có hai tiểu nha hoàn bầu bạn cùng mấy chiếc xe ngựa theo sau, tháo dỡ xuống hàng đồng thứ trước cửa Tề phủ.

Tự tay nàng giao cho Thôi Minh Húc một cái bọc, Thôi Minh Húc đặt bao vải lên bàn mở ra, là một bộ đồ mới và một đôi giày mới. Sau khi Liễu thị gả vào Thôi gia, hằng năm nàng đều nhớ làm cho hắn một bộ y phục mới, từng đường kim mũi chỉ đều từ đôi tay khéo léo của nàng mà thành.

Liễu thị cầm khăn tự giễu: “Đã lâu không làm, tay nghề cũng giảm rồi, không biết có hợp hay không nữa.”

“Làm sao thể được?” – Hốc mắt Thôi Minh Húc nóng lên, bàn tay xoa lên bộ y phục hơi run.

Từ lúc hắn bị đại ca đuổi ra khỏi nhà, tuy ngoài miệng hắn không nói nhưng trong lòng đã sinh ra một nút thắt. Một mặt hắn vẫn oán trách Thôi Minh Đường bất chấp tình cảm, mặt khác lại thầm tuyên thệ: không xuất sắc hơn người cho đại ca thấy hắn sẽ không quay về. Nói cho cùng hắn vẫn mong nhớ Thôi phủ. Mỗi khi nghĩ đến, vừa giận vừa thương, chột vui chột buồn, lo được lo mất.

Lúc hôn xác hai nơi, người đã bị Tề Gia kéo ra cửa: “Chúng ta ra phố chơi đi.”

Ngắm đèn lồng, ngắm pháo hoa, xem tạp kĩ ca hát, khi trở về nhà, cả người vẫn đầy tinh thần dùng cách nào cũng không ngủ được, cầm trên tay nghiên mực do đại tẩu đặc biệt đưa tới cho hắn thưởng ngoạn, là Tề Gia tặng cho hắn, một hồ sen được điêu khắc từ loại đá thượng hạng, từ lần đầu nhìn thấy đã không thể không yêu thích.

Đêm gần khuya, tiếng pháo hầy còn chưa tàn, âm thanh ùng ùng ào ào xem chút nữa át luôn cả tiếng gõ cửa cốc cốc. Thôi Minh Húc trầm nghĩ, giờ này còn chuyện gì nữa?

Mở cửa, hắn còn chưa hỏi, Tề Gia đứng trước cửa đã tỏ rõ ý muốn: “Thôi huynh, đêm nay phải đón giao thừa.”

Không đợi Thôi Minh Húc đồng ý đã len qua khe hở chui vào phòng, đem thứ ôm trong lòng cẩn thận xếp vào bếp lửa trong phòng.

Thôi Minh Húc không rõ nguyên do, khóe môi Tề Gia hiện ra nụ cười gian xảo: “Ta trộm từ nhà bếp về đây.”

Dứt lời, y kéo chiếc bàn nhỏ ở sát góc tường lại gần bếp lửa, hai cái ghế bên cạnh bàn cũng kéo lại luôn, mặt đối mặt ngồi bên chiếc bàn nhỏ. Y như một cơn gió phóng ra khỏi cửa, khi quay lại còn đem thêm một bình rượu và hai cái chung. Ban đầu Thôi Minh Húc chẳng hiểu gì cả, lúc sau chỉ đơn giản đứng sang một bên nhìn y vội trước vội sau mà bày biện, đợi tới lúc thấy y ngay cả rượu cũng chuẩn bị đầy đủ thì không khỏi bật cười: “Nào có ai lên lút đón giao thừa như thế này?”

Tề Gia sờ đầu xấu hổ nói: “Quản gia mà biết thì sẽ làm rườm rà lên.”

Ra là lén trốn khỏi phòng, thảo nào trên người chỉ mặc một lớp trung y mỏng manh. Thuận tay cầm lấy cái chăn trên giường quần y lại, Thôi Minh Húc ngồi đối diện Tề Gia: “Ngày mai mà bị cảm lạnh thì đừng có nói là ta hại người.”

Y cắn môi cười, lộ ra cặp răng nanh trắng trắng.

Chủ đề câu chuyện theo ánh lửa bếp bốc cao trải ra triền miên vô tận, Tề Gia nói, Thôi Minh Húc nghe.

Y nói, hoàng đế đối đãi với y rất tốt, thừa tướng đối đãi với y cũng rất tốt, Thần vương gia thích đùa giỡn cùng y, Phương Tái Đạo đại nhân tuy rằng luôn nghiêm mặt, thế nhưng thật ra ngài ấy là người dễ mềm lòng nhất. Nói chung, tất cả mọi người đối với y tốt lắm.

Ngốc tử, đó là vì y ngốc đến mức ngay cả người khác giấu cợt y, y nghe cũng không hiểu. Thôi Minh Húc buông chung rượu nói: “Đừng nói chuyện người khác nữa, nói về người chút đi.”

Tề Gia học dáng vẻ của hần, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, ngay sau đó ngọn lửa bếp ánh lên khuôn mặt y đỏ rực: “Ta không có gì hay để nói cả.”

Từng lời từng lời trôi ra từ miệng. Mẫu thân y mất sớm, khi ấy y chỉ vừa mới hiểu chuyện.

Thôi Minh Húc nói: “Chúng ta đều giống nhau.”

Tề Gia cười cười, đôi mắt chăm chú vào chiếc ly rỗng: “Cha ta nói ta không cần phải quản lý việc buôn bán, chuyện làm ăn đều giao cả cho mấy thúc thúc của ta.”

Phụ thân một lòng hi vọng y ăn học thành tài, tất cả đều là những người hạ phẩm duy chỉ có y là người đọc sách, đó là lý do mà y cần mẫn đọc sách, dù rằng y không trông đợi vào việc đó lắm. Tham gia khoa khảo dường như không có hi vọng, quan trường tuyệt đối không phù hợp với y, thế nhưng khi phụ thân đề xuất mua cho y một chức quan, y lại hết sức phấn khởi ưng thuận. Chỉ cần phụ thân hài lòng vui vẻ là được rồi, có thể làm quan thì mặt mũi của cả nhà cũng được vẻ vang, thật tốt. Về phần mình, chỉ có thể cố gắng cần trọng rồi lại cần trọng hơn nữa, không dám có mấy may thất lễ nào, không dám có tí ti phóng túng, chỉ cần gió thổi cỏ lay đã ruột gan rối loạn, giống như một con cừ non rơi nhằm hang hổ. Y mặc quan phục chẳng được bao lâu, phụ thân đã ngậm cười nơi chín suối, các thúc thúc đem tất cả việc buôn bán dời về gia hương, vì thế chốn kinh thành chỉ còn lại y và lão quản gia. Các thúc thúc thỉnh thoảng mới lên kinh một lần, y cũng ít khi về thăm quê nhà, kì thực dù ở đâu đối với y cũng không có gì ràng buộc. Nhị thúc sinh được một nhi tử, đọc sách giỏi lắm, chỉ ít cũng giỏi hơn y. Tam thúc có một nữ nhi, nghe đâu đã lập gia đình.

“Là một cô nương đẹp cực kì.” – Tề Gia nói, ánh mắt lướt nhanh qua gương mặt Thôi Minh Húc rồi bồi thêm một câu: “Chẳng qua so với Ngọc cô nương thì còn kém xa.”

“A...” – Thôi Minh Húc lắng lắng nghe, hần giúp y quần chăn chặt hơn.

Tề Gia ngừng lời hỏi: “Huynh và Ngọc cô nương làm sao quen biết nhau?”

“Ngay cả đại tẩu ta cũng chưa từng kể.” – Sự hào hứng tán gẫu được khơi lên, Thôi Minh Húc tựa lưng vào ghế, từ từ hồi tưởng: “Quen nhau từ hai năm trước.”

Khi đó, hần bị đại ca ép đến thư viện, đại ca hần vừa bước chân ra khỏi cửa chính, hần đã leo lên mái tường ở hậu viện. Lúc nhảy xuống, đúng lúc một chiếc kiệu êm ái lướt ngang, bên cạnh có người thốt lên khen tặng: “Đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Ngọc Phiêu Phiêu.”

Hần nhìn chăm chú, vừa vặn một cơn gió nhẹ chui vào bức màn khép chặt, mỹ nhân bên trong ngay ngắn ngồi đó, tóc mây nhẹ bay, dung mạo như tranh, trên trán điểm hoa đào.

Cái nhìn thoáng qua, đến tận bây giờ vẫn nhớ mãi chẳng quên. Đến nay còn nhớ rõ, khi đó, nàng mặc một chiếc váy màu đỏ nhạt.

Tiểu ngốc tử hình như nghe đến nhập tâm, mở to hai mắt vẫn không nhúc nhích. Nhịn không được vươn tay nhéo khuôn mặt đỏ au của y: “Này, say rồi hả?”

Tề Gia bỗng kêu lên “Ấy chết” rồi vói tay vào bếp lò.

“Người làm gì vậy?” – Thôi Minh Húc sợ hãi, vội vàng ngăn y lại.

Tề Gia vội la lên: “Khét rồi, khoai sắp khét rồi. Ta quên mất tiêu.”

Thôi Minh Húc ló đầu nhìn, trên đám than đen đen có mấy thứ, lại gần thì ngửi thấy mùi thơm ngòn ngọt: “Thứ gì vậy?”

“Khoai môn.” – Tề Gia đáp: “Vừa kịp nướng chín.” Đôi mắt thèm thường nhìn vào bếp lửa, cấp tốc khởi ra một củ khoai lên bàn.

“À?” – Thôi Minh Húc sửng sốt, dù thế nào cũng không ngờ rằng đã hơn nửa đêm mà y còn có thể nghĩ đến việc tới tìm hân cùng nhau ăn thứ này.

Nhìn y ăn cực kì ngon miệng, tên nào đó cũng ngần ngại thò tay ra, đầu ngón tay vừa mới chạm vào, vèo một cái đã rút về. Tiểu ngốc tử cấp tốc rũ mắt, Thôi Minh Húc vẫn thấy được ý cười thoáng qua trong mắt y. Dù thế nào cũng không thể để Tề Gia chê cười hân, cắn răng chộp lấy củ khoai, nóng đến mức hai tay đều đỏ rộp, bỏ xuống rồi lại cầm lên, hết mấy lần như vậy thì khoai mới vào tới tay. Thứ này ăn đúng thật là thơm ngon. Mùi vị thơm thơm ngọt ngọt dần lan tỏa trong không khí.

Đêm nay thật yên bình, bên khung cửa cứ chốc chốc lại có ngọn pháo nổ bùng, gió thổi qua mang theo tiếng cười của cả thành. Mặc cho tiếng hò hét xoay quanh, bếp lửa trong phòng cháy vững, bầu rượu nóng ấm, con người ấm áp, hơi thở phả ra cũng ấm ấm. Thôi Minh Húc cao ngạo tự phụ lần đầu tiên thao thao bất tuyệt kể nhiều chuyện như vậy, kể về phụ thân hân, kể về đại ca hân, kể về chất tử của hân, tất cả những câu chuyện chưa từng nói với người thứ hai: “Ta vẫn luôn muốn tặng Phiêu Phiêu một món quà, những thứ tặng trước đây không tốt, không hợp với nàng. Ta muốn một thứ không quá mộc mạc cũng không quá màu mè, chế tác phải khéo léo, tinh xảo lại có linh tính...”

Tề Gia hàm hồ gật đầu, Thôi Minh Húc huyền thuyên đã rồi nhìn lại, phát hiện y đã ngủ.

Đứng lên muốn lay y tỉnh: “Đã không biết uống rượu lại còn uống nhiều như vậy.”

Ánh mắt rơi xuống thân y không dời đi được. Đôi mắt y khép lại, toàn thân trên dưới bị tấm chăn bọc lấy kín thật kín như cái bánh ú, mùi rượu và hơi ấm tỏa ra trên gương mặt trẻ con tròn tròn một màu hồng mỏng manh, nhớ tới vừa nãy nhéo mặt y, xúc cảm ngoài sức tưởng tượng thật là tuyệt, ngón tay dường như vẫn còn mơn man được sự trơn mịn, kim lòng không đành vuốt ve dư vị hồi lâu. Tay bắt tri bất giác duỗi ra, chạm vào khuôn mặt y, nhéo nhẹ nhẹ, sau đó, đầu ngón tay chậm rãi lướt xuống, chỉ di chuyển thêm nửa tắc nữa chính là đôi môi hé mở không chủ định của y...

Hô hấp ngưng trệ, toàn thân nóng lên, dưới ngọn lửa bếp nhìn gì cũng thấy mờ ảo, chỉ có xúc cảm ở đầu ngón tay là chân thật.

Tiếng pháo nổ ù ù ùng lọt vào tai, nổ tung trong đầu. Thôi Minh Húc đột ngột rút tay về.

Bếp lửa cháy rất vượng.

Tề Gia gần đây thường xuyên ra ngoài, đầu tháng ba vừa đến, trong cung truyền chỉ muốn triệu kiến.

Lúc ấy, hai người bọn họ đang “làm tổ” trong thư phòng. Thôi Minh Húc nhắc chân gác tay nghiêng ngả trên ghế, ngòi bút lông mới làm chỉ thẳng vào Tề Gia cảnh cáo:

“Thăng lưng lên.”

“Ngực, ngực cũng phải ưỡn ra!”

“Ngốc, ai bảo người phình bụng ra?”

“Bước đi đi! Đây mà là bước đi hả? Bước nhỏ như vậy, người cảm tình chim sẻ hả?” – Từ lâu đã không vừa mắt cái kiểu bước đi một chạy ba nhảy của y, như vậy có chỗ nào giống dáng dấp của người làm quan? Hèn gì người khác không giao việc cho y làm. Đáng đời!

Từ sớm tinh mơ Tề Gia đã bị hấn lòi khỏi chăn ấm, rồi cứ ở trong phòng bước tới bước lui bất tự bộ [3] hết mấy lần như diễn hí khúc [4], không nén được nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lúc lâm triều, Lý đại nhân đứng trước mặt ta đâu có đi như thế này...”

Lời oán trách bị Thôi Minh Húc nghe thấy, cây bút lông cách một tiếng đập xuống bàn: “Ông ta đã bảy mươi rồi, người muốn bắt chước ông?”

Tề Gia rút đầu không dám bao biện nữa, lệnh truyền triệu kiến tới vào lúc này, bảo y lập tức tiến cung. Tề Gia vội vàng thay đổi xiêm y lật đà lật đặt chạy ra khỏi cửa, Thôi Minh Húc như đồng bùn nhão chảy dài trên ghế, miệng méo xẹo vô cùng buồn chán mà ném cây bút lông lên bàn rồi nhìn nó lẩn xuống đất.

Sau đó, mỗi sớm Tề Gia đều phải vào triều đến lúc trời tối mịt mới thấy được người, sau khi trở về cũng không còn tinh thần như dạo trước, chui đầu vào thư phòng đọc đọc viết viết, so với sĩ tử chờ đến ngày thi như Thôi Minh Húc còn cặm cụi hơn.

Thôi Minh Húc nói đùa: “Hoàng đế cho người làm thừa tướng à?”

Tề Gia lắp ba lắp bắp đáp: “Không có, chẳng qua công việc gần đây rất nhiều rất bận.”

Nhìn thấy đôi mắt y cứ liếc qua liếc lại hần đã biết rằng y nói dối. Thôi Minh Húc chẳng thèm vạch trần, dù sao chẳng nữa thì tiểu ngọc tử này cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Lúc không có việc, có ai kia ngồi trước bàn học, sách thì đóng lại nghĩ vẩn vơ. Tề Gia này, đã không thạo việc nước lại không có tài học, không năng lực, không tâm cơ, không cơ trí lẫn nghị lực, khi căng thẳng thì đến cả nói chuyện cũng chẳng rành mạch chữ đùng nói gì tới miệng lưỡi không xương a dua nịnh hót, vậy mà sao hoàng đế cứ thích triệu y vào cung? Gây ra chuyện hồ đồ gì rồi?

Thế là, ánh mắt lại nhắm đến thân thể người nào đó đang miệt mài sao chép, nhìn trái nhìn phải nhìn thế nào cũng không ra y có thứ gì khiến hoàng đế yêu mến. Ngược lại gần đây càng thấy dần dẹt, hần nhìn y lâu như vậy, y ngay cả đầu cũng không ngẩng lấy một cái, nếu là trước đây, y đã sớm lóng ngóng tìm đường chạy khỏi cửa. Hần đi đến đứng cạnh y: “Này, người viết gì đấy?”

“Hả?” – Tề Gia bất thành linh bị hần gọi, lưng bật thẳng dậy: “Không, không có gì.”

Y hoảng hốt đem đồng giấy trên bàn nhét vào chồng sách: “Ta đang... đang luyện... luyện chữ.”

Thôi Minh Húc sinh nghi, hoài nghi đi ra sau lưng nhìn thứ y giấu trong tay: “Luyện chữ thì người giấu làm gì?”

“Ta...” – Tề Gia nghẹn lời, cúi đầu suy tư một lúc lâu, nghiêm mặt nói: “Ta hứa với bệ hạ rồi, tuyệt đối không nói cho người khác biết.” Khóe môi kéo thành một đường. Không nói thì đừng nói, Thôi Minh Húc hần cũng không thích cùng y tìm hiểu ngọn nguồn.

Thôi Minh Húc đứng một lúc, không truy hỏi nữa, qua hai ngày lúc tán gẫu lại nhắc đến: “Hiện nay bọn Man tử phương Bắc làm loạn, Nguyệt Thị tộc phía Tây thêm muốn vương triều ta, ở phía Nam đầu xuân hàng năm phải chịu nỗi khổ lũ lụt. Không biết tình hình năm nay sẽ thế nào. Đường kim thánh thượng đã đăng cơ ba năm, có hơi...”

Nói thêm chút nữa sẽ là đại bất kính, Thôi Minh Húc cân nhắc câu chữ, Tề Gia luôn luôn cười ha ha đột nhiên nghiêm mặt ngắt lời hần: “Man tử phương Bắc làm loạn, năm ngoái bệ hạ đã phái Tần lão tướng quân đi thảo phạt, đến nay liên tục đại thắng. Nguyệt Thị phía Tây xưa nay luôn hòa thuận với vương triều ta, bây giờ chẳng qua có hành động hơi khả nghi mà thôi. Chiến sự phương Bắc đương lúc căng thẳng, phía Nam lại có lũ lụt, tại sao phải vì thiên triều quốc uy gì đó mà khởi binh chinh phạt, làm cho bách tính tăng thêm một phần thuế má?”

Hai mắt Tề Gia lom lom nhìn Thôi Minh Húc, nuốt nước miếng tiếp tục nói: “Tiên đế lâm triều bốn mươi năm, cạn lòng kiệt sức mới có thể xây dựng thời đại hưng thịnh này, bệ hạ mới đăng cơ hơn ba năm, sao có thể so sánh với công trạng bốn mươi năm của tiên đế?”

Thôi Minh Húc chẳng qua chỉ muốn thử lòng y, không ngờ Tề Gia lại nói ra những lời như vậy, lời lẽ lưu loát không giống cách nói bình thường, dễ dàng nhận thấy ý bảo vệ trong đó. Hần giật mình, á khẩu không trả lời được. Mất cả nửa buổi hần mới gượng gạo nói: “Nói thế thôi, người gấp làm gì?”

Tề Gia hất mặt nói: “Chuyện của bệ hạ huynh chẳng biết gì cả.”

Nụ cười của Thôi Minh Húc cứng lại, đây là lần đầu tiên Tề Gia nói với hắn như thế, không một nụ cười, không hề ngoan ngoãn, giọng điệu tức giận mà chống đối, thậm chí mang theo địch ý. Bé tỏ vẻ luôn ngoan ngoãn nghe lời khi nhắc tới hai chữ “bệ hạ” thì thoáng cái đã biến thành chú hổ con giương nanh múa vuốt, tức giận xù lông không cho hắn tới gần.

Thôi Minh Húc nghẹn bước trước thế giới của Tề Gia, tâm tình cực kì không thoải mái từ trong ngực lan ra, tựa như bị một cây kim nhọn không lưu tình đâm vào trái tim hắn, chua chát mà nhức nhối, làm bùng phát một cơn giận vô cớ.

Tiết trời ngày xuân, vạn vật sinh trưởng, sức sống vô hạn, bực dọc ở đáy lòng và sự kiềm chế như dây thường xuân bám trên tường sinh trưởng tốt tươi trong cơn mưa xuân rả rích.

Tề Gia lại ra ngoài, sau khi hạ triều hồi phủ vừa mới ngồi trong thư phòng không bao lâu, còn chưa uống một ngụm trà, Thôi Minh Húc buông sách chờ nghe y kể những điều nghe thấy trong buổi thượng triều hôm nay, tỳ nữ cạnh cửa khom người nói: “Thiếu gia, Vu công tử đến.”

Vu công tử, ngoại trừ tên Vu Giản Chi kia còn ai có thể là Vu công tử? Để cứu Tề Gia ngay cả mạng mình cậu ta cũng chẳng màng, Tề Gia đối đãi cậu ta có lẽ rất tốt? Thật là, ngày thi đã ngay trước mắt, trong thư phòng còn nhiều văn chương cần đọc như thế, vậy mà lại uống công chạy tới chính đường xem trò náo nhiệt linh tinh? Đứng sau bức rèm giống một tên trộm. Nhưng hắn không quản được đôi chân của mình, ngồi trong thư phòng cũng nghĩ ngợi lung tung, thấy cái gì cũng phiền lòng, nhất định phải chạy tới nơi này thì mới không sinh chuyện.

Thôi Minh Húc lấy tay đẩy rèm cửa ra một chút, đã lâu không thấy, tên Vu Giản Chi kia vẫn là cái tướng nghèo rớt mồng tơi, ốm yếu xương xẩu, bộ trường sam sũng nước bết chặt vào người, y chang một cây trúc còi, với cái bộ dạng này, kiếp sau sau nữa cũng đừng mong đỗ trạng nguyên. Hừ!

Tề Gia vô cùng phấn khởi đón tiếp cậu ta. Nghe được Tề Gia gọi cậu là “Giản Chi”, Thôi Minh Húc vô cớ rùng mình. Hai người bọn họ ở sảnh đường cứ huynh một câu đệ một câu nói đến hể hể, tiểu ngốc tử mấy lần cười đến mức đôi mắt cong như vầng trăng khuyết. Thôi Minh Húc đứng sau bức rèm ở nội thất vênh tai nghe, phát hiện ra khi tiểu ngốc tử trò chuyện với Vu Giản Chi cứ hoa chân múa tay, thần thái thoải mái hăng hái, không giống lúc ở trước mặt mình, rụt rè thận trọng, chỉ một câu nói thôi mà phải suy nghĩ đến hơn nửa ngày. Không hỏi y câu nào, y sẽ đứng bên cạnh bạn nửa ngày cũng không nhả ra một chữ.

Y đối với cậu ta không có sự phòng bị.

Hắn thấy Tề Gia kéo Vu Giản Chi chạy ra ngoài, không để lại một lời dặn dò, không quay đầu liếc hắn một cái, nội đường vắng lặng, chỉ còn lưu lại thứ ánh sáng âm u do bộ bàn ghế đen thẫm lóe ra. Cây kim ghim trong lòng càng vùi sâu hơn, từng cơn từng cơn khiến hắn nhói đau.

Tề Gia đến khuya mới về. Thôi Minh Húc ngồi trơ ra tại sảnh đường cả ngày, trong lúc mơ màng ngủ hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ, cố gắng mở đôi mắt trĩu nặng, thấy Tề Gia ngoài phòng khách, khoác một tấm thân đầy ánh trăng. Tề Gia cũng nhìn thấy hắn, nhếch môi cười với hắn, khuôn mặt tròn xoe không thiếu một phân một hào nào. Trái tim thấp thỏm một ngày rất cuộc cũng thả lỏng, giọng điệu hung ác: “Đi đâu?” ?

“Cùng Vu Giản Chi ra ngoài thành đi dạo.” – Tề Gia vỗ tay sau lưng đứng đối diện với Thôi Minh Húc, giống một đứa bé phạm lỗi bị tiên sinh quở mắng.

“Chỗ nào ở ngoài thành?” – Mấy ngày qua mưa xuân không dứt, sau khi bọn họ đi, trên không trung mưa phùn bắt đầu rơi. Khí trời như vậy có thể đi đâu dạo chơi?

“Thì... thì ở ngoài thành.” – Tay Tề Gia vẫn đặt ở sau lưng, cong môi cười với Thôi Minh Húc một cách ngây thơ: “Ta... ta không biết đường. Chỉ đi theo Giản Chi.”

Nói dối! Lúc y nói dối sẽ cúi đầu, hai tay theo thói quen kéo kéo bội sức đeo bên hông. Tốt, có tiến bộ, đổi thành cười ngây ngô, cũng biết đem đôi tay không an phận giấu sau lưng không cho hắn nhìn. Thật ra nên cho y một cái gương để y nhìn xem nụ cười của mình giả dối biết bao nhiêu.

Cơn buồn ngủ bị sự tức giận xông tới tiêu tan thành mây khói: “Đi theo tên đó? Người không sợ hấn ta đem bán người à? Hừm, kẻ ngu ngốc như người bán được bao tiền?”

Tiểu tử ngốc, nói cái gì tin cái đó, không nói với người ta một tiếng đã ngốc nghếch chạy theo kẻ khác, bị người ta lừa mà vẫn cứ trương cái mặt tươi cười ra nói tốt cho người ta. Tại sao y còn chưa chết tại nơi quan trường long đàm hổ huyệt [5]?

“Giản Chi không như vậy đâu.” – Thôi Minh Húc trừng mắt, Tề Gia nghiêm túc đối diện với ánh mắt của hấn, khóe môi cong từ từ hạ xuống, hành động cương ngạnh như khi bị chọc tức, thậm chí hấn còn phát hiện đôi mắt y cũng trừng to lên, đáng vẻ phòng vệ như một chú hổ con xù lông nhím: “Giản Chi là người tốt, cậu ấy sẽ không làm vậy đâu.”

Người tốt, lại là người tốt! Y nói hoàng đế là người tốt, được, Thôi Minh Húc từ nay về sau, ở trước mặt y sẽ không dám có một lời bất kính với vị quân vương tầm thường đẳng cơ ba năm nhưng một chút công trạng cũng không có, ngay cả nhắc đến cũng không dám. Y nói Lục thừa tướng là người tốt, được, Thôi Minh Húc này không có việc gì sẽ làm ra vẻ mặt ước ao nói với y, khi vào làm quan, nhất định phải cung kính hữu lễ với vị thừa tướng thoát nhìn không có bản lĩnh lớn gì chỉ ỷ vào bóng quang vinh của tổ tiên mới có thể trèo lên chức vị cao khi tuổi đời còn trẻ, nếu có gì sai khiến dù cho lên núi đao xuống biển lửa vạn chết cũng không từ nan. Bây giờ, Vu Giản Chi cũng là người tốt, Thần vương gia, Phương Tái Đạo, Chu đại nhân, Trần đại nhân... ngay cả tên ăn xin trên đường móc túi của y cũng là người tốt. Tất cả mọi người đều là người tốt, tất cả mọi người không ức hiếp y, tất cả mọi người đều quan tâm đến y, tất cả mọi người đều vì tốt cho y. Như vậy, tên Thôi Minh Húc bị y dùng ánh mắt nghiêm khắc trách cứ là cái gì? Tên Thôi Minh Húc lén lút giúp y chép thứ Đế sách căn bản không biết dùng đến làm gì là người xấu, tên Thôi Minh Húc giúp y lấy lại túi tiền về ức hiếp y? Tên Thôi Minh Húc lần trước đón giao thừa vì y mà buộc chặt tấm chăn ấm áp thờ ơ lãnh đạm với y? Tên Thôi Minh Húc quẳng bỏ bao việc thi cử nơi thư phòng như một con chó canh cửa trông ngóng trọn một ngày chưa bao giờ vì tốt cho y? Tên ngốc này nghĩ những gì vậy?

Cực khổ ngóng trông cả một ngày, trên người vẫn còn thấm hơi nước lạnh lẽo trong không khí, xương cốt cả người đau nhức muốn rã rời, cây kim ghim trong lòng không ngừng chui vào, đứa ngốc, đứa ngốc, đứa ngốc, ngốc đến mức không thuốc nào chữa được. Đốm lửa nhỏ bé trong lòng cháy lan ra thành ngọn lửa lớn thấu trời, đốt cháy nắm tay siết chặt, đôi môi run rẩy, không muốn nhìn thấy y trương ra gương mặt ngơ ngàng cùng hấn vướng mắc mơ hồ: “Hừ!”

Ổng tay áo lướt ngang mặt Tề Gia, Thôi Minh Húc phát tay áo bỏ đi.

Chú thích:

[1] Trung Dung: Trung Dung là một trong bốn cuốn của bộ Tứ thư.

[2] Đạo Khổng Mạnh (hay còn gọi chung là Nho giáo): là tư tưởng và chủ trương của Khổng Tử và Mạnh Tử.

[3] Bát tự bộ: là một trong năm bộ pháp cơ bản của Thái Cực Quyền. Tư thế Bát tự bộ là hai chân đứng thẳng, cách nhau cỡ hai vai. Hai mũi chân đều hướng xéo ra ngoài như hình chữ bát.

[4] Hí khúc: tên gọi chung cho các loại hình sân khấu truyền thống Trung Quốc (hí là trò, khúc là các điệu hát).

[5] Long đàm hổ huyệt: đầm rồng hang hổ, ý chỉ những nơi nguy hiểm.

6. Chương 6

Ngồi trước mặt là Ngọc Phiêu Phiêu thiên kiều bách mị [1], ôm tỷ bà che nửa mặt ngọc, hát khúc “Trường tương tư” du dương trầm bổng.

Giọng hát len vào tai, nhập vào tâm, thiên hồi bách chuyển [2], thứ tửu dịch trước mắt ánh lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, má đào như họa, nét cười như hoa, đây là Ngọc Phiêu Phiêu. Nâng ly thưởng rượu, chất lỏng trong suốt khe khẽ lay động, gương mặt Ngọc Phiêu Phiêu dần dần bị che khuất, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, khóe mắt cong cong, lúm đồng tiền nhàn nhạt trên gò má, đôi môi hé

mở lộ ra hai chiếc răng nanh. Thôi Minh Húc ngưỡng cổ uống hết, nửa ngẩng đầu, đôi mắt uống đến đỏ bừng.

Hắn đã ngồi ở Xuân Phong Đắc Ý Lâu hai ngày rồi, cũng uống hết hai ngày rượu. Rượu vào lòng sầu chỉ muốn say, nhưng càng uống thì đầu càng đau muốn nứt ra, phiền càng thêm phiền.

Nửa đêm hôm đó phát áo ra đi, đến nay đã tròn hai ngày, chẳng biết tên gốc kia có bận rộn không hay là vẫn cứ lúi húi chép cái thứ “Đế sách” gì đó? Không biết khi thượng triều có phải là bộ dạng cúi đầu khom lưng như ông cụ non không? Có còn đêm hôm chỉ mặc trung y phong phanh lén chạy vào nhà bếp trộm khoai môn không? Có nói sai cái gì hay làm sai chuyện gì không? Quan trường như chiến trường, gần vua như gần cọp, y có sơ suất chỗ nào không? Ai sẽ nhắc nhở y, ai sẽ chỉ bảo y, ai sẽ chăm sóc y? Tề Gia, gốc tử, có khi nào bị đẩy tới ngọ môn chém đầu rồi không? Sao một chút tin tức cũng không có, sao cả một lời một tin cũng không ai đến báo?

Nghĩ đi nghĩ lại thì quần gia, nha hoàn trong Tề phủ hầu hạ rất chu đáo. Mỗi lần xuất môn không có Vu Giản Chi bầu bạn thì cũng có hoàng đế cải trang, còn có hăng hà sa số người mà y gọi là “người tốt” đối xử “tốt” với y, làm gì đến lượt Thôi Minh Húc hẳn hao tâm nữa chứ? Lại nói, tên gốc tử kia có gì hay? Tài năng gì cũng không xong, kiến thức gì cũng không có, cả ngày có thể không gặp tai ương bệnh tật, tản bộ mà không vấp ngã một cách kì lạ đã là cảm tạ trời đất lắm rồi, người như vậy, không đáng tí nào. Quan tâm y làm gì?

Thế nhưng... Thế nhưng... Vẫn cứ phiền!

“Ai da, vị đại gia này nha, người có khỏe không? Sao lâu quá không ghé vào? Có nhớ Hương Hương nhà ta muốn chết không?... Ô kia, đây chẳng phải Hoàng lão gia sao? Ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy? Lần trước Liên Liên nhà ta hầu hạ ngài có hài lòng không? Lần này vẫn là nàng à?... A ha ha ha ha... Nào dám, nào dám...”

Xuân Phong ma ma dưới lầu cười vang đến chín tầng mây, nóc nhà cũng sắp nứt tới nơi. Mấy tháng không gặp, âm thanh huyền ảo của bà ta vẫn như xưa. Bên tai nghe tiếng bước chân cộp cộp, tiếng cười gần hơn, một đoàn châu báu ngọc ngà tiến tới trước mặt, ma âm đâm thẳng vào tai: “Úi chà, nhìn kìa, ta vội quá đâm ra hồ đồ rồi, Thôi công tử à. Ngài uống đến thỏa mãn rồi chứ? Phiêu Phiêu nhà chúng ta đã chờ ngài mấy tháng rồi đấy. Qua vài ngày nữa sẽ đến Thi hội nhỉ? Học vấn của Thôi công tử nhất định là kiệt xuất thiên hạ, ngài mà không đỗ trạng nguyên thì ai có thể, Phiêu Phiêu nhà chúng ta nếu được theo ngài thì đó chính là phúc khí ngàn tu từ mấy kiếp, về sau cũng xin đừng quên Xuân Phong Đắc Ý Lâu của ta nhé.”

Rốt cuộc nửa câu nói sau mới là trọng điểm, hắn nhìn cái miệng rộng như cái bồn máu của bà mau mắn sát đến bên tai. Trước đó chẳng biết ai đã đập bàn đến rung trời bắt hắn tính tiền đuổi đi à nha. Hai ngày trước, bộ mặt của Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu chường tới gặp hắn thấy khuôn mặt giả bộ không có chuyện lạ gì của bà đã cười đến run rẩy cả người.

Thôi Minh Húc im lặng không lên tiếng, Xuân Phong ma ma cũng không xấu hổ, nói xong hết sức cao hứng, tựa như Thôi Minh Húc trước mắt đã đem áo trạng nguyên khoác lên người. Tiếng nói the thé át cả giọng hát của Ngọc Phiêu Phiêu. Càng thêm phiền.

Chiếc quạt trong tay Ninh Hoài Cảnh phạch một tiếng bung ra, che ngang mặt Từ Khách Thu nói: “Người thấy chữ này thế nào?”

“Nhẹ như hồng nhạn, khí thế bất phàm.” – Từ Khách Thu khen ngợi từ đáy lòng.

“Người viết chữ này là Thẩm nhị công tử ở Kinh Châu, chữ của công tử nhà bọn họ là nhất tuyệt.” – Ninh Hoài Cảnh thu quạt, ngừng một chút, chậm rãi nói: “Lần này hẳn ta cũng đến kinh thành. Còn có công tử nhà đại nho Bàng tiên sinh ở Quỳnh Châu, gia học uyên thâm lại sâu rộng. Thanh Châu thì có vị cử nhân họ Trương, thân thể tuy không có gì nổi bật, bất quá nghe nói văn chương viết rất khá, rất được lòng mấy lão học giả trong Hàn Lâm Viện.”

Người hắn ta nói đến đều là những nhân vật xuất chúng trong đám sĩ tử đến kinh thành tham gia khoa khảo: “Xem ra cuộc thi lần này cao thủ như rừng. Cưới nha đầu Ninh Dao kia chẳng hề tồi lắm à.”

Đương kim hoàng thượng sớm đã dán cáo thị muốn gả Ninh Dao quận chúa là con gái độc nhất của mọi

muội tiên đế – Vĩnh Yên công chúa – cho trạng nguyên lang, làm cho thiên hạ xôn xao, chúng sĩ tử ai nấy xoa tay thoả lòng mát dạ, thề phải làm cá chép vượt long môn một bước lên trời.

Ninh Hoài Cảnh ngoài mặt là cùng Từ Khách Thu trò chuyện, kì thực là nói cho Thôi Minh Húc nghe, Thôi Minh Húc vẫn cứ thờ ơ: “Quận chúa thì sao?”

Châm thêm rượu vào cốc uống cạn, nét mặt của hắn vẫn lạnh lùng u ám.

Thi hội. Bất kể là ai gặp hắn, mở miệng ra câu đầu tiên luôn là Thi hội. Phiên chết đi được! Lấy quận chúa mà thôi, có hiểm hoi gì chứ?

Ninh Hoài Cảnh và Từ Khách Thu thấy hắn mấy ngày nay lúc thì trầm tĩnh khi lại cáu gắt giống như có tâm sự gì khó nói ra. Đang muốn dò hỏi thì Giang Văn Tiều mấy hôm trước đến Giang Nam thu mua hàng hóa vừa mới trở về bỗng nhiên lên tiếng: “Được rồi. Trên đường tới đây hình như ta thấy Tiểu Tề đại nhân ở dưới lầu, không biết chỉ đi ngang qua hay là...”

Thôi Minh Húc nhất thời ngẩn ra, chung rượu lệch đi, chiếc ly đầy nhóc đổ cả ra bàn.

“Minh Húc?” – Từ Khách Thu an vị bên cạnh hắn, trường bào nguyệt sắc vừa vặn bị tửu dịch tràn ra thấm ướt: “Người bị cái gì vậy?”

“Không...không có.” – Thôi Minh Húc bị y gọi chợt hoàn hồn, buộc bản thân phải bình ổn tâm trạng, vội đứng dậy châm rượu cho mọi người để che giấu sự thất thố vừa nãy.

Tề Gia, y tìm tới rồi. Sao lại không lên đây? Chẳng lẽ còn muốn Thôi Minh Húc hắn tự mình đi tìm y nhận sai à? Dựa vào cái gì chứ? Rõ ràng người sai không phải là hắn. Thối kên kiệu lại bắt đầu quấy phá, cưỡng chế thôi thúc muốn chạy xuống lầu.

Cả người đứng ngồi không yên, đôi mắt không kiềm chế được cứ chốc chốc lại dán chặt lên vách tường. Bức liễn mẫu đơn phú quý [3] thật sự rất khó nhìn, xanh xanh đỏ đỏ như lớp phấn trang điểm trên mặt Xuân Phong ma ma. Nếu nhìn kĩ thì cả số cánh trên bông mẫu đơn là bao nhiêu cũng có thể đếm được. Trên mặt ghê như lòi ra thêm một cây kim, cây kim đâm một cái, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý. Thôi Minh Húc bỗng đứng bật dậy, quạt tay nói: “Nóng”.

Hắn bước vội đến mở cửa sổ, thò đầu ra liếc nhanh xuống dưới lầu, trong đêm đen như mực với số người đi lại trên đường thì có thể nhận ra được ai đây?

“Không phải bên đó, ở cái ngõ nhỏ phía bên phải của lầu ấy.” – Giang Văn Tiều ngồi phía sau Thôi Minh Húc nhàn nhã nói, khoe miệng cười như không cười: “Phía bên này không thấy được đâu.”

“Ta mở cửa cho gió lùa vào.” – Một thùng nước lạnh từ đâu đâu dội thẳng xuống, Thôi Minh Húc máy móc biện giải.

Từ Khách Thu hoảng sợ: “Lúc này vừa mới sang xuân à, sao mà nóng được? Ta còn thấy lạnh muốn kêu ma ma mang hai bình rượu nóng đến nữa kia.”

“...” – Thôi Minh Húc nghẹn lời, quay lại chỗ ngồi ngoảnh đầu lườm hắn: “Ta thấy nóng.”

Trong lòng cồn cào. Phiên thật! Uống gì cũng không có mùi vị, nghe gì cũng không hứng thú, ba người Giang Văn Tiều thì tán gẫu rất hào hứng, Thôi Minh Húc đến cạnh bên Ngọc Phiêu Phiêu. Ngọc Phiêu Phiêu ngưng gảy tỳ bà hỏi: “Công tử có tâm sự?”

“Ta...” – Thôi Minh Húc cảm thấy mình nên nói cái gì đó, thứ tình tự rồi ren lộn xộn cứ bện dây mãi trong lòng, đến mức cuốn họng cũng bị lấp kín không thể nuốt nổi rượu.

Ngọc Phiêu Phiêu cười ý bảo hắn ngồi xuống chậm rãi nói.

“Vù vù ” – Một trận gió thổi đến bật tung cửa sổ, làm ngọn nến đỏ chập chờn, nhấp nháy không ngừng.

“Này, gió lên rồi.” – Giọng nói Giang Văn Tiều cất cao.

Thôi Minh Húc nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc lồng đèn bằng lụa đỏ như ngọn lửa bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy, dường như cũng muốn bay lên trời.

Ngốc tử kia ở bên ngoài, y vẫn còn đứng dưới lầu. Khi xuất môn, y bao giờ cũng quên mặc thêm y phục cũng không biết lần này rời nhà y dẫn theo bao nhiêu gia đình nữa. Gió lên rồi, y cũng nên trở về chứ. Không đứng, sao có thể dựa vào một câu nói của Giang Văn Tiều mà chắc chắn rằng y ở dưới đó chứ.

Thôi Minh Húc hồ nghi nhìn Giang Văn Tiều, Giang Văn Tiều hướng hẳn nâng chén, vẻ mặt cười như không cười.

Nghi ngờ trong đầu tăng lên, Giang Văn Tiều này ở ngoài mặt là chính nhân quân tử nhưng một khi đã trở nên gian tà thì ngay cả Từ Khách Thu cũng không bằng hắn. Lỡ giả thì sao? Tề Gia tuy rằng có ngốc nhưng cũng không ngốc đến mức như vậy. Huống chi, lúc hai người họ chia tay vẫn trong tình trạng giường chung bát kiếm. Là giả.

“Hiện tại đang là cơn rét tháng ba, ban ngày không biết thế nào chứ đến tối thì lạnh như băng, bị gió đêm này thổi qua coi chừng bị bệnh”. Giang Văn Tiều liếc nhìn Thôi Minh Húc, hỏi Ninh Hoài Cảnh: “Nghe nói hai ngày trước bệ hạ bị bệnh?”

“Nghe đâu là phong hàn, bây giờ thì ổn rồi.” – Ninh Hoài Cảnh cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý: “Lúc này phải chú ý cơ thể của mình. Làm cái gì thì làm chứ đừng để đổ bệnh, nếu bệnh không chừng sẽ lưu lại gốc bệnh gì đấy. Nghe đâu rằng thân thể của Tiểu Tề đại nhân cũng không khỏe. Bất quá ngày thường y cũng không có công vụ gì. Chắc lúc này không đi lại trên đường phố đâu nhỉ?”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng bị đẩy ra một cái cách, chớp mắt bóng dáng Thôi Minh Húc đã chẳng còn. Trong phòng mọi người nhìn nhau cười.

Bên phải Xuân Phong Đắc Ý Lâu là một con hẻm nhỏ bé chật hẹp, dân cư thưa thớt, so với tiếng người ồn ào của Xuân Phong Đắc Ý Lâu thì như một trời một vực.

Thôi Minh Húc đứng ở trước con hẻm, nương theo ánh đèn mờ mờ bên đường mà nhìn. Dưới bậc tam cấp ở kia có một bóng đen nhỏ nhỏ co rút lại, ánh sáng quá mờ nên không thấy rõ. Bước từng bước chậm rãi, đôi giày thêu mây rơi xuống đất không tiếng động, trong tai là tiếng tim mình đập thình thịch. Chẳng lẽ y thật sự ở đây chờ hắn? Ngốc tử, có cái gì tốt mà chờ chứ? Vì sao phải ở chỗ này chờ hắn? Còn mẩu dạ xoa trong lâu kia có thể ăn y? Thôi Minh Húc hẳn có thể đem y ném ra lâu sao? Có điều gì đó âm ỷ trào dâng trong tim, Thôi Minh Húc không muốn suy nghĩ nữa, đôi mắt mở to nhìn về phía bóng đen dưới bậc thềm. Là Tề Gia hay là... Bước một bước lại gần nhìn kĩ. Là một hiệu thuốc bắc. Ai lại đem một cái giỏ trúc đặt trước cửa? Nhìn từ xa giống như một bóng người.

Không phải Tề Gia, tâm tư trước cái đáp án vừa trôi lên khỏi mặt nước ấy thành công đào thoát. Tầng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, muốn thở phào một hơi nhưng hơi thở này dù thế nào cũng thở ra không mấy dễ chịu, trái tim chưa an ổn lại lần thứ hai nảy lên, có người ở sau lưng nhỏ giọng gọi hắn: “Thôi huynh?”

Thôi Minh Húc đột nhiên xoay người. Là Tề Gia, y ngồi ở trước một cửa hàng đã sắp ngừng kinh doanh. Y vẫn ăn mặc phong phanh, cánh tay sít sao ôm lấy cơ thể, khuôn mặt lộ ra dưới ánh đèn ảm đạm vô cùng nhợt nhạt.

“Người...” – Đầu óc bị gió đêm thổi qua trở nên cực kì thanh tỉnh, mờ mịt trống rỗng.

“Ta...ta đem đến cho huynh xem một thứ này.” – Tề Gia đứng lên, tay phải thò vào trong ống tay áo rồi lại nắm thành quyền đưa đến trước mặt Thôi Minh Húc, nụ cười thật gian xảo. Chỉ là sắc mặt vẫn nhợt nhạt như cũ: “Huynh đoán xem đây là gì?”

Thôi Minh Húc nhìn ánh mắt đen láy của y: “Gì vậy?”

“Huynh xem.”

Mở tay ra, trên bàn tay cũng tái nhợt như khuôn mặt lấp lánh sắc hồng, là một chuỗi vòng tay bằng ngọc, sắc hồng tươi tắn ướt át lóa ra.

“Ta vẫn luôn muốn tặng Phiêu Phiêu một món quà, những thứ tặng trước đây không tốt, không hợp với nàng. Ta muốn một thứ không quá mộc mạc cũng không quá màu mè, chế tác phải khéo léo, tinh xảo lại có linh tính...”

Lời nói khi say của hắn, ra là y vẫn nhớ rõ.

“Đây. Cho huynh.”

Thôi Minh Húc thấy tay mình phát run, đầu ngón tay chạm vào tay y, sự lạnh lẽo giá buốt từ ngón tay truyền lên cơ thể, tình triều khuấy động: “Người...người ở đây chờ bao lâu rồi?”

“Ta ở kinh thành tìm thật lâu nhưng không tìm ra thứ tốt nên nhờ các thúc thúc ta đi tìm. Công việc làm ăn của họ rất lớn, kéo dài đến cả Tây Vực lận.” – Tề Gia hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Minh Húc?”

Cảm giác ngón tay trên tay mình không lấy đi vòng ngọc mà từng chút một bao lấy bàn tay của mình, bàn tay bị giữ lấy, cánh tay cũng kề sát đến. Tiếp sau đó, cả cơ thể bị ôm lấy, hơi ấm vội vàng ập đến, khoe mắt Tề Gia lướt lên cái bóng trường tới thật nhanh trên mặt đất, không còn kẽ hở, giao lại thành một.

Thân hình ôm trong lòng thực lạnh, cách lớp quần áo mỏng manh có thể cảm nhận được cả thân thể đều đang run rẩy. Vì thế cánh tay càng siết chặt, ôm trọn lấy y trong vòm ngực. Thôi Minh Húc cúi đầu, cùng Tề Gia mặt kề mặt, tiếp xúc, mơn man. Sau đó tìm được đôi môi y, tiến đến gần, nhẹ nhàng va chạm, hôn môi. Môi y thật mềm, giống như nhiều lần bị trí tưởng tượng mê hoặc, tựa như cánh một đóa hoa đào vừa nở vào tháng ba, làm cho người ta nhìn không được mà ngất lịm, đùa nghịch, gặm nhấm. Đầu lưỡi dễ dàng nạy mở khớp hàm y, thăm dò tiến vào, ở trong khoang miệng ấm áp trơn mềm du hí trên đầu khắp chốn, giữ lấy đầu lưỡi y ngậm mút, cảm giác người trong lòng run rẩy kịch liệt. Hương vị quá mức tuyệt diệu, trong tim trong mắt đều là Tề Gia, hận không thể cứ như vậy ôm lấy y không rời.

Nếu không buông tay thì sao lại có khát vọng như thế này? Ban đầu là khinh thường y thế đấy, từ khi nào đã bắt đầu thay đổi? Là khi y uống rượu trong Xuân Phong Đắc Ý Lâu, hay là lúc y cười thu nhận lấy mình trên con đường người qua kẻ lại, hoặc là vào đêm trừ tịch đón giao thừa bên bếp lửa? Tại sao lại rảnh rồi dạy y đi đứng nghe y lẩm nhẩm, ngay cả khi y lú lừ không biết đáp trả cũng thấy thích thú vô vàn? Tại sao chỉ vì y cùng người khác thân mật đã nổi trận lôi đình, khiến cho lòng mình không được dễ chịu? Vì sao lúc nào y cũng muốn gần gũi với người luôn tránh mặt y? Vì sao phải thu lưu một người giao tình hơi hợt với mình? Hơn thế nữa, tại sao chỉ vì một câu nói của mình mà y hao hết tâm lực như thế? Vì điều gì phải đợi ở trong đây? Tề Gia là gì của Thôi Minh Húc? Thôi Minh Húc là gì của Tề Gia? Căn bản là chuyện không liên quan đến y. Tại sao lại để ý như thế? Tại sao lại...? Tại sao?

Đáp án gần như chắc chắn.

Mạnh mẽ đẩy người đang ôm chặt trong lòng ra, hô hấp dồn dập, trong đêm tối, hẩn nhìn thấy đôi mắt mở lớn của Tề Gia.

Thôi Minh Húc bỏ chạy.

“Nếu về nhà rồi thì cứ an tâm đọc sách, chuẩn bị thi hội. Đại ca đệ tuy không nói ra nhưng thấy đệ trở về trong lòng cũng rất vui vẻ.” – Liễu thị dịu dàng nói.

Nhận lấy chén canh từ tay tì nữ đặt lên bàn trước mặt Thôi Minh Húc, thị tỉ mỉ ngắm nhìn sắc mặt hẩn: “Đáng lẽ về rồi thì nên vui mừng, thế nào lại mặt ủ mày chau mãi thế?”

Thôi Minh Húc đang vui đầu viết chữ, ngừng bút nói: “Đại tẩu yên tâm, đệ không sao.”

Khóe miệng gượng gạo cong lên, nét cười miễn cưỡng không gì nói nổi.

Liễu thị biết hẩn có điều giấu diếm không chịu nói, thuận miệng: “Hiện tại đất trời bao la cũng không bằng cuộc khảo thí này, có chuyện gì thì tạm thời cứ gác qua một bên, đợi thi xong rồi thì cần thận suy xét cũng không muộn.” Bạn đang ?

Thôi Minh Húc gạt đầu thưa vâng, Liễu thị ngẩng hẩn khẳng khẳng che giấu cũng không gặng hỏi, bước khỏi phòng trở tay đóng cửa lại rồi rời đi.

Căn phòng trở nên im lìm, cây bút trong tay cũng không hạ xuống nữa, trên bàn là một khoảng trống, nơi đó trước kia đặt một nghiên mực, lá sen tung cánh, sóng xanh rạn rờ. Thế đó, trái tim cũng rơi mất một góc, Thôi Minh Húc nhìn cửa sổ nửa khép suy nghĩ xuất thần.

Mình điên rồi! Đang yên đang lành sao lại đi hôn y? Hẩn là Thôi Minh Húc mà, Thôi Minh Húc là kẻ muốn tên đề bảng vàng cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Ngọc Phiêu Phiêu mà. Hẩn tự phụ cả nửa đời, nửa đời mọi sự như ý, chỉ chờ đến khi yên bình sẽ đại đăng khoa sau đó là tiểu đăng khoa [4], công thành danh

toại, khiến người trong thiên hạ ganh tỵ. Từ đâu lại rơi ra một tên ngốc tử, trì độn chất phác, không hiểu việc đời, một lúc hồ đồ lại sinh ra gút mắt. Loạn rồi! Loạn rồi! Trong cuộc đời của Thôi Minh Húc theo lý không nên hiện hữu con người tên Tề Gia, cuộc sống của Thôi Minh Húc lại càng không nói đến việc bị Tề Gia chi phối. Hắn muốn thành thân với Ngọc Phiêu Phiêu, thế nào mà bây giờ hai chữ “Tề Gia” cũng dám tưởng tượng ra? Lẽ nào là vì...là vì... Sợ quá! Sợ chết khiếp được! Thôi Minh Húc đi đường Dương Quan của hắn, Tề Gia qua cầu độc mộc của y [5]. Mười năm tới rồi hai mươi năm, ba mươi năm... đến hết đời cũng không dính líu. Thế nhưng ông trời trên người hết lần này đến lần khác, tất cả dự tính bởi nụ hôn kia mà sụp đổ tan tành, cuộc sống đặc ý hai mươi năm qua biến mất trong tay một Tề Gia từ trên trời rớt xuống, hoạn lộ thênh thang bỗng chốc lại rẽ ra một ngã rẽ, trở tay không kịp. Thôi Minh Húc đứng trước bước ngoặt trong đầu loạn thành một mối tơ vò.

Tề phủ hẳn nhiên không dám trở lại, Xuân Phong Đắc Ý Lâu cũng không phải là nơi lưu lại lâu, Thôi Minh Húc đành quay về Thôi phủ. Thôi Minh Đường – người đuổi hắn ra khỏi cửa dưới cơn giận – chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi không có thêm bất cứ biểu cảm gì nữa, trên mặt hai huynh đệ chỉ có sương khói che mờ. Bọn hạ nhân xung quanh sợ đến nỗi cầm như hén, thực sự không đoán ra ý tứ của chủ tử.

Liều thị ôn nhu nói: “Trở về là tốt rồi.”

Thôi Minh Đường lạnh giọng, sau đó cho dù hạ triều hồi phủ cũng không đến hỏi chuyện học hành của Thôi Minh Húc.

Thái độ Thôi Minh Húc cũng khác thường, khước từ lời mời gọi của Ninh Hoài Cảnh, cả ngày nhốt mình trong thư phòng đọc sách viết chữ, ngược lại càng có dáng dấp khắc khổ của một thư sinh đi thi.

Bọn hạ nhân trong phủ xì xào bàn tán với nhau: “Tam thiếu gia cuối cùng cũng hết u mê, biết hiểu chuyện đọc sách rồi.”

Hắn nào đâu muốn đọc sách? Đọc sách bất quá là cái có. Lòng rối loạn muốn tìm một chỗ hảo hảo suy nghĩ một chút, rốt cuộc là sai chỗ nào? Mặt khác, chí ít lấy có này có thể ngăn Tề Gia đến thăm hỏi. Trong đầu luôn có tiếng nói rất nhỏ vang lên: “Không được gặp, không thể gặp lại nữa, nếu gặp lại không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Có thể phát sinh chuyện gì đây? Không biết. Ngập lòng là sự hoảng hốt. Người đã đứng trước vách núi rồi, nếu bước lên trước dù nửa bước, khẳng định sẽ vạn kiếp bất phục. Không được gặp, không thể gặp, không dám gặp. Dù cho mấy lời thánh minh viết đầy giấy có biến thành một bầy nòng nọc lúc nhúc cũng không dám mở cửa thư phòng, làm như ngoài cửa có cả đám yêu ma quỷ quái muốn moi tim uống máu hắn vậy. Thế là hắn lật sách nhanh hơn, mấy hàng mực cứ “soạt soạt” – lướt qua mắt hắn.

Nửa đêm tiếng keng loáng thoáng, nến đỏ chập chờn, Thôi Minh Húc treo tóc lên xà nhà, kéo căng cổ, dựa vào bàn khổ sở học bài. Đây không phải là xua cơn ngủ mà là kháng tâm ma. Khổ thân không thành lời.

Đại tẩu nói hiện tại chuyện lớn nhỏ gì cũng không hơn được kì thi hội, vậy chờ hết thi hội rồi muốn ra sao thì ra. Thầm mắng chính mình một tiếng không tiền đồ, Thôi Minh Húc chùn chân. Mối tơ vò vội vút ra sau đầu nhanh không kịp chờ, lòng lại an tĩnh.

Ninh Hoài Cảnh uống ngụm nước trà bảo: “Nhìn tên nhóc nhà ngươi này, có nắm chắc mười phần không?”

Thôi Minh Húc ngẩng đầu nói: “Đương nhiên.”

Đường nhìn lần trốn, hạ xuống nơi trống không vốn dĩ có một món đồ trên bàn, trong tim lặng lẽ có sự ưu phiền tản ra, khóe mắt nâng lên có chút kim nén.

Nghìn lần không muốn gặp, vạn lần không muốn gặp, vừa vặn ngày thi hội đã đến.

Trước cửa trường thi đầu người lay động, người chen ta, ta đẩy người, tựa như người vào cổng đầu tiên là người có thể đổ trạng nguyên. Buồn cười. Thôi Minh Húc phẩy quạt đứng bên ngoài dòng người, thần sắc thư thái chờ, đuôi mắt lướt qua bóng người đứng bên ngoài đám đông, y phục màu xanh biển, lộ ra khuôn mặt trẻ con, chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng thôi cũng biết là Tề Gia.

Giật mình, Thôi Minh Húc cực kì hoảng loạn. Mắt thấy y chuyển tầm nhìn đến phía mình, Thôi Minh Húc giật thót tim, tay phất quạt nhanh chóng đưa lên, dùng quạt che khuất mặt, bước sang ngang một bước,

chen vào đám người xô đẩy nhau.

Trong đám đông chen chúc nhau, Thôi Minh Húc len lén quay đầu lại, thấy Tề Gia đang trò chuyện cùng một thanh niên vận áo choàng màu hạnh đào. Người nọ ngọc quan buộc tóc, đôi mắt phượng lấp lánh hữu thần, thần sắc cử chỉ đều bất phàm. Bên cạnh họ còn có hai người làm bạn, Thôi Minh Húc nhận ra được, đích thị là hai vị công tử của Lục phủ muôn đời làm thừa tướng – trưởng công tử Lục Hằng Tu và nhị công tử Lục Hằng Kiệm. Có thể để Lục thừa tướng đương triều bầu bạn, lại có Tề Gia ở bên, thân phận của người mặc áo vàng không cần nói cũng biết.

Không thể nói rõ được tình tự của mình thế nào, chỉ biết rằng hành động trong đêm ở ngõ nhỏ ấy với Tề Gia là không nên, Thôi Minh Húc muốn quay đầu lại nhìn lần nữa, chẳng biết ai ở phía sau thúc một cái, đẩy hắn loạn choạng vào trường thi.

Một cái liếc nhìn cũng không được, tâm tư lại rối loạn. Mớ hỗn độn đã quăng đi xa nay lại bay về. Cơn gió đêm đó, cơn hè đêm đó, cơn hôn đêm đó, tình cảm như nét vẽ sống động của đêm đó, cứ đảo thành một vòng tròn trong đầu. Tại trường thi, người người nín thở tập trung, dù cho có rất đông thí sinh nhưng lặng yên không tiếng động. Thế nên hắn càng nghe rõ hơn tiếng tim mình đập, rung lên từng hồi “thình thịch...thình thịch...”, rung đến mức bút trong tay cũng cầm không chặt. Hắn run rẩy cầm bút chấm mực, nhìn kĩ lại, nghiên mực mình đem theo cứ nhiên lại là món quà Tề Gia tặng cho hắn. Toàn thân đổ đầy mồ hôi nóng.

Thôi Minh Húc đoán chắc đây là thứ Tề Gia lúc vào triều đã đặc biệt dậy thật sớm để đem về. Đột nhiên nhìn đến nghiên mực rồng ấy mà tim đập loạn.

Lão quản gia Tề phủ lúc vừa thấy Thôi Minh Húc đến thăm, tựa như đã sớm có dự liệu, lập tức lấy nghiên mực trong phòng ra: “Thiếu gia cần dặn, đồ đã tặng đi nếu lấy lại sẽ thấy hổ thẹn.”

Một câu vừa dứt Thôi Minh Húc không ngăn nổi đầu, mãi đến khi rời khỏi Tề phủ, hai chữ “Cáo từ” cũng chỉ là mơ hồ.

“Nghiên mực này do đích thân lão gia tặng cho thiếu gia khi cậu ấy lên làm quan. Lão gia dạy con rất nghiêm, từ nhỏ thiếu gia đã bị phạt không ít lần. Đây là món quà đầu tiên cậu ấy nhận được và cũng là duy nhất.” – Khuôn mặt lão quản gia không có biểu cảm gì, đôi mắt bình lặng nhìn Thôi Minh Húc: “Vì lý do đó nên xin công tử hãy giữ gìn cẩn thận.”

Thôi Minh Húc cảm thấy cổ tay mình trĩu xuống, giống như thứ đang nâng không phải nghiên mực mà là một trái tim rỉ nhựa sống, xuyên qua lớp vải áo ngoài làm bỏng tay hắn đến nhức nhối. Có một hơi thở lấp kín lồng ngực, nghẹn đến nổi vành mắt thấy cay cay, không nói thành lời. Sau khi về phủ hắn đặt nghiên mực lại nơi nó vốn ở rồi cũng không đủ can đảm nhìn lại nữa.

Không ngờ tới, hạ nhân chuẩn bị tay nải thay hắn lại đem theo nghiên mực này. Quả nhiên là ông trời đang đùa giỡn hắn mà. Tâm trạng càng thêm hốt hoảng, qua hồi lâu, Thôi Minh Húc mới nỗ lực trấn tĩnh trả lời đề bài, đồng thời đáp án mình biết cũng đã bay biến.

Ba ngày nay, lúc bình tĩnh lúc phiền não tới mức ngây ngô khờ dại, mơ hồ không rõ vừa rồi thấy Tề Gia trước cửa là một giấc mộng hay hết thấy đều là cơn mộng mị.

Đến khi ra khỏi trường thi, Thôi Minh Húc nghĩ có lẽ xương cốt cả người mình đều rã rời hết rồi, ánh dương quang rọi vào làm xót mắt. Hắn đứng ở chỗ lúc này ngoảnh lại nhìn Tề Gia ngoái quanh quất, biến người như thoi đưa, bỗng chợt lóe lên một dáng đắp màu xanh lam, là tên công tử đó.

Ngày yết bảng Thôi Minh Húc không ra khỏi nhà, hắn vẫn mãi ngồi trong thư phòng, vĩnh tai chờ tiếng kèn trống vui mừng từ xa xa tiến đến dừng trước cửa Thôi phủ.

Dù là ở trường thi có những việc be bé ngoài ý muốn, thế nhưng với tài học của hắn thì làm trạng nguyên cũng đủ rồi.

Nếu như đỗ trạng nguyên, hắn sẽ y chỉ lấy Ninh Dao quận chúa làm vợ, Tề Gia cũng là người trong quan trường, y sẽ hiểu. Tiểu công tử kia sẽ là người đầu tiên đến nhà chúc mừng, y sẽ cười dửng dưng mà y đã hao hết tâm tư tỉ mỉ lựa chọn cho hắn. Y sẽ nói: “Chúc mừng Thôi huynh.” Mà không phải là: “Thôi Minh Húc, ta thích người.”

Thôi Minh Húc sẽ cười đáp lại: “Chung vui.”

“Thích” – là một việc, người không nói ta không nói thì sẽ không có ai biết, rồi sẽ biến thành một ảo tưởng hư vô mờ mịt, cứ nghĩ quên đi, quên đi rồi thì cũng sẽ quên bằng nó. Thôi Minh Húc biết mình đang trốn tránh, nhưng mà ngoài chạy trốn thì biết phải làm gì đây? Hắn chỉ lên kế hoạch cho việc đậu trạng nguyên cưới Ngọc Phiêu Phiêu. Còn chuyện ở bên Tề Gia là cục diện mà hắn chẳng bao giờ ngờ tới, là mong đợi vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Không gì hơn nữa, có thể tránh được ngày nào hay ngày đó.

Nghiên mực trên bàn tĩnh lặng vô thanh, ánh mặt trời qua song cửa giấy rọi vào phòng dội lại những vệt sáng u sầu, hắn cảm thấy gai mắt, tiện tay lấy một quyển sách muốn che lại, cửa thư phòng bị đẩy ra, người bước vào là đại tẩu của hắn – Liễu thị.

“Có tin gì chưa?” – Thôi Minh Húc bật dậy hỏi, ngón tay miết lên nghiên mực, xúc cảm trơn trượt nhẵn mịn, cảm giác mát lạnh từ đầu ngón tay chạy vào trái tim, chậm rãi chuyển hóa thành một sự chua chát. Nếu đậu thật thì tất cả mọi chuyện trong Tề phủ sẽ trở thành một giấc chiêm bao thật sự.

Khóe môi Liễu thị cong lên, yên lặng gật đầu.

“Là...” – Không dám nói tiếp, cánh tay chống xuống mặt bàn hơi run, Thôi Minh Húc tha thiết nhìn nét mặt khó đoán của Liễu thị.

“Chúc mừng tiểu thúc. Là nhị giáp đệ lục danh [6].” – Không phải trạng nguyên.

Một tia sét đánh xuống giữa bầu trời quang đãng, đánh xuống giữa đỉnh đầu.

Ngoài cửa sổ, cảnh xuân tươi đẹp, tơ liễu tung bay, nhành đào hoa nở rạn rở, hấp dẫn một đôi bướm bồi hồi lưu luyến níu kéo không muốn rời giữa những cánh hoa, có một khóm hoa màu hồng rất bắt mắt rực rỡ, giống như màu của áo trạng nguyên.

“Quan sai báo tin mừng còn đang chờ ở sảnh đường, mời tiểu thúc thay y phục... Sĩ tử thiên hạ hàng nghìn hàng vạn, có người thi hơn mười năm vẫn chỉ là con số không, có thể thi đậu đó là đại hỉ. Những việc sau này phải dựa vào tạo hóa của mỗi người cũng như công trạng khi làm quan, trạng nguyên thì sao, bảng nhãn thì sao, đều chỉ là những hư danh... Bây giờ đại ca đệ đang hào hứng, tể đã nói chuyện của đệ và Ngọc cô nương với phu quân, phu quân cũng không tức giận. Lần tới đệ nói thêm vài lời tốt đẹp với phu quân, có lẽ là sẽ được thôi...”

Những gì Liễu thị nói Thôi Minh Húc đều không nghe được, tâm nguyện hơn hai mươi năm như đã trảng xe cát, trong đầu, trong tim đều là những lỗ hổng, còn tính gì tới kháng chỉ cưới Ngọc Phiêu Phiêu? Nực cười. Trước kia thanh thế rung trời không coi ai vào mắt, e sợ cho người trong thiên hạ chẳng hiểu thấu suy nghĩ trong lòng mình, sau này làm thế nào để đối mặt thế nhân đây?

Giống như vô số lần ngẩng đầu ưỡn ngực tán gẫu với Tề Gia: “Chờ ta đậu trạng nguyên...” – Dứt lời mặt mày tươi tắn, cười đến khi thể tung bay. Hiện tại nghĩ đến chỉ cảm thấy buồn cười. Hắn ưng thuận với Tề Gia, khi cưới ngựa dạo phố sẽ dẫn y đi cùng, lúc quỳnh lâm ẩm yến [7] sẽ lên dành lại một ly ngự rượu cho y. Ngốc tử, ngự rượu không phải y cũng được thưởng một ly. Ngốc tử cũng rất nghiêm túc nói lại: “Đó là để trạng nguyên uống, không giống nhau.” – Thực sự là một tên ngốc tử.

Ngoài phòng có người thông báo: “Tam thiếu gia, Tề đại nhân đến chúc mừng.”

Sợ của gì trời trao của đó, vì sao lúc Thôi Minh Húc chật vật, người đầu tiên chạm mặt nhất định phải là tên Tề Gia kia? Giống như sao quả tạ đến báo tang vậy.

“Không gặp!”

Dùng hết sức hét vọng ra ngoài, Thôi Minh Húc trừng mắt nhìn nghiên mực trên bàn. Tên ngốc tử kia... Nếu không phải ừ ừ cạc cạc hôn y, nếu không phải muốn trốn y mà không rõ lý do, nếu không phải cứ nhớ thương y một cách khó hiểu thì hắn... Những việc không như ý ở trong trường thi đều là vì y!

Oán niệm bộc phát.

Chú thích:

[1] Thiên kiều bách mị: ý chỉ người con gái lớn lên đáng vẻ xinh đẹp, quyến rũ động lòng người.

[2] Thiên hồi bách chuyển: miêu tả sự xoay vòng được lặp đi lặp lại hoặc một quá trình phức tạp, còn có một cách giải thích khác nữa là đã trải qua nhiều sự khó khăn trắc trở.

[3] Bức liên mẫu đơn phú quý: trong phong thủy, hoa mẫu đơn được xem là biểu tượng của sự phú quý, giàu sang. Đồng thời, mẫu đơn còn là loài hoa biểu trưng cho sắc đẹp, tình duyên và hạnh phúc hôn nhân. Chính vì vậy khi chưng mẫu đơn trong một chiếc bình đẹp, người ta sẽ gọi nó là biểu tượng “Phú quý bình an”.

[4] Đại đẳng khoa, Tiểu đẳng khoa: Theo phong tục Trung quốc, ngày xưa có tiệc lớn gọi là Đẳng khoa gồm có đại đẳng khoa và tiểu đẳng khoa. Đại đẳng khoa là tiệc mừng các tân khoa thi đỗ bằng vàng. Tiểu đẳng khoa là tiệc cưới mừng các tân khoa thành lập gia thất. Ngày xưa, Khổng giáo rất tôn trọng sĩ phu, lấy công danh đỗ đạt làm trọng nên khi đỗ đạt gọi là Đại đẳng khoa, có công danh rồi mới lập gia thất gọi Tiểu đẳng khoa.

[5] Đường Dương Quan, Cầu độc mộc:

Đường Dương Quan: chỉ con đường qua Dương Quan – nay thuộc phía tây nam, huyện Đôn Hoàng, tỉnh CamTúc – đi Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang.

Cầu độc mộc: cầu khỉ hay được ví với con đường gian nan, hiểm trở.

[6] Nhị giáp đệ lục danh ():

Đệ nhị giáp (Hoàng giáp) là một danh hiệu của học vị Tiến sĩ trong hệ thống thi cử Nho học thời phong kiến tại Trung Quốc, Việt Nam. Loại danh hiệu này được xác định trong kỳ thi Đình còn gọi là tiến sĩ xuất thân. Vì đứng thứ hai trong hệ thống các loại học vị tiến sĩ, trên đệ tam giáp, nhưng dưới đệ nhất giáp tức tam khôi (trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) nên còn gọi là Đệ nhị giáp tiến sĩ xuất thân. Loại này không chia bậc, chỉ xếp thứ tự, ai đỗ cao hơn được xếp ở trên. Khi bổ quan được lĩnh chức có hàm tòng thất phẩm.

Ở đây, Thôi Minh Húc đứng thứ sáu trong Đệ nhị giáp.

[7] Quỳnh lâm ẩm yến (): tiệc rượu trong vườn hoa quỳnh. ở đây ý chỉ bữa tiệc chúc mừng trạng nguyên được tổ chức trong cung. Trạng nguyên sẽ được hoàng thượng ban rượu mừng.

7. Chương 7

“Các tiến sĩ lần này có vị tiểu công tử Thôi gia kia à?”

“Đúng, có hẳn đó. Nhị giáp đệ lục danh.”

“Ôi trời, không phải nói là tài trí kiệt xuất, được xưng là Cố thái phó thứ hai sao? Nhưng năm đó Cố thái phó là trạng nguyên đệ nhất giáp mà.”

“Ha ha, chuyện thế này... Một kẻ nhà cao cửa rộng, lại là người của Thôi gia, mấy tên nịnh bợ còn ít à? Tài hoa, chẳng phải nói là được sao?”

“Chà... Thôi tiểu công tử, là Thôi tiểu công tử lúc trước ở kĩ viện tranh giành tình nhân với người ta, bởi vì huyền não quá ảm ỉ nên đã bị đưa vào Kinh phủ, sau lại bị Thôi Minh Đường đại nhân đuổi ra khỏi nhà? Ôi, nhân phẩm thế... Chắc chắn... Đúng là danh tiếng lẫy lừng [1]...”

Các tân khoa tiến sĩ vây thành vòng tròn cùng nhau nói cười, ta và huynh là đồng hương, hai người bọn họ là đồng môn, ngu đệ ngưỡng mộ đại danh hiền huynh đã lâu, văn chương của hiền đệ có thể gọi là nhất tuyệt, chí hướng của ngu huynh... Thân mật thiết như người một nhà. Tên tiểu tốt ngày trước mình xem thường thi đỗ bằng nhãn thám hoa, khuôn mặt rạng rỡ đắc ý biết bao, những lời nói trong quá khứ chẳng khác nào giáng cho mình một cái tát. Thôi Minh Húc hậm hực trong lòng, chỉ đơn giản đứng ở xa xa, không muốn nhập hội với bọn họ. Không may là lại nghe thấy lời trò chuyện của đám quần thần đằng sau cây cột, nhức tai cũng nhức lòng. Thế nhưng trên đại sảnh cung vàng điện ngọc không thể như trong thư phòng Thôi gia, đám người đó mỗi một người đều là tiền bối của hắn, mỗi một người hắn đều phải cúi đầu thi lễ gọi một tiếng “Đại nhân”, nào đâu phải nơi hắn nóng giận cáu bẳn? Đôi tay buông thõng bên sườn siết lại thành nắm, khí huyết trong bụng cuộn trào lửa giận nhưng không làm gì được.

Vứt mấy lời bàn tán không muốn nghe qua một bên, Thôi Minh Húc dời đường nhìn về phía bên kia đại điện, ánh mắt không cẩn thận lại liếc qua bóng người cũng lẻ loi như hắn, những người khác đều tùm năm tùm ba nói chuyện, chỉ có mình y đứng ngoài lề câu chuyện, phần lớn cơ thể chìm vào chiếc bóng đổ của trụ cột, chỉ để lộ gương mặt trắng trắng, trên đó khảm một đôi mắt đen như màu mực, đăm đăm nhìn hắn. Tề Gia.

Thấy y, Thôi Minh Húc càng nổi giận dưng dưng, chính tên đàn này hại hắn phân tâm lúc thi Hội. Thấy hắn khoa khảo không thành còn không buông tha, suốt ngày như oan hồn quần quít lấy hắn: “Thôi huynh, chúc mừng huynh...” Hề môi lộ ra hàm răng trắng.

Có cái gì hay mà chúc mừng? Hắn đứng thứ sáu trong nhị giáp, tên tiểu tử bần cùng đói bụng chỉ dám gặm màn thầu lạnh tanh trong thư viện đứng thứ năm trong nhị giáp, một bước nặng nề mà dẫm nát đầu hắn. Tân khoa trạng nguyên cười ngựa dạo phố, hắn chỉ có thể ở trong dòng người rướn cổ lên nhìn, trên ngựa chỉ một người, dưới ngựa dân chúng hàng nghìn hàng vạn, hắn cùng lắm là một trong hàng nghìn hàng vạn ấy mà thôi. Thế có khác gì với thi rớt? Có khác gì với ngu dân tầm thường? Lẽ ra người đang mặc áo đồ đại tím, đứng trong biển người chuyện trò vui vẻ hắn là Thôi Minh Húc hắn, thế nhưng bây giờ lại biến thành một tên xấu xí nửa bên mặt không dám đi gặp người ngoài. Tiểu công tử Thôi gia có bao giờ bị người ta lạnh nhạt coi thường như thế? Đều là vì kẻ ngốc tên Tề Gia, tự y rúm ró mặc cho kẻ khác lườm nguýt chỉ vẽ thì không tính đi, cứ khăng khăng đòi hắn chịu tội chung.

Thôi Minh Húc thẹn quá hóa giận, hung hăng lườm Tề Gia, thấy y hiện lên vẻ sợ hãi, rụt đầu lại, cả người trốn vào bóng cây cột. Nhát gan, nhát gan, không triển vọng, một kẻ dẫn động như vậy có tốt gì chứ. Biết bao lần nói hắn không ở nhà, y vẫn cứ hết một lần tiếp một lần tìm tới cửa, chẳng lẽ không nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hắn sẽ không từ bỏ? Vừa mới tan triều, y lại muốn chạy đến bắt chuyện, nếu không phải hắn xoay người bỏ trốn, ai biết y lại muốn nói ra chuyện gì? Trong triều đình này ai cũng chờ xem trò vui của Thôi Minh Húc, nếu để họ biết cái tên tiểu ngốc tử này quen biết hắn, không biết đâu chừng bọn họ còn nói ra cái gì nữa.

Ngoảnh đầu không thèm nhìn Tề Gia, trong tâm tưởng chốc lát sau đã không còn bình lặng, Thôi Minh Húc cảm thấy ngực cứ căng phồng, giống như muốn đem một ngọn đuốc đốt sạch sẽ cả cái kinh thành này, có như vậy thì mới thấy dễ thở. Lúc gần đi lại lướt mắt, không tìm thấy bóng dáng Tề Gia trong bóng râm.

Tân khoa trạng nguyên tên Từ Thừa Vọng, tuổi tác so với Thôi Minh Húc thì lớn hơn đôi ba tuổi, một vết sẹo đỏ to ở nửa bên mặt, từ bé mất cha, được quả phụ một tay nuôi lớn, nghe nói lúc quan sai mang tin mừng đến, hắn ta và mẹ đang ở trên đường rao bán đậu hũ. Một người như thế, trên đường tiện tay chỉ một ngón là có thể tóm được, có gì mà quý hiếm? Cứ khư khư chọn hắn ta làm đầu bảng, còn muốn lấy quận chúa làm vợ, đương kim thánh thượng đến chủ hôn.

Tiếng kèn đồng thổi vang trời, trong phủ trạng nguyên mới xây chen chúc đầy người, có một người chưa tới cửa đã hô lớn: “Từ trạng nguyên, đại hỉ. Từ lão phu nhân, đại hỉ.” Vui mừng như chính lão cưới vợ. Đổng kịch gì đây? Thời gian trước người ta bán đậu hũ ở ven đường, ai quen biết ai à?

Thôi Minh Húc cụt hứng xuyên qua đám đông nhìn đôi tân nhân bên trong tam bái thiên địa rồi đưa vào động phòng.

“Thôi huynh, huynh cũng tới?” Tay áo bị kéo, Thôi Minh Húc khỏi cần cúi đầu cũng biết là ai. Làm một tên ngu dân thật tốt, muốn xem thì xem, muốn nghe thì nghe, ban ngày bị ức hiếp chèn ép đến đêm ngủ một giấc lại quên sạch sành sanh.

Tề Gia thì dường như không phát hiện sự bất mãn của hắn, cứ một mực thao thao bất tuyệt: “Hai ngày trước nhị thúc của ta trên đường đi buôn bán tạt ngang qua kinh thành, có mang theo vài thứ, Thôi huynh, lúc nào đến xem sao. Lúc huynh trúng tuyển, ta còn chưa tặng lễ mừng. Hai hôm trước ta nghe Chu đại nhân của Hàn Lâm Viện nói, đề lần thi Hội này so với những năm trước khó hơn, trong hàng ngàn chỉ có thể chọn một, các vị đại nhân vì sắp xếp thứ hạng đã tranh cãi một khoảng thời gian. Có thể có tên trên bảng đều là chân tài thực học, vả lại xét về tài học phẩm chất đều tài trí hơn người...”

Xoay người vươn tay chỉ vào đám đông, vì hắn mà giới thiệu nhân sự trong triều: “Đó là Chu đại nhân, tiểu thư nhà Chu đại nhân và thiên kim nhà Trương đại nhân lần này đều nhập cung để tuyển hoàng hậu, hai vị đại nhân không ít lần ngầm ngầm phân tranh cao thấp. Người mặc áo tím bên kia là Sử các lão, trong

triều rất nhiều đại nhân quen biết với ông ta. Ngồi bên cạnh ông ấy là Lý các lão, nếu có qua lại với Sử các lão thì phải cẩn thận người bên Lý các lão...”

Mặt Thôi Minh Húc u ám, có ý ở bên cạnh hắn cảm thấy hờn dỗi cứ luẩn quẩn trong lòng mấy ngày nay tăng thêm một nấc. Hắn muốn quay ra hét một câu đùng làm phiền ta, nhưng miệng cứ mím chặt làm thế nào cũng không mở ra.

“Ô kìa, Thôi tiểu công tử.” Có người quay sang bắt chuyện, thấy Tề Gia đứng kế bên hắn: “Tiểu Tề đại nhân ở đây. Nhị vị quen biết?”

“Chúng ta...” – Tề Gia đang muốn trả lời, Thôi Minh Húc đi trước một bước đáp:

“Không quen.”

Tề Gia mất một lúc không nói lời nào, hồi lâu mới đáp: “Đúng, không, không quen.”

Người kia thấy kì quái: “Nghe nói hai vị thuở trước cùng một thư viện.” Cũng không cùng trường với gã, gã ta hỏi mấy chi tiết ấy làm gì?

“Phải, phải không? Tại hạ chưa từng thấy Thôi... Thôi tiểu công tử.” Thôi Minh Húc không nhìn thấy vẻ mặt của y, chỉ cảm giác giọng của y rất nhỏ. Y xoay người đi, như hắn mong muốn, Tề Gia không nói thêm gì cả, thế nhưng hình như có chút bất thường, ngay cả hô hấp của y cũng không nhận ra, tựa như y cứ từ từ, từ từ tàn lụi bên cạnh hắn rồi sau đó tiêu tan mất. Cơn thịnh nộ trào dâng bị sự hoảng loạn không biết tên thay thế, hai mắt Thôi Minh Húc nhìn chằm chằm vào sảnh đường, nỗ lực kiềm chế xung động muốn xoay sang liếc mắt một cái.

Đôi tân nhân làm lễ xong, dòng người tuôn vào nội đường, Thôi Minh Húc xuôi theo dòng người bước vài bước rồi quay đầu lại, Tề Gia còn đứng nguyên tại chỗ, chỉ ngẩng đầu lên cười với hắn: “Thôi huynh, chuyện vui của huynh và Ngọc cô nương là lúc nào?”

Nụ cười đó như là không muốn cười nhưng cứ tuyệt vọng mà nặn ra, không giống đang cười mà tựa đang khóc, đôi mắt đen láy cứ chớp mở nhìn mình, từ trong ấy thậm chí có thể nhìn thấy nét mặt sững sờ của bản thân.

Thôi Minh Húc ngừng bước, hai mắt không tự chủ nhìn nụ cười khó coi của y: “Rất nhanh.”

Ninh Hoài Cảnh nói: “Xuân Phong ma ma đúng là hận không thể nấu như thịt của nàng ấy ra thành đồng bạc trắng loáng, coi chừng thân quyến xinh đẹp như hoa không lấy được vào tay, ngược lại gia tài bạc triệu đều nói nhau đi mất.”

Thôi Minh Húc say sưa ngắm cái bàn học của mình: “Văn Tiều sao không tới?”

“Hắn đi Tây Vực thu mua hàng hóa rồi.” – Ninh Hoài Cảnh nói: “Lớn rồi, chung quy cũng phải trưởng thành, không thể cứ quậy phá mãi.”

Lời này không giống lời của công tử ca xưa nay trụy lạc không trói buộc, dứt lời, chính hắn ta cũng cười: “Khách Thu thi Hội không đậu, gia đình của hắn cũng đang tìm cách xoay sở cho hắn một công việc vặt. Về phần ta... Cứ vậy thôi, dù sao thì cha ta cũng không trông chờ ta có khả năng làm được việc gì lớn lao.”

Khuôn mặt Thôi Minh Húc cũng lộ ra vẻ sầu muộn, một lát sau, nhìn nghiêng mực trên bàn nói: “Có một thứ muốn đưa đến Chúc Cẩm Đường của Văn Tiều để ước tính giá cả.”

Ninh Hoài Cảnh kinh hãi: “Người mặt đến mức này à?”

“Cũng không phải.” Thôi Minh Húc nói một cách chậm rãi: “Cưới Phiêu Phiêu là chuyện của ta, dù sao thì không thể để đại ca ta bỏ tiền ra.”

“Vậy người cũng...”

“Thật ra cũng không phải là không có tiền, chỉ là, chỉ là...” Vô số từ ngữ cứ xoay tròn trong đầu, nghĩ rằng phải đuổi tay cổ sức bắt lấy một chữ, thế nhưng nửa chữ cũng không nắm được. Thôi Minh Húc nhìn đăm đăm nghiêng mực trên bàn, nói được phân nửa, nửa còn lại nghĩ không ra.

“Người bỏ được?” Nét mặt Ninh Hoài Cảnh trở nên nghiêm trang, đôi mắt luôn ngậm cười cũng hướng về nghiên mực lấp lánh ánh sáng u sẫm: “Việc này người cần suy nghĩ cho thật kĩ.”

“Bỏ được.”

Hai chữ ra khỏi miệng, tựa như tất cả sức lực cũng tiêu tan hết. Hắn muốn vì Ngọc Phiêu Phiêu mà chuộc thân, sau đó cưới nàng. Mộng tưởng ấp ủ trong ba năm, ngày cũng nghĩ, đêm cũng nghĩ, ba năm tròn, ngay cả đại ca hắn cũng không cách nào ngăn cản, còn có lý do nào mà phải từ bỏ? Vốn dĩ Thôi Minh Húc muốn đi trên một con đường thênh thang, bằng phẳng, suôn sẻ, an toàn. Đây mới là cuộc sống hắn luôn luôn mơ ước, ở hiện tại mọi thứ đã trong tầm tay, vì sao mà hắn phải lùi bước?

Nghiên mực trên bàn trước sau vẫn yên ắng thẳm lặng, nó nói những lời không có biểu cảm, thật giống như cái người vẫn đứng bên cạnh hắn nhưng thoát cái cả hơi thở cũng không nhận ra được. Thấy nó lại nghĩ tới y, trong lòng trăm mối tơ vò, đắng cay pha lẫn sợ hãi, như thể vách núi vạn trượng đang ở dưới chân, nhìn lâu thì sẽ thực sự nhảy xuống. Vì vậy không muốn nhìn thấy nữa. Những lời như vậy không thể nói thành lời, Thôi Minh Húc ngáp ngừng nhìn về phía Ninh Hoài Cảnh nhưng lại thấy trong đôi mắt hắn ta là sự thương hại.

“Người tặng nó cho người sẽ nghĩ thế nào?”

Hắn chưa bao giờ biết lời của Ninh Hoài Cảnh ngoại trừ đùa cợt, khuyên nhủ và vờ đứng đắn còn có thể làm tổn thương người khác, chỉ một lời đã chạm trúng nơi mình không muốn đối mặt nhất sâu trong cõi lòng, đâm đũa máu đào.

“Nghiên mực này là một nghiên mực tốt, chất đá là loại đứng đầu, điêu khắc cũng tuyệt, ao sen ánh trắng, chặc chặc... Một món đồ độc đáo hiếm có.” Chưởng quỹ của Chức Cẩm Đường cầm nghiên mực để trước mắt tỉ mỉ quan sát.

Thôi Minh Húc ngồi một bên thần thờ nhìn vẻ mừng rỡ trên mặt ông ta. Tất nhiên đây là một nghiên mực tốt, xúc cảm nhẵn mịn, âm ỉ lại có hơi mát. Thành nghiên mực chạm trở một nụ sen mỹ miều sắp nở, thân cây thẳng tắp, kĩ thuật dùng dao lưu loát tuyệt đẹp. Hoa văn nghiên mực làm thành một lá sen lớn, gân lá rõ ràng, cảm giác như chỉ cần dùng ngón tay vuốt nhẹ là có thể cảm thụ được niềm hân hoan của phiến lá đang từ từ bung mở. Nghiên mực này đã đặt trên bàn học hắn từ rất lâu, nhắm mắt lại cũng miêu tả được hình dáng của nó, đầu ngón tay chạm lên, cảm xúc nhẵn mịn còn vương vấn trên ngón tay, không điểm nào không vừa lòng hắn, thuận theo ý của hắn, giống như tạo hóa sáng tạo vì hắn mà tạc thành.

Hắn nhìn đôi tay như cuộn dây mây khô héo của lão già râu trắng đem tâm ái chi vật của mình ra mà đập mà gõ, nét mặt chốc thì thờ ơ chốc thì khôn khéo, tâm tình không thể tả lường cũng giống nghiên mực cứ hoảng loạn bất an không cách nào bình tĩnh.

Ninh Hoài Cảnh nói: “Người tặng nó cho người sẽ nghĩ thế nào?”

Còn nghĩ thế nào nữa, tên gốc đó nhất định là thấy mất mát buồn bã rồi lại vờ mạnh mẽ chẳng có gì, ở trước mặt hắn lại lộ ra hai cái răng nanh: “A, không tìm thấy? Không phải là một món đồ tốt, Thôi huynh huynh đừng vội.” Nụ cười làm hắn cảm thấy còn khó coi hơn cả khóc.

Mất cay, khó thở, bối rối.

Tên gốc kia va vấp trong quan trường, sau khi tan triều một mình y đứng chờ ra nơi bóng râm. Y không muốn nhưng cha y muốn, vậy nên y gật đầu. Tương lai một đời cộng thêm tính mạng chính mình đối lấy khuôn mặt một lần tươi cười của cha già và nghiên mực này.

Lão quần gia nói: “Lão gia dạy con rất nghiêm, từ nhỏ thiếu gia đã bị phạt không ít lần. Đây là món quà đầu tiên cậu ấy nhận được và cũng là duy nhất. Xin công tử hãy giữ gìn cẩn thận.” Ánh mắt ấy nhìn hắn đến đỏ bừng cả mặt, đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Nếu để cho Tề Gia biết sẽ khiến y nghĩ như thế nào?

Ngốc tử sẽ không từ chối, ngốc tử sẽ không bật khóc, ngốc tử sẽ không nổi giận dùng đũa cho hắn một bạt tai đến nổi hoa mắt ù tai ngã sóng soài trên đất. Khi đối mặt với sự ức hiếp, ngốc tử chỉ biết nhắm chặt đôi mắt sáng đem thân thể rút vào chiếc bóng đổ. Ngốc tử ngẩng mặt hỏi hắn: “Thôi huynh, chuyện vui

của huynh và Ngọc cô nương là lúc nào?” Đôi mắt như điểm sơn mài, tôn lên bờ môi khép hờ đỏ như máu, phơi bày gương mặt trắng tựa tuyết gầy đến lộ ra chiếc cằm nhọn.

Tề Gia đối với hi vọng nhỏ bé của Thôi Minh Húc như thể ngọn lửa sắp tắt lung lay trong gió, mong manh như không tồn tại.

Trái tim bị bóp nghẹn, phũ tạt trong bụng cuộn trào. Mặt nóng bừng, não vang lên tiếng ong ong. Điên rồi.

Ông chủ còn đang nhũm mày đem nghiên mực lật qua lật lại ngắm nhìn: “Ồ... Ở đây...”

Hắn giật lấy nghiên mực từ trong tay lão, ông chủ bắt ngờ trừng mắt: “Thôi công tử.”

Cầm lấy chiếc khăn gấm ở bên gói qua loa nó lại, Thôi Minh Húc như làn gió chạy vội ra ngoài: “Bản công tử không bán nữa!”

Nghiên mực này có nữ lòng nào mà bán không?

Không nữ.

Bất chấp cái gì là văn hóa lễ giáo, quan tâm làm chi miệng lưỡi thế gian, vội vã như ngựa không dừng vó chạy về hướng con ngõ sâu ở thành Nam mà những ngày gần đây nghĩ cũng không dám nghĩ đến, tim như đánh trống, ngay cả tiếng gõ khoen cửa cũng “rầm rầm” gấp gáp như chiến mã cất vó.

“Tề Gia, Tề Gia, ra đây!” Hắn muốn gặp y. Chạy nhanh làm toàn thân hắn nóng hừng hực, chuỗi ngọc trên lưng vờn loạn lộn lộn với tóc, những sợi tóc mượt mồ hôi dính ướt rơi xuống trán. Hơi nóng trong lòng bàn tay xuyên thấu cả tấm khăn gấm, nghiên mực trong tay như thể trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng của hắn.

Cánh cổng màu son “Két ——” một tiếng mở ra, từ bên trong lộ ra khuôn mặt lơ mơ buồn ngủ của lão quản gia: “Thiếu gia nhà ta phụng mệnh tiến cung còn chưa về.”

Sau đó, cánh cổng bị đóng lại, khoen cửa bằng đồng đập vào cánh cửa, phát ra tiếng vang “cộp cộp”.

Đỉnh đầu bị một thùng nước tuyết buốt giá tạt xuống.

Trắng giữa trời, treo một màu vàng trong treo lơ lửng dưới màn đêm màu chàm trầm lắng, tựa như nụ cười tẻ nhạt bên khóe môi của con người bạc tình. Bóng đêm dần dày, có cơn gió thổi vun vút vào căn phòng trên con hẻm nhỏ không người, hất tung vạt áo, làn da lan tỏa một cơn lạnh khê khàng. Người đi lại trên đường thưa dần, đã tối rồi, nếu không nhanh về nhà, sư tử Hà Đông trong nhà sẽ cài chốt khóa cửa không cho vào phòng đâu.

Thôi Minh Húc lê bước trên đường, từ hẻm nhỏ thanh vắng tĩnh lặng ở thành Nam đến khu chợ đêm đèn đuốc rực sáng, dọc đường không thấy kiệu của Tề Gia lướt ngang qua mình, bước chân kéo thành một hình chữ “nhất” dài thật dài. Đã trễ thế này, còn đang trong cung... Hoàng đế triệu y đến làm gì đây? Tâm tình nhộn nhạo kịch liệt lúc ban đầu được gió đêm xoa dịu, ngờ vực như sợi dây leo quấn lấy sự mất mát ngày càng sâu càng nhiều. Y càng không phải là trọng thần nắm giữ nửa giang sơn trong tay, đã trễ thế này còn ở lại trong cung làm gì? Tề Gia có thể làm được gì? Suy đi nghĩ lại cũng đoán không ra, thế là nghiên mực trong tay lại thêm trĩu nặng.

Phía trước xảy ra chuyện gì đó, tiếng kêu thét và tiếng khóc la rạch nát thiên không mệnh mông vô bờ, những chiếc đèn lồng bằng lụa đỏ xâu thành chuỗi treo trên những gác ngói sáng như muốn thiêu đốt.

“Phiêu Phiêu ơi, Phiêu Phiêu của ta...” Một tiếng khóc cao ngất lọt vào tai chột cho Thôi Minh Húc chẳng biết đã ngao du đến cõi thần tiên nào bất ngờ giật mình một cái, tiếp theo đó cổ tay nhận ngay một cơn đau, móng tay dài sơn đỏ rực như muốn tút lấy một miếng thịt từ cổ tay hắn. Thôi Minh Húc còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn cho kĩ thì một đóa hồng mẫu đơn lớn đã lao thẳng vào tầm mắt, ánh mắt thuận theo đóa hoa cùng nhau rơi xuống, thấy hai hàng lệ dính son phấn phần phần thơm có lẽ còn có cả phần mặt vô hạn thể lương mà trôi tuột, cuối cùng từ nước mắt thuần biến thành nước đục. Thế là gương mặt chấm chút điểm tô cũng hóa thành một đồng lộn xộn, năm sắc lộn lộn, bảy màu lung tung, giống như mấy bức vẽ bậy trên giấy mà đại chất từ nhà Thôi Minh Húc tiện tay cầm bút vẽ ra.

“Thôi tiểu công tử...” Người phụ nữ nắm cổ tay hắn như kẻ chết chìm vớ được mớ rơm rạ, Thôi Minh Húc thấy phấn trắng như hoa tuyết trên mặt bà ta trôi đi lộ ra nếp nhăn tinh tế chỗ khóe mắt: “Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu của ta! Không ngờ, không ngờ lại trốn theo người ta!”

Giao mùa xuân hạ luôn luôn nhiều mưa, không trung vang tiếng ầm ầm ngay tức khắc những khóm mây đen tản đi, đánh ra một tia sấm sét. Bàn tay cầm nghiên mực của Thôi Minh Húc buông thông xuống, móng tay dài thật dài lại bấm vào sâu một chút, đau đến mức hít ngược hơi lạnh: “Phiêu Phiêu nàng...”

“Trốn rồi! Hai ngày trước ta còn nói với nó, Phiêu Phiêu con đã có tuổi rồi, ma ma tìm cho con một nhà tốt. Ai biết đâu nó mới đó còn cười toe toét nịnh nọt ta, chớp mắt sau đã bỏ trốn!” Nước mắt Xuân Phong ma ma rơi càng nhiều hơn, nhiều tới mức gò má nèn đỏ vạch những đường trắng: “Ôi trời ơi, để dạy dỗ cho nó ta đã tốn biết bao nhiêu tiền bạc mà! Thi thư, vẽ tranh, gảy đàn, đánh cờ, hát xướng còn có xiêm y, trang sức... hết món này đến món khác. Son phấn cũng tốn bạc mua đó! Bạc! Đồ tiểu tiện nhân vô lương tâm! Nói thì hay lắm, nào là chuộc thân cho bản thân, nó để lại được mấy đồng bạc chứ? Nội ăn ở mấy năm nay của nó còn chưa đủ kìa! Bạc của ta ơi...”

Nói đến bạc bà càng khóc lóc thảm thương hơn, giống như không phải Ngọc Phiêu Phiêu bỏ trốn mà là Ngọc Phiêu Phiêu khoét mất miếng thịt trên người bà ta, phá hỏng mơ tưởng bà tính toán nhiều năm qua: “Thôi tiểu công tử, ngài chậm chân rồi!”

Giọng nói sắc nhọn của bà miết vào đầu Thôi Minh Húc kêu ong ong, Ngọc Phiêu Phiêu đi, hắn tới chậm một bước. Một năm trước hắn còn tinh thần phấn chấn, dưới cành liễu ở hoa viên Thôi gia hắn mạnh miệng nói với đại tẩu, hắn muốn đồ trạng nguyên, sau đó lấy Ngọc Phiêu Phiêu. Đại tẩu cười nói hắn tính toán thật chu đáo, hắn thì cười ha ha, khoác lác rằng sau một năm thì sẽ thấy kết quả thật.

Hiện tại, hắn thi cử không vừa ý, giai nhân không biết hành tung, đại đẳng khoa tiểu đẳng khoa không cái nào như nguyện, vậy tính toán gì đây? Tựa như nghe thấy tiếng rung của xà nhà, vụn gỗ rơi xuống đầu vai, những hạt bụi nứt vỡ văng tung tóe nát bấy bên cạnh, thế giới mình khổ tâm tạo dựng nửa đời người trong một đêm sụp đổ tan tành. Thôi Minh Húc nửa đời suôn sẻ, bất thành linh vấp chân té ngã lộn mào, hoạn lộ thành thang đường như cũng chẳng còn thấy ánh dương, hắn thất hồn lạc phách cầm nghiên mực, mũi chân chẳng rõ từ lúc nào đã chuyển hướng về phía con đường mòn quanh co.

Tề Gia, so với Ngọc Phiêu Phiêu chạy trốn hắn càng dễ tâm lúc này Tề Gia đang ở trong cung làm gì.

Một đêm trắng mắt đến hừng đông, khi thượng triều tinh thần có hơi lơ đãng, Thôi Minh Đường quay đầu cho hắn mấy cái liếc xéo, quả trách về uể oải của hắn. Thôi Minh Húc xoay sang, thấy Tề Gia mặc bộ quan bào màu mạ non đứng trong đám người cúi đầu khom lưng.

Sắc mặt Lục thừa tướng không tốt mấy, hôm nay hoàng đế có vẻ cũng không có tinh thần. Điều này không phải do Thôi Minh Húc thấy mà là sau khi tan triều vài vị đại nhân cốt cán nói như thế: “Phải chăng là...”

Tiếng nói chuyện bất chợt hạ thấp xuống, mấy chiếc mũ ô sa chau đầu chen chúc nhau, rồi “Ầm ” một tiếng tản ra, trên mặt người người kèm theo nụ cười lạ lùng, giống như đám ruồi nặng đang phân chia chiến lợi phẩm.

Người hầu thân cận của hoàng đế là Linh công công ở ngoài điện vẫy vẫy tay, Tề Gia chạy vội ra. Tiếng bàn tán xung quanh lại to lên, đầu tiên là mấy tiến sĩ mới vào triều đặt câu hỏi: “Vị Tề đại nhân này lai lịch thế nào?”

Các cự thần quanh đó đáp: “Tiểu Tề đại nhân thuộc Lễ bộ, là điểm sáng trong mắt thánh giá.”

“Tiểu Tề... Là một tên quan quèn mà lại bận rộn hơn cả mấy các lão sao?” Câu này đã hỏi trúng ý.

Lúc này buổi tảo triều đã tan từ lâu, những trọng thần thực thụ phụ quốc tri triều đều đã tán đi không còn bao nhiêu, số còn lại không là đám xúi giục không cách tiến bước thì cũng là mấy tên nhàn rỗi kém cỏi hoặc là nhân vật bé nhỏ, ăn không ngồi rồi không có việc làm, có vót nhọn đầu cũng không có cơ hội dọi lên như điều gặp gió, trái lại ăn oán các bề cánh trong triều đình thì nắm rõ như lòng bàn tay.

Mọi người một mặt bước khỏi đại điện mặt khác thì vừa lắc lư vừa bày ra cái vẻ cậy mình nhiều tuổi: “Tiểu Tề chỉ có bề hạ mới có thể gọi, nhớ cho kĩ. Chúng ta phải gọi người ta là Tiểu Tề đại nhân, ngay cả Lục thừa tướng còn kêu như thế, đừng gọi sai.”

“Được ân sủng lớn thế à?” Có người tặc lưỡi. Bạn đang ?

“Ha, đối với chúng ta mà nói thì lớn như trời vậy, với người ta thì không tính là chi. Ngự thư phòng là nơi thế nào? Là nơi mà bốn vị các lão, Lục thừa tướng, Phương Tái Đạo đại nhân, Tần lão nguyên soái còn thêm Cố thái phó thuở trước, những thần tử đặc lực như thế mới được vào thương nghị, Tiểu Tề đại nhân của chúng ta – một quan thất phẩm – còn là khách quen. Ngài nói xem có bao nhiêu ân điển?”

“Vây... Vây là lẽ lối gì?”

Tiếng cười mờ ám trôi nổi đây đó, Thôi Minh Húc theo phía sau đám người, thấy bọn họ quây quanh thành một vòng tròn như thể phát hiện ra bí bảo nào đó: “Chuyện này à, nhất định không thể nói càn, có thể nói thế này, thật ra cũng không phải là chuyện gì lạ, lịch triều lịch đại đều có...”

“Không xa lạ gì cả. Trong sử sách cũng có.”

“Rốt cuộc là gì?”

“Ha ha, các vị đều là người một bụng kinh luân học phú đầy xe, so với mấy lão thất phu chúng ta thì các vị đọc sách đến thuộc lòng. Chẳng phải trên sử sách chuyên phân ra một phần gọi là nịnh hạnh [2] sao?”

Tiếng cười như ruồi nặng tỏa ra ong ong, hai chữ nịnh hạnh xuyên phá không gian, Thôi Minh Húc bỗng nhiên dừng bước, nghe mấy tên đầu óc ngu si không buông tha mà truy hỏi: “Có chuyện này à? Sao thế được?”

“Có gì không thể. Việc trong cung... Ai nói rõ được, còn người tinh tường thì sẽ không ở đây làm người mà là đã xuống thành quỷ rồi. Một quan thất phẩm, biết trị quốc? Biết đánh trận? Biết an dân? Nói đùa cũng không đến nỗi đó. Bệ hạ đi tới đâu đem theo cậu ta tới đó, quá nửa đêm còn ở lại ngự thư phòng, lúc xuất cung đi một đoạn đã hết nửa ngày, làm chuyện gì ai biết chứ? Nếu không, chỉ bằng tài cán của vị Tiểu Tề đại nhân này sao có thể còn tốt lành đứng trong triều cho tới bây giờ? Cố thái phó người ta một đời anh tài còn không có một cái kết tốt nữa là.”

Tiếng than thở vang lên: “Không nhận ra.”

“Cách hành sự của hoàng gia ngài nhìn ra được à? Chuyện trong chốn quan trường, khi thì cần thông minh, lúc lại không cần thông minh, học vấn cao thì sao chứ. Ta không được phúc khí của vị Tiểu Tề đại nhân này.”

Đoàn người dần tới cửa cung, còn ra vẻ sinh ly tử biệt có ý không muốn rời, ngôn từ tuôn ra càng lúc càng khó nghe, “lộng thần”, “nam sủng”, “tiểu quan nhi”... cộng thêm cả những tiếng cười dung tục cứ một tiếng nói một tiếng nhảy vào tai, nắm tay siết chặt cũng không cách chi làm giảm bớt cơn giận và sự ghen tức.

Thôi Minh Húc vung hai tay tách cái đám người nói năng văng vẳng mưa tung tóe đằng trước mặt ra, một mình sải bước về phía chiếc kiệu ngoài cửa cung, màn kiệu suýt chút nữa đã bị kéo rách: “Hồi phủ!”

Mở miệng rồi mới phát hiện, giọng khàn khàn giống như từ lúc ra khỏi nhà đến giờ chưa uống ngụm nước nào.

“Chà, cao ngạo thế!”

“A, vị Thôi tiểu công tử đó, là tên không đồ trạng nguyên, nghe nói người trong lòng cũng trốn theo tên khác.”

“Có chuyện vậy à? A ha...”

Không để ý tới nhàn ngôn toái ngữ phía sau, chiếc kiệu cứ lật bật nhấc lên rồi lại lật bật lắc lư trên đường lớn. Bên trong kiệu mờ mờ một màu xanh sẫm, Thôi Minh Húc mở miệng hít một hơi to. Biết rõ là vô căn cứ nhưng những gì vừa nghe cứ chiếm cứ trong đầu xua đi không được, nịnh hạnh, bệ hạ đi tới đâu đem y theo tới đó, quá nửa đêm còn ở lại ngự thư phòng... Khó trách đêm qua hắn đến Tề phủ y còn chưa về, lúc đêm khuya, vầng trăng non ở trên cao đã cong thành một nụ cười nhạt, con hẻm nhỏ yên tĩnh vắng người ở thành Nam kia tối om gần như không thấy năm ngón tay, khuya thế đấy, y còn ở lại trong cung, có thể làm gì?

Ngôn ngữ mờ ám và lạ lùng châm chích trong đầu, lồng ngực ngọt ngào hết đợt này đến đợt khác. Hơi thở hít vào thở ra ngày càng trở nên ngắn và gấp, hai lồng ngực kiêu chau lại thành một nút thắt, màn kiêu trong tay càng siết càng chặt.

“Ai ai, Thôi tiểu công tử ơi.” Đứng trước có người cản kiêu, Xuân Phong ma ma tối hôm qua còn khóc đến kinh thiên động địa dính đôi mắt như hạch đào đứng trước Thôi Minh Húc.

“Ma ma có việc?” Tối qua Thôi Minh Húc cả đêm chưa ngủ, thấy bà, mệt nhọc càng ừn ừn kéo tới.

“Chuyện thế này, có một thứ ta không tiện đem đến hiệu cầm đồ, chỉ đành phải làm phiền Thôi tiểu công tử ngài tới nhận.” – Xuân Phong ma ma vội vàng nói, bàn tay vừa lật, trong lòng bàn tay trắng như tuyết dư ra một chuỗi vòng ngọc đỏ tươi, đỏ đến mức óng ánh lấp lánh, hào quang tỏa ra bốn phía.

Thắt lưng Thôi Minh Húc tức khắc bật dậy, tròng mắt đen ánh vàng khắc nghiệt đảo qua phía người phụ nữ bị hấn dọa đến nhảy dựng lên: “Từ đâu ra?”

“Ngài biết vòng ngọc này?” – Xuân Phong ma ma bị hấn nhìn chòng chọc lui về sau nửa bước, một tay che ngực, dè chừng hỏi han.

Đương nhiên biết. Dưới Xuân Phong Đắc Ý lâu, trong con hẻm nhỏ tối tăm hấn nhìn Tề Gia nắm tay siết thành quyền, nhếch mi hỏi hấn: “Huynh đoán xem đây là gì?” Hiếm khi y cười thật xảo quyết lại thông minh. Chỉ vì một lời nói khi say của Thôi Minh Húc, Tề Gia chạy khắp kinh thành mới tìm được chuỗi vòng này, từng viên ngọc đỏ tươi đều như là tâm huyết của Tề Gia, hấn thấy không xứng đáng. Kí ức về sóng lòng dâng trào vào đêm đó đến nay hấn còn mới mẻ, sao không nhớ cho được?

“Từ đâu ra?” – Thôi Minh Húc hỏi lần thứ hai, khẩu khí thêm phần u ám.

“Là Vu Giản Chi gửi tới. A không, ta thấy là tên tiểu tử nghèo kia mang tặng Phiêu Phiêu, thời gian Phiêu Phiêu bỏ đi thì để lại. Ta lưỡng lự tên tiểu tử nghèo kia cũng chẳng tặng nổi món nào tốt, ngờ đâu lại không tệ, đem cầm không chừng còn được...”

“Vu Giản Chi tặng?” Rõ ràng là Tề Gia mà.

Vậy là Tề Gia đưa ngược lại cho Vu Giản Chi. Tâm niệm đổi thay thật mau, gương mặt nhú chặt trầm đi vài phần. Y giúp Vu Giản Chi chuộc thân cho Ngọc Phiêu Phiêu? Cả thành đều biết Ngọc Phiêu Phiêu là thê tử của Thôi Minh Húc. Tên ngọc kia một khắc trước rành rành còn trắng bệch cả mặt hỏi ngày thành hôn của hấn và Ngọc Phiêu Phiêu là lúc nào, vừa quay đầu lại giúp Vu Giản Chi tranh trước một bước mang Ngọc Phiêu Phiêu đi, để hấn trước toàn bộ kinh thành mất mặt lần nữa! Hấn thì dẫn đo suy nghĩ ngốc nghếch đứng ngoài Tề phủ chờ đợi mỗi mòn, còn y lại ở trong cung chẳng biết làm việc gì.

Tề Gia! Hạt ngọc đỏ rực ánh lên con ngươi đen như mực, giống như hai ngọn lửa bập bùng lay động. Thôi Minh Húc siết lấy hai bàn tay, màn kiêu màu xanh sẫm soạt một tiếng, rốt cuộc cũng bị kéo rách.

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Thịnh danh chi hạ: lấy từ câu Thịnh danh chi hạ, kỳ thực nan phó, nghĩa là: Đối với cái danh tiếng lừng lẫy ấy, thực khó xứng nổi. Ý chỉ những kẻ rất có danh tiếng, nhưng tài đức trên thực tế rất khó tương xứng với danh tiếng.

[2] Nịnh hạnh có nghĩa là:

– Dùng nịnh nọt để được sủng ái.

– Kẻ dùng sự nịnh nọt để có được sủng hạnh của bậc quân chủ.

– Trong Sử ký nịnh hạnh liệt truyện và Hán thư nịnh hạnh truyện, nịnh hạnh là từ dùng để chỉ những người đồng tính luyện ái dùng sắc đẹp mê hoặc bề trên như lưu truyền về Đặng Thông, Lý Diên Niên, Đồng Hiền. Tuy nhiên từ này ngày càng được sử dụng phổ biến hơn, phạm những kẻ lợi dụng sự quyến rũ đáng yêu để đạt sủng ái mà không thông qua con đường làm quan đều gọi là nịnh hạnh.

8. Chương 8

Kính Hồ dưới ánh trăng tỏa ánh sáng lung linh như những vì sao rơi xuống trần gian.

Hồ nước sâu thẳm như mực, nhìn từ xa tưởng như nghiêng mực tĩnh lặng không lời trên bàn học của hân. Có một chiếc thuyền hoa dạo chơi trong hồ, mũi thuyền treo ngọn đèn lồng đỏ âm ỉ, chiếc bóng soi trên mặt hồ như thể đóa sen hồng nở rộ trong nước. Giữa thuyền hoa có ca nữ đang đàn hát, giọng hát du dương trầm bổng, nghe rồi lại nghe, linh hồn rồi sẽ không biết bị dẫn tới phương nào.

Ba tháng ba năm ngoái, liễu xanh trở mầm non, nhành đào hồng trong viện nở sớm hai ba đóa, Thôi Minh Húc cưỡi được Tề Gia cũng tại hồ này. Là duyên hay là nghiệt? Trăm nỗi niềm không cách chi tháo gỡ.

Nếu không cưỡi y, hân – tiểu công tử Thôi gia – sẽ không thi cử thất bại, sẽ không chấp tay nhường đi cái chức trạng nguyên lấy dễ như trở bàn tay. Nếu không cưỡi y, lòng hân có thể không vướng bận đi cưới Ngọc Phiêu Phiêu, có thể tối nay chính là đêm động phòng hoa chúc của hân. Nếu không cưỡi y, bất cứ đồn đãi trong triều nào sẽ không xúc phạm đến hân, hân sẽ cười cho qua như trước đây, coi như bụi bậm lướt qua không khéo rớt xuống vai. Nếu không cưỡi y, sẽ không phát sinh nhiều chuyện đến vậy, sẽ không kéo ra nhiều phiền não và sầu bi khó có thể gọi tên đến vậy. Cưỡi y chắc chắn là một sai lầm, là một sai lầm tột cùng.

Cánh tay cầm vô rượu đông đưa vô lực, rượu chao đảo bắn tung tóe lên vạt áo, Thôi Minh Húc kéo tuột lăng vân quan đã nghiêng vẹo từ lâu, cúi người, thấy được chiếc bóng ngược nhếch nhác cầu thả của chính mình trên mặt nước, sắc mặt trắng xanh, tóc tai bù xù, chán nản lại sa sút. Bực dọc, sốt ruột, phần nộ, dầu rượu có ngọt ngào thì nuốt vào cũng chỉ là vị đắng chất khó chịu. Nếu không có Tề Gia thì tốt quá, hân sẽ làm một phiên phiên công tử ngạo khí át người như trước, quần áo gấm vóc, cao quan đai bướm, cả ngày chỉ đá gà ngắm hoa, không biết đến mùi vị của ưu sầu.

Tề Gia, trong tim trong mắt đâu đâu cũng là Tề Gia, tâm tình kiềm nén quá sâu phun trào, từng lần từng lần sóng sáng trong hồ đều tạo nên một bóng hình Tề Gia. Là Tề Gia quấy phá nhịp bước của hân, là Tề Gia sửa đổi con đường bằng phẳng không trở ngại của hân, khiến hân lùi bước, chần chờ, do dự và không nỡ. Hân bỏ lỡ tương lai của mình, bỏ lỡ hôn sự của mình, thậm chí, nếu không phải hân thấy bóng dáng vụt lóe lên rồi biến mất ấy trong Xuân Phong Đắc Ý lâu, sao hân có thể để tên quy nô làm dơ quần áo, sinh ra một trận phong ba tranh đoạt tình nhân, rước lấy sự nổi giận của đại ca hân, do đó mới bị đuổi khỏi gia môn? Tề Gia, tên gốc tử tay chân vụng về, là y kéo hân từng bước một lệch khỏi con đường mà hân nên tiến bước, là y dẫn hân rời xa, là y đưa hân đến vách núi, đều là y! Tất cả căn nguyên nguồn gốc đều là y!

Vậy mà y cũng không tự biết, thật là tên gốc tử. Kẽ dưới mặt hồ cười tự giễu, Thôi Minh Húc ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tươi cười càng ngày càng mờ nhạt. Tên gốc tử kia có gì tốt? Không thạo trị quốc, không hiểu việc quân, thi thư cũng nông cạn, hoàng đế tìm y thì làm được gì? Có chuyện gì mà ba ngày triệu tiến cung hết hai lần còn chuyện trò không hết? Có quan hệ thế nào mà có thể có giao tình với hoàng đế? Đừng nên tưởng tượng, đừng nên miên man suy nghĩ, chẳng qua là tâm tư không bởi con người.

Sau khi tan triều có kẻ cười không mang ý tốt: “Trong sử sách chuyên phân ra một loại, gọi là nịnh hạnh.”

Đương nhiên không thể tin, thế nhưng không tin vào điều này thì tin được vào lý do nào? Thế nên lòng càng thêm buồn phiền càng thêm rối loạn, ngay cả thứ rượu mạnh cay nồng cũng không thể trấn át. Vung tay, vô rượu nhỏ va vào thân cây “loảng xoảng” vỡ tan tành.

Sau thân cây có một bóng người nhá lên, Thôi Minh Húc hét to: “Ra đây.” Đôi mắt bị hơi rượu xông đến đỏ ngầu nhìn trừng trừng vào bóng cây như giao thoa với ma quỷ.

Từ phía sau gốc cây xuất hiện một người, mặt tròn, thấp hơn hân một cái đầu, đôi mắt đen láy không dám nhìn thẳng mắt hân, sợ sệt rơi xuống vạt áo bị rượu bắn tung tóe.

Hai mươi năm trời Thôi Minh Húc tướng mạo đường hoàng, tại sao cứ mỗi lần chột vật nhếch nhát đều bị y trông thấy? Thật đúng là oan nghiệt. Trong lòng cảm thấy kịch hơn, càng không muốn gặp lại y, chân như mọc rễ, nửa bước cũng không xê dịch được, vậy nên chỉ đành phải nheo chặt hàng mi, đem đen lại thêm vẻ hung hiểm: “Người theo ta làm gì?”

Vì vậy cái người quần lầy gốc cây đầu còng cúi thấp, toàn thân lộ vẻ căng thẳng: “Ta, ta thấy huynh đi từ quán rượu ra, không yên tâm, cho nên, cho nên...”

Y còn chưa nói xong, Thôi Minh Húc đã không không chế nổi mà ngắt lời: “Đủ rồi!”

Thất vọng ăn mòn sự kiên nhẫn cuối cùng. Tại sao cứ luôn là thế này? Tề Gia mỗi lần cùng hắn nói chuyện sẽ lấp bắp, vẻ mặt thận trọng giống như đứng trước mặt y không phải Thôi Minh Húc mà là thứ sai lang hổ báo yêu ma quỷ quái. Nếu không có thân cây phía sau để núp thì có thể y đã bước lùi, bước lùi lại bước lùi, lùi thẳng đến đường chân trời rồi! Rõ ràng y không như vậy với Vu Giản Chi và hoàng đế, giao tình giữa họ rất cuộc thâm sâu đến mức nào? Hắn cảm ghét cái thái độ yếu thế chùn chân của y, điệu bộ như vậy luôn luôn khiến hắn khinh thường lại không kìm nổi mà nhói lòng. Nhìn thân thể y hầu như đều dán sát lên thân cây, Thôi Minh Húc không tài nào chịu đựng được, đột ngột vươn tay nắm lấy cổ tay Tề Gia, kéo y đến trước mặt, mũi giày đối mũi giày, hắn thấy mồ hôi chảy trên chóp mũi y: “Người...” Hắn đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Um?” Cổ tay bị siết, dùng lực tàn bạo đến mức như muốn bóp nát mạch máu, Tề Gia nhin đau ngắc đầu.

“Đem qua người ở ngự thư phòng làm gì?”

Thôi Minh Húc thấy Tề Gia cau chặt mày, con ngươi đen thẳm nhìn thẳng tắp vào hắn trống rỗng như bị hút mất linh hồn. Một chút hối hận xuất hiện trong đầu, hắn không ngờ vừa mở miệng đã hỏi chuyện này. Chẳng qua... chẳng qua là, hoàng đế tại sao cứ hậu đãi y như vậy? Quan trường như chốn hổ sói, tại sao đến nay y vẫn còn tứ chi lành lặn lông tóc vẹn nguyên? Ai thay y cáng đáng tai họa, giải trừ nguy nan? Y dùng thứ gì để đền ơn? Những nghi vấn kìm nén trong lòng, khuấy đảo đến nỗi đứng ngồi khó yên.

Hắn thừa nhận rồi! Hắn không yên lòng về y, hắn quan tâm tới y, hắn thích y, hắn thừa nhận rồi! Bên dưới Xuân Phong Đắc Ý lâu hắn đã không dám bước ra nhưng hiện tại hắn sẽ bắt đầu lại từ đầu. Hắn thích y, thế nên hắn không thể chịu đựng được việc y có vướng mắc với người nào khác, dấu cho người nọ là thiên tử tôn quý.

Nổi lòng Thôi Minh Húc thiên hồi bách chuyển, Tề Gia chỉ ngẩn ra nhìn hắn, biểu cảm cứng ngắc dần dần thả lỏng, khóe môi rụt rề nhếch lên: “Tìm vài thứ, bệ hạ muốn chọn một mặt dây ngọc thưởng cho Lục thừa tướng, dự định sau buổi tảo triều hôm nay sẽ tặng. Thôi tiểu công tử có thể tìm đến nhị công tử Thừa tướng phủ, Lục Hằng Kiệm đại nhân, để kiểm chứng.” Giọng điệu chợt lạnh đi đột ngột, tựa như những trận gió lạnh bỗng nhiên quật khởi bên bờ.

Thuyền hoa dần trôi ra xa, tiếng nhạc của ca nữ lặn ngụp trong tiếng nước, gió đêm thổi đến, men rượu bị thổi bay hết phần nửa, Thôi Minh Húc nghe ra giọng điệu xa lạ của y, bỗng thấy ân hận. Không nên hỏi, thật ra không hỏi cũng không sao. Cổ tay bị nắm trong tay giấy dựa muốn thoát khỏi, Thôi Minh Húc vội vàng giữ thật chặt: “Ta...”

“Buông ra!”

Tề Gia nóng vội, hai tay cùng vùng ra, Thôi Minh Húc không ghì y lại được, chỉ có thể buông tay. Nhưng nương theo sự vùng vẫy của Tề Gia, cơ thể cũng thuận thế ngã về phía sau.

Hai người đang đứng bên bờ hồ, sau giờ ngọ đã đổ một cơn mưa lớn làm bùn đất trơn ướt, bước chân Tề Gia loạng choạng, theo quán tính nghiêng về phía mặt sườn, mà phía y hướng đến chính là hồ nước sâu thẳm như vực.

“Cẩn thận!” – Thôi Minh Húc thấy y ngã về phía hồ, vội vàng nhường người nhào theo hướng Tề Gia.

Trong lòng luôn oán giận, nếu trước đây không cứu y, hắn sẽ không quen biết Tề Gia, hắn sẽ đổ trắng nguyên, cưới Ngọc Phiêu Phiêu, khiến người trong thiên hạ ước ao, trên hoạn lộ thênh thang của mình hắn sẽ thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý. Cứu Tề Gia là một sai lầm, sau đó cùng y qua lại, ở nhờ Tề phủ, đặt y ở trong tim, một bước sai, bước bước sai. Là hắn từng bước từng bước đi tới ngã rẽ. Cho dù biết rõ cứu y là một sai lầm nhưng chuyện tới trước mắt, hắn sẽ lại phi thân đi cứu y, cũng như lúc này, biết làm sao hơn.

Thân thể kề sát nhau, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giữa bầu trời đêm chỉ còn nghe tiếng hai người thở gấp, Thôi Minh Húc vững vàng ôm lấy thân thể Tề Gia, lo lắng thốt ra: “Người đứng cho vững!”

Tề Gia ngắc đầu, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn hắn: “Thôi Minh Húc.”

Đây là lần đầu tiên y gọi cả tên họ của hắn, trái tim Thôi Minh Húc không khỏi thấy run sợ.

“Ta thích người đã ba năm rồi, còn lâu hơn cả người thích Ngọc Phiêu Phiêu.”

Đêm nay không trăng, ánh sao thưa thớt, Thôi Minh Húc chợt cảm thấy hắc không nhìn rõ Tề Gia hoặc giả Tề Gia trước mặt đột ngột biến thành một người mà hắc không hề quen biết.

“Ta biết người từ rất sớm, sớm hơn cả ba năm về trước. Người viết một bài thơ, truyền khắp kinh thành, ngay cả kẻ thất học cũng biết đọc. Tiểu công tử Thôi gia thông minh bẩm sinh, phong thái tao nhã, học vấn tốt, dung mạo tốt, gia thế tốt, mọi thứ đều tốt, toàn bộ kinh thành đều nói thế, rộng khắp thiên hạ cũng không tìm được người thứ hai. Cha ta nói nếu ta có được phân nửa của phân nửa của người thì tốt biết bao, mai sau ông có thể yên lòng mà nhắm mắt. Thực ra ta đã nghĩ như vậy từ lâu, ông ấy nói như vậy, ta còn, còn... Ta sao có thể so sánh với người chứ? Ta thì cố hết sức học cho thuộc bài, tại sao người mới đọc có vài lần đã thuộc còn hơn ta?”

Tề Gia mở to hai mắt nhìn hắc, nghi hoặc tràn đầy giữa đôi mày, trong nhất thời Thôi Minh Húc cũng không biết nên đáp trả thế nào. Rồi lại nghe y tiếp tục nói: “Sau đó ta cứ luôn chú ý đến người, tất cả chuyện của người ta đều biết. Biết càng nhiều ta lại càng hiểu rằng dù ra sao ta cũng không có cách nào đạt được phân nửa của phân nửa người, ta học không tới. Người đứng trên trời cao, ta ở nơi đất thấp, không thể nào so sánh.”

Trên thế gian này có những mục tiêu chỉ dựa vào nỗ lực là không đạt được, dù liều mạng kiễng chân cũng không hái được quả, nhưng với người khác thì duỗi tay ra là có thể với tới. Vận mệnh đã như vậy, dù không công bằng cũng đâu thể tránh né. Thế là hăm mộ đến đổ kị, so với đổ kị càng khắc sâu hơn gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần.

“Người học vấn tốt, người biết gặp người phải nói những chuyện gì, người muốn làm gì thì làm nấy, không ai có thể cản người, bất kể là chuyện của ai người đều có thể phớt lờ, ai cũng không áp chế được người!” Mà đây vừa vặn là những điều y không có, vậy nên khát vọng thâu xương: “Ta mãi dõi theo người, khi người cười, khi người ngẩng đầu bước đi, khi người cùng người khác nói chuyện, còn cả khi người treo tường trốn khỏi thư viện. Ta đều đang dõi theo, ngay sau lưng người, người không hay biết.”

Tay y nắm chặt vạt áo Thôi Minh Húc, Thôi Minh Húc cho rằng bàn tay ấy thực ra đã bấu vào lồng ngực của hắc, đang tàn bạo bóp lấy trái tim hắc, ngay cả thở dốc cũng có thể mang lại sự đau đớn.

Lời nói trở nên hơi kích động, Tề Gia hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn vào mắt Thôi Minh Húc: “Tiếp đó, ta nghĩ, ta thích người.”

Không đợi Thôi Minh Húc mở lời, y lại nói: “Ta ngu nhưng ta không ngốc. Cho nên, ta biết, ta thích người.”

Xoay qua rồi lắc đầu, bên má lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, khóe miệng nhếch lên, lộ ra hai chiếc răng nanh: “Hoá ra người cũng nhìn ta như vậy, ta thật quá ngốc nghếch.”

Nụ cười độc nhất vô nhị xưa nay vẫn ngây thơ như trước, vì vậy sự thất vọng càng thêm rõ ràng. Ban đầu chỉ là tuyệt vọng, kết quả, cuối cùng vẫn là thất vọng.

“Đêm đã khuya, Thôi tiểu công tử, cáo từ thôi.” – Y khách sáo chấp tay vái hắc, xoay người rời đi, sống lưng thẳng tắp như cán thương, không thương tiếc đâm vào ngực hắc.

Trong lòng Thôi Minh Húc đau thương, nhanh chân đuổi theo: “Tề Gia...” Y còn chưa nói xong, những lời y muốn nói nhất còn chưa lên án hắc, y không thể cứ như vậy mà bỏ hắc lại, không thể.

Dưới chân trơn ướt, đầu gối nặng nề đập xuống đất, Tề Gia tan biến trong bóng cây loang lổ, không đuổi kịp.

Màn đêm thăm thẳm, mọi nhà đều đóng kín cửa, trong con hẻm nhỏ im phăng phắc không tiếng động chỉ có tiếng bước chân gấp gáp của hai người.

Thôi Minh Húc muốn hét gọi y lại, bầu không khí bốn bề quá yên tĩnh, một chữ “Tề” mới ra khỏi miệng, đứa trẻ nhà nào đó vừa ra đời ở kế bên đã “Oa ——” lên nỉ non, sau đó chó sủa gà gáy liên tiếp. Người bị đánh thức mở cửa sổ quát mắng: “Ai đó? Nửa đêm nửa hôm, không ngủ thì để cho người khác ngủ!”

Ba chữ “Ta xin lỗi” đột ngột tắc ở cuống họng, trong chớp mắt cũng không dám hấp tấp nữa. Tề Gia trước sau vẫn không quay đầu nhìn hắc một lần, thế nên càng thêm nôn nóng.

Thôi Minh Húc nói: “Tề Gia, người chờ một chút.”

Nhịp chân Tề Gia bước nhanh hơn, chuyển thành chạy chậm.

Thôi Minh Húc nhỏ giọng: “Tề Gia, ta không phải có ý đó.”

Sườn mặt Tề Gia không chút rung động như món điêu khắc đá.

Thôi Minh Húc đuổi theo đến nỗi đầu đầy mồ hôi: “Tề Gia, ta... ta chỉ, chỉ hỏi thế thôi.”

Lần này ngay cả sườn mặt cũng không nhìn thấy, mũi chân y nhón lên, cả người đã nhảy về đằng trước, chỉ để cho Thôi Minh Húc một bóng lưng chói từ.

Khó khăn lắm y mới dừng trước cửa Tề phủ, Thôi Minh Húc vội vàng lùi một bước dài đến trước mặt y: “Tề Gia, là ta không đúng. Ta...” Chạy quá nhanh, hơi thở đều trở nên hỗn hển.

Cánh cửa cách một tiếng mở ra, Tề Gia lách mình chui vào trong, Thôi Minh Húc thấy thế, vươn tay muốn kéo y lại: “Tề Gia, ta cũng thích người.”

Đầu ngón tay chỉ chạm được vào một góc chéo áo, bàn tay viết thơ vẽ tranh thiếu chút nữa bị cửa kẹp nát. Đau đến không kịp la một tiếng, lời phải lấy can đảm để nói đã nói hết cho thần giữ cửa trên cánh cửa nghe cả. Thôi Minh Húc vẩy vẩy tay ảo não không thôi, hẳn đã quên y tuổi thơ, đã chạy rồi thì không ai đuổi kịp.

Thế là một đêm này trôi qua vô cùng khó khăn, khi bầu trời tờ mờ sáng vừa rọi vài tia nắng sớm Thôi Minh Húc đã rời giường, viết một phong thư gửi Giang Văn Tiều, nhờ hẳn ta mang mấy món đồ kỉ lự từ Tây Vực về, Tề Gia tính trẻ con, sẽ thích. Mấy lời nói phải vắt óc suy nghĩ đầy cả một bụng, cứ âm thầm lẩm nhẩm trong đầu nhiều lần, một câu lại một câu lên án chính mình, giọng điệu phải nhỏ nhẹ, phải dịu dàng, kiểu thế này không giống với cách nói năng thường ngày của hẳn, lúng túng mở lời mà không biết nói thế nào cho phải. Hẳn lên kế hoạch một cách bí mật, muốn sau khi tảo triều kéo Tề Gia đến một góc vắng vẻ, mặc kệ y có vui hay không, hẳn nhất định phải bàn chuyện đăng hoàng với y. Lần trước ở dưới Xuân Phong Đắc Ý lâu là hẳn chạy trốn, lần này hẳn muốn cứu vãn lại.

Trái tim thấp thỏm như chiếc kiệu chòng chành, hoảng loạn bất an.

Vậy mà Tề Gia lại không thượng triều. Tiểu ngọc tử mặc kệ gió mưa chẳng bao giờ vắng mặt lần đầu tiên không xuất hiện trong hàng người.

“Tiểu Tề đại nhân bị bệnh, xin tĩnh dưỡng hai ngày.” – Vị thừa tướng với dung mạo bình thường đứng cạnh bên Thôi Minh Húc lơ đãng nói.

Trái tim lơ lửng trên cao của Thôi Minh Húc rớt mạnh xuống đất, ầm một tiếng vang dội đến mức người bên cạnh nói gì cũng không hay biết.

Thái giám trên thềm ngọc hắng giọng hô lớn: “Tân khoa tiến sĩ Thôi Minh Húc nghe chỉ.”

Thôi Minh Húc mở mắt quỳ xuống nghe phong chức, rất nhiều người lần lượt quỳ gối cạnh bên, đều là những tân khoa tiến sĩ như hẳn, có kẻ ở lại trong triều, có kẻ bị điều đi nơi khác, đó là những kẻ áo tím đai măng, coi giữ một phương, cá chép một bước về vang thành rồng.

Trong lúc ngẩn ngơ hẳn nghe thấy tên mình: “Bổ nhiệm chức thứ sử Cức Châu... Nhậm chức cùng ngày.”

Thoáng chốc hẳn không thể tin được, ngay lúc này lại điều hẳn xuất kinh!

Trong tiếng ca ngợi của quần thần, Thôi Minh Húc chậm chạp cùng những người khác quỳ rạp trên đất, đầu vâng mắt hoa. Lén ngẩng đầu, chưa nản lòng mà nhìn lên, người trên thềm ngọc khoác hoàng bào trắng lệ, uy nghi hiển hách, vương miện đính mười hai chuỗi ngọc che khuất gương mặt. Hẳn nghĩ hoàng đế nhất định đang nhìn hẳn, ánh mắt đằng sau chuỗi ngọc nghiêm túc bén nhọn, rõ ràng đang nói với hẳn ta cố ý đó.

Vị quân vương tầm thường bị người đời coi nhẹ chỉ cần vung ngự bút lên, hẳn sẽ không đường chống lại, ông trời quả thật rất thích trên người hẳn.

Hôm nay rời thành, biết đến bao giờ mới có thể trở về cố hương?

“Nhanh thôi.” – Đây là lời Thôi Minh Đường.

Người đại ca trước sau vẫn kiem lời của hần nói với hàm ý sâu xa: “Trước kia Phương Tái Đạo đại nhân đồ thám hoa, bị điều đến Mân Châu nhưng qua một năm ông ấy nhờ long ân của tiên đế nên được triệu về. Có thể thấy, đường làm quan trọng chỗ cần mẫn. Nếu đệ có thể bớt cần quấy, tận tâm làm đến nơi đến chốn tạo dựng được thành tựu thì cho dù bề hạ không ngợi khen, tự bách tính sẽ ghi nhớ công đức của đệ.”

Vừa chuyển đề tài, đôi mày hiểm khi dần ra lại nhíu lại: “Làm quan một phương là làm phụ mẫu của nơi đó, trách nhiệm trọng đại, không phải trò đùa, còn không căng da của đệ lên, ngoan ngoãn học tập theo các vị tiền bối! Nhìn cái bộ dạng vô tích sự của đệ, biết gì đến sự vất vả lao động, nỗi khổ đời?”

Vươn một ngón tay chỉ vào chóp mũi Thôi Minh Húc, âm điệu cao hơn, như đoán chắc hần nhất định sẽ gây chuyện thị phi: “Đệ nghe kĩ cho huynh, công việc ở địa phương lắt nhắt rườm rà, với đệ chỉ là tiện tay giúp đỡ, không có ý nghĩa, nhưng với bách tính đó có thể là sự ấm no từ nay đến cuối đời, không được sai sót dù chỉ mảy may! Bằng không, nếu xảy ra lỗi lầm gì, đệ lấy mạng đền mạng cũng không đủ số! Gánh nặng này đệ gánh nổi không? Suy nghĩ cho kĩ vào.”

Bình thường Thôi Minh Đường đối với Thôi Minh Húc không phải la mắng thì là quở trách, giờ đây lại cố ý gọi hần đến sảnh đường, ngữ điệu tuy rằng cứng rắn nhưng sự quan tâm lại thể hiện trong lời nói.

Thôi Minh Húc im lặng không lên tiếng, gật đầu, nghiêm chỉnh hỏi han: “Nếu triều đình có vị quan đến tuổi hồi hương thì đệ có thể quay về không?”

“Không chắc chắn.” – Thôi Minh Đường ngắt ra, chậm rãi lắc đầu: “Vây phải xem ý chỉ của bề hạ.”

Từ khi phụ thân từ trần, ấu đệ đã luôn ngỗ nghịch lấy đối nghịch với huynh ta làm vui, chưa bao giờ thể hiện vẻ quá nghiêm túc như vậy trước mặt huynh ta, Thôi Minh Đường không đành lòng đập tan sự trông mong nơi hần, nói với vẻ cân nhắc: “Tất nhiên, dựa vào mặt mũi nhà họ Thôi chúng ta, việc này nói khó cũng không khó. Trước tiên đệ cứ yên lòng mà đi đi.”

Thôi Minh Húc cúi đầu không lên tiếng, trong lòng đã tỏ như gương sáng, Phương Tái Đạo là Phương Tái Đạo, vương triều này chỉ có duy nhất một Phương Tái Đạo, số người bị điều đến địa phương hơn mười năm nhưng không đường hồi kinh cũng có cả khối. Nghĩ như thế, hần vô cớ thấy nôn nao. Nếu như hần không quay về kinh thành được, bên Tề Gia phải làm sao bây giờ?

Ngày rời xa kinh thành gần ngay trước mắt, Thôi Minh Húc đơn giản ở lại tại Tề phủ.

Nha hoàn dâng trà nói: “Thiếu gia bệnh nặng, không tiện gặp khách.”

Thôi Minh Húc đành chịu, tiếp tục xoay vòng vòng trong sảnh, như thể kiến bò trên chảo nóng: “Người nói với y lần nữa đi, ngày mai ta rời thành rồi, đi Cức Châu, là Cức Châu nghèo tới mức thứ gì cũng không có đó! Lúc... lúc nào trở về còn chưa chắc.”

Âm điệu càng nói càng nhỏ, hần gấp đến độ đứng bật người dậy từ trên ghế, liên tục đi đi lại lại trong sảnh: “Ta muốn gặp y, nói với y mấy câu. Nếu y từ chối gặp ta, thì ta... ta sẽ đứng ở ngoài cửa, chỉ cần nói một câu thôi! Tốt nhất là... Ta, ta muốn gặp y một lát.”

Từ biệt vô vọng, sau này gặp lại chẳng biết là bao giờ.

Lúc này, có một người từ nội đường đi ra, một thân y phục màu đá xanh, bên hông thắt một bình an kết màu lục bích, trên phần kết còn đính một mảnh ngọc nhỏ, đích thị là thừa tướng Lục Hằng Tu, y thấy Thôi Minh Húc thì tiện thể bắt chuyện: “Thôi tiểu công tử, ngài cũng đến thăm bệnh? Thật là hiếm có.” Nở nụ cười khó đoán.

Thôi Minh Húc trở nên gượng gạo, chấp tay chào y: “Lục thừa tướng.”

Vị thừa tướng trẻ tuổi cư xử hòa nhã ân cần, danh tiếng trong triều thì tuyệt hảo, không mấy may xa cách cùng Thôi Minh Húc chuyện trò: “Thôi tiểu công tử và Tiểu Tề đại nhân là bằng hữu?”

“Đúng vậy.” – Thôi Minh Húc gật đầu nói, ánh mắt lướt qua vai y muốn xem thử xem Tề Gia có ở ngay tại nội đường không, nhưng lại bị một tấm màn trúc chắn ngang.

“A, ra vậy...” – Lục Hằng Tu suy tư trong chốc lát, sau không nói thêm gì nữa, lúc gần đi y chợt xoay người hỏi Thôi Minh Húc: “Thôi tiểu công tử, ngài thấy bệ hạ và Tiểu Tề đại nhân là thế nào?”

Lời này hỏi rất đột ngột và thẳng thắn, Thôi Minh Húc từ chỗ Tề Gia đã biết được hết nội tình, mặt nóng lên, nhất thời nghẹn lời: “Chuyện này...”

Lục Hằng Tu không đợi hắn trả lời, tự mình nói: “Người và người tương giao, chẳng qua là hợp ý hay không hợp ý mà thôi, nếu cứ mãi suy xét những nguyên do như quan chức danh lợi, thế thì quá phức tạp. Từ trước đến nay những lời đồn đãi vô căn cứ trong triều nhiều vô số, ngài là người thông minh, hẳn nhiên hiểu rõ đạo lý thanh giả tự thanh [1].”

“Ta...” Tất cả nổi lòng trào dâng, Thôi Minh Húc càng thấy hổ thẹn, nói vòng vo: “Ta và Tề Gia...”

Nhưng Lục Hằng Tu lại cắt ngang lời hắn, vứt bỏ thần sắc thông dong, nói: “Ta chỉ biết ngài và Tiểu Tề đại nhân là đồng môn, tương giao ra sao thì quả thật không biết. Chẳng qua Tề Gia một mực tin tưởng ngài đối xử với y hoàn toàn không mang ác ý, vậy Thôi tiểu công tử đây phải chăng trước sau vẫn tin tưởng vào nhân cách của y chứ?”

Chỉ trong một câu nói. Màn trúc nhẹ nhàng lay động trong cơn gió phất, mọi thứ đằng sau tấm màn đều mờ mờ không nhìn thấy rõ. Hắn luôn mang tâm lý khinh miệt để đối xử với Tề Gia, luôn ngấm xem y có gì tốt, nhưng hắn không nghĩ tới, hắn có chỗ nào không tốt. Hắn cứ nâng mình lên rất cao, lại nhìn người khác quá thấp kém. Hắn mãi cho rằng ngốc tử chính là ngốc tử, hoàn toàn vô dụng, vậy nên chỉ có vài tin đồn thất thiệt đã không giữ được niềm tin.

Vào lúc hắn rơi vào cảnh khốn cùng, tứ cố vô thân, tất cả mọi người đều bàng quan thờ ơ, duy nhất Tề Gia không hề do dự mà thu nhận hắn. Khi hắn nhếch nhác thảm hại nhất, bao giờ cũng có Tề Gia ở bên, y luôn biết Thôi Minh Húc muốn điều gì nhất, y luôn có thể tìm ra món đồ Thôi Minh Húc hài lòng nhất, y luôn có thể sắp xếp mọi việc khiến Thôi Minh Húc vừa ý nhất. Thử hỏi trong thiên hạ này ngoài Tề Gia ra còn ai có thể đối với hắn thật lòng thật dạ như vậy? Mà hắn ngay cả sự tin tưởng đơn giản cũng không thể giao phó, thảo nào Tề Gia thất vọng mà tránh né hắn như vậy.

Hắn cứ cười Tề Gia ngốc nghếch, hoá ra kẻ thực sự nực cười là chính hắn. Đáng ra Tề Gia không nên trốn Thôi Minh Húc mà nên là Thôi Minh Húc không mặt mũi nào đối diện với Tề Gia mới đúng.

Tề Gia à, ngốc tử ấy, tại sao mỗi lần đều là y, người nhượng bộ kiên nhẫn cũng là y, đến mức kiệt sức bởi tên gây sự không đạo lý này? A, kết quả là ức hiếp Tề Gia ức hiếp đến phần sâu thẳm nhất, chính là y – cái tên mềm miệng nhanh nhẩu này – cũng không ăn hiếp Thôi Minh Húc của y. Thật là...

Lần rời kinh này, tất cả đều có thể buông bỏ, chỉ có một mình Tề Gia, bảo hắn làm sao yên tâm cho được?

Cực Châu [2], quả như tên gọi, gai mọc thành bụi, cỏ dại không cao. Vương triều Đại Ninh từ khi lập quốc đến nay đã hơn hai trăm năm, bốn biển thái bình, chín châu yên ả. Chỉ riêng Cực Châu là nghèo khổ khó khăn như xưa, so với chốn Giang Nam giàu có thì như trời và đất, làm cho bao đời thứ sử đều vất óc suy nghĩ cho thấu suốt. Cảnh bản cùng này từ lúc khai thiên lập địa đã quần lấy nơi đây, đất nước gốc nông nghiệp hi vọng nhất là mưa thuận gió hoà, một cơn mưa đúng thời vụ lúc sang xuân, một trận tuyết báo điềm lành vào đông chí, thế thì ngũ cốc được mùa, quốc thái dân an. Mà Cực Châu vẫn luôn thiếu nước, Long vương gia dường như cũng không dừng bước nghỉ chân, đất đai cằn cỗi đến mức hầu như không có gì, mười cân [3] hạt giống gieo trồng vất vả lắm chỉ thu hoạch được năm cân, những cây trồng chính cũng chỉ là dưa và đậu. Trời đã định là số bản hàn thì sức người dù cày cấy đến mấy cũng không thắng nổi ông trời.

Rời kinh vào ngày hạ mát mẻ, hãy còn nhớ đóa hoa đào nở rộ trước viện, bông hoa súng trong ao khó khăn lắm mới tách ra một cánh nhon. Hạ kiệu lần nữa, mới ngẩng đầu lên, hai mắt đã bị văng thái dương như quả cầu lửa rọi sáng không mở ra được, mảnh đất dưới chân khô cằn đến mức nứt nẻ thành những vệt xâu xí một đường lại một đường giăng khắp mọi nơi. Đất màu vàng, bụi cát bay tán loạn trong không trung, tòa thành cũ nát đứng lặng sau vùng trũng hoang thổ, thấp thoáng trong nền màu vàng đất. Ánh mặt trời chói mắt, lưng ướt một mảng mồ hôi lớn, quan bào mới tinh ướt nhẹp dính vào cơ thể, cả người như phần thịt làm nhân bánh bao bị đặt trong lồng hấp mà chưng, ngay đến hơi thở hít vào cũng nóng hầm hập, đầu Thôi Minh Húc quay cuồng.

Đường xá mệt nhọc lại thêm không quen với khí hậu, vị quan mới nhậm chức còn chưa một lần thẳng đường, Thôi Minh Húc đã ngã bệnh. Đầu choáng mắt hoa, tứ chi mềm nhũn, xương cốt cả người chỉ hét một tiếng cũng muốn rụng rời, hần ngọc ngoáy muốn bò ra gọi người, mở miệng cả buổi ấy vậy mà không khạc ra được một chữ, cuống họng vừa khát vừa đau, giống như muốn bốc khói đến nơi. Nơi đây không có đám thái y điều thủ hồi xuân như trong kinh, đành cậy nhờ kẻ có tiếng đến bắt mạch cho hần. Sợ rằng người ta còn chưa đi đến nửa đường thì hần đã bệnh chết trên cái chiếu lác chả mấy mát mẻ trước rồi.

Trong thành Cức Châu chỉ có một Tế Thế Đường, thầy lang nơi đó vừa đen vừa gầy, trưng ra cái mặt không có cảm xúc như cương thi, nhìn từ xa trông giống mấy cái cây chết ở ven đường, nói là nông phu còn dễ tin hơn. Ông ta vừa nhìn đã rõ sự không tín nhiệm trong mắt Thôi Minh Húc, bắt mạch qua loa, bỏ lại một câu “Không có gì đáng ngại”, kê một phương thuốc rồi đứng dậy rời đi, lúc gần đi, liếc mắt nhìn thoáng qua gương mặt Thôi Minh Húc, nói: “Xương cốt cơ thể đại nhân yếu ớt cho nên mới không chịu đựng được, dân đen làm việc nặng riết rồi quen, nằm một giấc là có thể rời giường lao động rồi.” Pha chút ý vị nhạo báng hần mảnh mai.

Trước nay chưa có ai dùng ánh mắt này nhìn hần, Thôi Minh Húc nằm trên tháp [4] tức đến nghiêng chết, quá nửa ngày cũng không nói ra câu nào. Cuống họng càng đau đến chết đi sống lại, hận không thể cầm lấy con dao, vung tay một nhát sạch bách không còn gì.

Lang trung địa phương ở vùng thôn quê đương nhiên sẽ kê đơn thuốc địa phương, bưng chén thuốc sánh sánh đen thùi, còn chưa uống vào mà mùi đã xông lên khó chịu đến mức buồn nôn, uống xong một hớp, đắng đến nỗi muốn nhổ ra. Bên cạnh lại không có vị đại tẩu diu dàng hoặc tiểu ngốc tử ân cần chu đáo kia, ỏi đến mức trời đất quay cuồng cũng không ai nhớ mua một hoa quả cho hần thông họng. Thôi Minh Húc tựa lên giường thấp suy nghĩ vẩn vơ, trước đây nghe nói những phương thuốc bí truyền ở nơi dân dã đều dùng thạch sùng sống già nát hoặc cóc nhiều tuổi phơi khô rồi trực tiếp làm thuốc, cũng có nơi dùng rắn, dùng nhện, dùng bất cứ loài chim chóc bò sát quái lạ nào đến cả mấy thứ trên thân người chết, tự mình dọa mình, sợ đến nỗi đổ cả mồ hôi lạnh, thứ nước thuốc đen đen đó càng không uống nổi.

Ở đây như Hỏa Diệm Sơn trong truyện cổ, mặt trời chói lọi, mở bung cửa sổ cũng không có một cơn gió mát thổi vào. Tấm chiếu lác trải bên dưới đã nằm mấy ngày, nóng đến chùng có thể đốt trụi người ta.

Thôi Minh Húc chăm chú ngắm một gốc cây già nua không biết tên ngoài cửa sổ cả nửa ngày, lá cây không nhúc nhích tí nào, như là đã chết. Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có mình tên ốm đau hần nằm đó. Cổ họng khát khô khó chịu, ấm trà đặt trên bàn, Thôi Minh Húc rướn người dậy, với không tới. Tên đầy tớ ngoài cửa chẳng biết đi đâu hóng mát rồi. Thế là hần tiếp tục để cổ họng khó chịu, tiếp đó càng lúc càng thấy không thoải mái. Bệnh đến độ chửi một câu cũng không có hơi sức.

Mấy ngày nay quan viên lớn nhỏ ở Cức Châu đều áo mũ chỉnh tề chạy tới thăm viếng, người ngồi đầy phòng, sau màn hồi hạn khách sáo không tìm ra chuyện gì để nói nữa, cả hai bên đều thấy lúng túng. Người xa lạ đó, ngoài cái gì mà hồng phúc tề thiên, ông trời phù hộ, còn nói chuyện thân mật gì được nữa?

Vậy nên càng nhớ mong Tề Gia, nhớ tới phát cuồng. Có Tề Gia ở bên thật tốt biết bao, khi thấy y ngồi bên cạnh mình mang theo vẻ mặt cẩn thận lại có chút khoái trá thì tâm trạng sẽ lập tức trở nên tốt hơn nhiều. Tề Gia có thể cùng trò chuyện với hần, tiểu ngốc tử, khi y thật sự nói đùa thì không ai cười nổi, nhưng lúc nghiêm túc nói chuyện đằng hoàng lại làm người khác ôm bụng cười bò. Nhất định Tề Gia sẽ lo lắng về bệnh tình của hần hơn cả hần, sự đồng cảm ngập tràn như thác lũ sau mùa xuân về, sau đó hần có thể vươn tay xoa đầu của y, cười mắng y một tiếng: “Ngốc nghếch.”

Từ lúc lên đường rời kinh hần đã bắt đầu viết thư cho Tề Gia: “Tề Gia, ta sai rồi.”

“Tề Gia, ta chỉ hỏi chút thôi. Cho tới giờ ta không hề tin những lời kia.”

“Tề Gia, ta biết trước đây ta đối xử với người không tốt, sau này nhất định ta sẽ tốt với người.”

Viết thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Dòng chữ còn chưa viết xong thì giấy đã bị vo thành một cục vứt đi, cứ viết, cứ vứt, tới Cức Châu, thư vẫn chỉ là một tờ giấy trắng như cũ. Cái hồi trong phòng thi, đặt bút xuống cũng không khó nghĩ như thế này.

Trên giường bệnh, tay cầm bút run rẩy viết bức hành thư [5] tuyệt hảo thành như gà bới, trút hết nỗi lòng.

“Tề Gia, từ biệt hơn một tháng, như cách trở bao năm. Tôi rất nhớ ngài, trần trọc khó ngủ, nhớ thương thành bệnh...”

Ban đầu là hồi tưởng lại chi tiết từng chuyện mình làm sai, tiếp là sắp xếp liệt kê từng điều ra, viết quá nửa, không nói là tội lỗi chồng chất thì cũng thật sự hơi bị nhiều. Trong đầu trống rỗng, một bút hất lên, tăng tăng giảm giảm xén đi hai chuyện. Ý đại thể là: Tề Gia, ta sai rồi. Thứ nhất, sai ở chỗ vừa hôn người xong đã ngoảnh đầu bỏ chạy; thứ hai, sai ở chỗ đã chạy còn tính trốn; thứ ba, sai ở chỗ đã trốn còn phớt lờ người; thứ tư, sai ở chỗ đã phớt lờ người thì thôi đi, còn nghe kẻ khác đặt điều thị phi...

Tóm lại một bước sai, bước bước sai, ngàn điều vạn điều đều là lỗi của Thôi Minh Húc. Ngày trước, lần đầu tiên hấn gặp rắc rối bị đại ca phạt viết thư hối lỗi cũng không nghiêm túc thế này.

Nửa chén thuốc đắng đặt ở đầu giường đã nguội lạnh, Thôi Minh Húc vừa cố gắng nuốt xuống vừa cầu mong, tiểu ngốc tử kia yêu ghét phân minh, ngàn vạn lần đừng có đổi đến thư của hấn cũng không đọc.

Bệnh còn chưa khỏi hẳn, Thôi Minh Húc đã phải đội nắng chạy ra ngoài. Quan mới nhậm chức trong công việc như ba bó đuốc, chung quy không thể vừa mới được bổ nhiệm mà không làm việc gì, cứ suốt ngày nằm trên giường. Bách tín không bàn tán, nhưng dưới sự sấm soi của thuộc cấp thì không mấy dễ chịu, giống như ông lang trung địa phương kia, trong nghi ngờ có chút ý khinh miệt, căn bản là không coi thứ sử trẻ tuổi vừa nhậm chức này ra gì. Thôi Minh Húc tính khí cao ngạo không chịu nổi điều này, mỗi sớm ráng đỡ thân thể thức dậy, đau cùng mình như đã chết một lần. Dù sớm thì có sớm nhưng mà huyện thừa, đám nha dịch, bọn họ như đã hẹn nhau, sớm chờ ở ngoài phủ cất tiếng chào hỏi, thấy hấn hốt hoảng chạy bỏ từ phòng ra, người này nhìn người kia ăn ý cười cười, dường như đã dự liệu trước tình huống này. Trong lòng Thôi Minh Húc càng không dễ chịu.

Ngày trước ở kinh thành, những tướng đối bụng chỉ có thể gặm màn thầu lạnh đã là cùng cực, hoá ra trên đời này còn có nơi nghèo đến nỗi màn thầu lạnh cũng không có mà ăn. Tình trạng hạn hán nghiêm trọng, đất đai nứt nẻ như mai rùa, cây trồng đang sinh trưởng bị ánh nắng gay gắt làm khô cằn, héo rũ, không có sinh khí, đến cả đất trời đều mang không khí chết chóc. Bên cạnh có kẻ nói: “Nếu vẫn không có mưa xuống, vụ mùa năm nay sợ rằng ngay đến bản thân cũng không đủ ăn.”

Mấy hương dân dưới bóng râm nghe thấy lời này, ai ai đều lắc đầu thở dài, than thở: “Để thiên hạ thái bình còn khó hơn cả đối phó với chiến tranh loạn lạc, các bộ lão truyền tai nhau, đương thời Thái tổ hoàng đế còn trên ngôi đế vương, ngay cả vỏ cây ngoài thành đều bị đào hết không thừa một mảnh. Hiện tại đã đỡ hơn xưa rồi.”

Người đàn ông để tay trần mới nói vài câu mà mồ hôi đã tuôn như suối: “Thời tiết quái quỷ!”

Thôi Minh Húc đứng dưới ánh mặt trời ấp úng không biết trả lời sao cho phải. Người đàn ông dang cây quạt lá bồ quỳ cho hấn, vừa nhìn đã biết là đồ dùng có tuổi, lá bồ quỳ đã tưa từng cơn, quạt không ra tí gió. Thôi Minh Húc nhận cây quạt rồi hỏi: “Nếu tình hình hạn hán nghiêm trọng thế, sao không tu sửa hệ thống thủy lợi?”

Đám thuộc hạ không trả lời, người đàn ông bật cười đầu tiên: “Thủy lợi cũng cần phải có nước, chứ khô hạn thế này bánh xe nước dẫn nước từ đâu ra?”

“Có thể đào kênh dẫn nước.” – Thôi Minh Húc đáp một cách hiển nhiên.

Người đàn ông cười càng to hơn: “Sông Khúc ngoài thành hầu như cạn nước rồi, dẫn nước từ kinh thành về đây à?”

Kẻ khác thuận thế chế nhạo: “Dẫn từ ao câu cá của hoàng thượng nhà chúng ta ấy!” Tiếng cười âm vang làm lũ chim chóc trên cây vỗ cánh bay đi.

Mặt Thôi Minh Húc đỏ rần, rốt cuộc chẳng ứng đối nổi.

Tùy tùng bên cạnh thấy hấn quần bách thì tiếp: “Hứa đại nhân tiên nhiệm đã dâng tấu sớ xin hoàng thượng dẫn một nhánh sông từ Tuy Giang tới đây để tháo gỡ khó khăn của Cúc Châu. Chẳng qua Tuy Giang cách bản châu khá xa, công trình thì quy mô, chỉ sợ nhất thời không thể cứu được nguy nan này.”

Thôi Minh Húc gạt đầu tỏ ý đã biết, bây giờ mới cảm nhận được cảm giác khó chịu khi lúng túng trước nhiều người.

Danh hào Thôi tiểu công tử tại đây cũng không hữu dụng, không chứng tỏ bằng gia thế hay học vấn, mà là công tích thực. Có thể để bách tính sống một cuộc sống tốt đẹp ăn no mặc ấm chính là quan trọng, ngược lại, bạn có tài hoa hơn người văn chương hoa mỹ thì cũng là phí công. Những vất vả và thất bại từ hai mươi năm trước đều góp nhặt thành cuộc sống hiện tại, thân thể vẫn chưa quen, bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Nhưng hần là thứ sử một châu, đâu có thời gian rảnh rỗi để chậm rãi kéo tơ. Công văn chồng chất như núi gần như làm sập bàn làm việc của hần, Thôi Minh Húc gấp gấp đến độ xoay vòng vòng nhưng lại bó tay bất lực, ngọn cây dưa chuột nhà phía Đông bỏ vào viện nhà phía Tây, vậy trái dưa chuột mọc ra rồi cuộc là của nhà ai? Hần – một công tử ca đến cả lúa gạo và lúa mì còn không phân biệt được – nào biết chuyện này? E rằng ngay đến lão nha dịch trong nha môn còn hiểu biết hơn cả hần. Nơi ở cũng không tốt, phủ đệ là chỗ một vị tiên nhiệm từng ở, có một số nơi lâu năm chưa tu sửa, mấy cục đá vụn thường rơi xuống. Ăn uống cũng không quen, nơi đây chuộng cay, xào rau còn cho thêm mấy miếng ớt xanh, từ bé hần ăn toàn sơn trân hải vị, làm sao nuốt nổi? Dù đói bụng cũng không ai đưa chèo hạt sen canh tổ yến ngon lành đến cho hần, nửa đêm nghe mấy tiếng rì rào cũng không ngủ được.

Bắt đầu viết thư cho Tề Gia, viết không ngừng nghỉ, mỗi ngày làm gì, nhìn thấy gì, nghe được gì. Hần không rõ nguyên nhân bị cười nhạo, đề nghị không thực tế của hần bị kiên quyết bác bỏ, hần mất sạch uy tín trước mặt thuộc hạ.

Thầm mắng bản thân đê tiện, đến khổ nhục kế cũng dùng tới. Thế nhưng ngoại trừ Tề Gia, hần quả thật không biết nên tâm sự với ai về cảnh khốn khó và chán nản hiện tại của mình. Ở đây không ai trò chuyện với hần, người đầu tiên nghĩ tới khi nhắc bút lên chính là Tề Gia. Nhớ gương mặt tươi cười thuần khiết của y, hai lúm đồng tiền nhạt trên gò má một trái một phải của y, nhớ hai chiếc răng nanh trắng trắng của y.

Mỗi ngày một phong thư đều chứa đựng hi vọng và nhớ nhung của Thôi Minh Húc, như hoa tuyết bay về kinh thành. Thế mà phía kinh thành cứ chậm chạp không có động tĩnh, Tề Gia không hề hồi âm dù chỉ một chữ.

Lòng như lửa đốt.

Chú thích:

[1] Thanh giả tự thanh: nghĩa là người ngay thẳng trong sạch thì dù không biện hộ thanh minh gì thì bản thân họ cũng vẫn trong sạch.

[2] Cức Châu: chữ Cức trong Cức Châu có nghĩa là gai nhọn.

[3] Ở Trung Quốc, 1 cân = 0,5 kí. Suy ra 10 cân = 5 kí, 5 cân = 2,5 kí.

[4] Thấp: là một loại giường dài, hẹp mà thấp.

[5] Hành thư: còn gọi là chữ Hành, là một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo.

9. Chương 9

Cức Châu có đặc sản táo giòn, là món ăn vặt làm từ táo tàu tươi phơi khô, giòn tan thơm ngọt.

Thôi Minh Húc nếm vài miếng, vị rất ngon, chợt nhớ hình như Tề Gia rất thích ăn vặt. Suy nghĩ dao động, tự mình chọn ba sọt lớn. Sợ bị Tề Gia gửi trả về, đành phải dâng tấu tâu rằng tiến cống vào cung. Dù sao thì hoàng đế đối xử với Tề Gia vô cùng tốt, mấy món này nhất định sẽ không quên để cho Tề Gia một phần.

Tối hần nằm trên giường nghĩ lại thấy tức, tặng quà cho Tề Gia mà còn phải qua tay tên hoàng đế nọ, nhưng chẳng còn cách nào, ai kêu người ta bây giờ nơi nơi đều đề đầu hần chứ?

Chẳng bao lâu sau, có thư từ kinh thành. Thôi Minh Húc vừa nghe thông tri, nhảy cao cả ba thước, kích động chạy ra thư phòng nhận thư, gấp đến độ suýt chút nữa vấp phải bậc cửa. Hần mở lá thư cướp được ra đọc, ra là Ninh Hoài Cảnh gửi tới, như thể khi đói khát khó khăn lắm mới nhận được một cái bánh bao nhưng cắn vào rồi mới phát hiện ra nó đã bị thiêu.

Thôi Minh Húc rửa thơm, đồ sớ đuôi bự [1] vô tâm, hần đến Cức Châu đã được hai ba tháng, vừa gửi đã cho hần toàn mở giấy lộn. Chẳng nói được lời hay, câu mở đầu là: “Minh Húc à, cái món gọi là táo giòn ăn ngon ghê, người tiền cống hả? Còn không?”

Hết rồi! Nếu muốn ăn thì tự tới Cức Châu mà hái. Mấy lời lảm nhảm lê thê dài dòng phía dưới cũng lười đọc, Thôi Minh vo lá thư thành một cục muốn quăng đi, chợt nghĩ lại, không đúng à nha, tên hoàng đế này sắp tâm làm gì vậy? Ngay cả tên Ninh Hoài Cảnh ăn no rảnh rồi cũng có phần, vậy Tề Gia còn được mấy miếng?

Tiểu ngọc tử lại bị bắt nạt rồi phải không? Tâm trạng thất vọng, lại mở lá thư bị vò nát ra, Tề Gia từ đầu chí cuối không hồi âm, không biết y có khỏe hay không, xem ra còn phải moi gì đó từ miệng Ninh Hoài Cảnh mới được.

Nửa đêm, Thôi Minh Húc ngồi trước bàn, đắn đo hồi âm từng chữ một. Không thể nói quá trắng trợn, bằng không ba kẻ bọn họ chắc chắn sẽ cười nhạo hần. Vò đầu bứt tai chịu đựng gần cả đêm, hời loanh quanh luẩn quẩn: “Hai nơi cách nhau vạn dặm không rõ tin tức, chẳng hay bạn bè trong kinh gần đây thế nào? Ngủ được vô cùng lo lắng. Mong hiền huynh chiếu cố thăm hỏi mọi bề.”

Hoá ra hần cũng có ngày cúi đầu nhờ vả người khác, không thêm để ý đến sĩ diện, Thôi Minh Húc lòng không cam tình không nguyện, ngoan ngoãn gửi thêm ba sọt táo giòn như trong thư, còn đặc biệt chọn mấy trái to to, vừa nhìn xe ngựa đi xa vừa nghĩ, tốt nhất là không chú ý ghen ghét ba tên vô lương tâm.

Bồn chồn bất an đợi nửa tháng, thư Ninh Hoài Cảnh lại gửi đến, vẫn là tờ giấy nát mỏng tang như trước, gọi một tiếng “Minh Húc huynh” thật thăm thiết, có thể tưởng tượng được bộ dạng đặc ý vừa gặm táo giòn vừa đề bút của hần ta.

Thôi Minh Húc ráng kiểm chế mà đọc, cười nhạt một tiếng. Hay cho tên Ninh Hoài Cảnh quả là giúp hần tìm hiểu kĩ càng tình hình bạn bè trong kinh dạo gần đây, nào là Từ Khách Thu đang qua lại với cháu gái Hoàng các lão, rồi Giang Văn Tiều từ Tây Vực về tới kinh thành không mất cọng tóc nào, còn kẻ phá phách nào đó vẫn y như cũ một ngày không ra phố quây phá thì cả người thấy bứt rứt... A, còn nữa, Xuân Phong Đắc Ý lâu lại có thêm một hoa khôi, tên là Tiểu Thiển, mới mười sáu, tướng mạo có thể gọi là quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành... Hơn nửa trang giấy đều miêu tả gì mà “Tuyệt đại hữu giai nhân”, “Nhất cổ khuynh nhân thành”. Đến cuối thư, không mặn không nhạt mà nhắc một câu: “Tiểu Tề đại nhân được điều đến Giang Nam rồi. Ngay sau lúc người xuất kinh. Minh Húc người không biết?”

Sao mà ta biết được? Tay siết lại, móng tay bấu thành hai lỗ lớn trên giấy, Thôi Minh Húc cay đắng. Giờ thì tốt rồi, sáu sọt táo giòn lớn, một trái cũng không đến tay Tề Gia, tất cả đều tiện nghi cho cái đám xem trò hề.

Bên Ninh Hoài Cảnh còn không thấy xấu hổ nhắc ở cuối thư: “Táo giòn ngon thật đó, Minh Húc, còn nữa không?”

Còn muốn ăn, bộ không sợ ăn nhiều tới mục lười à!

Người đàn ông trắng kiện dăng quạt cho hần hôm trên đồng họ Kim, trong nhà đứng hàng thứ ba, nên có tên là Kim Tam Thủy. Tên rất quê mùa. Câu điều gì đặt tên nấy, vậy thì sẽ có ngày tâm nguyện thành sự thật. Thôn dân tin vào điều đó. Chuyện này cũng do Kim Tam Thủy nói cho Thôi Minh Húc.

Thôi Minh Húc vừa đến Cức Châu, suốt ngày bốn ba tứ xứ muốn mau chóng quen thuộc sự vụ bản địa. Gặp anh ta tại con đường cạnh bờ ruộng, hần chậm rãi bắt chuyện cùng Kim Tam Thủy. Hần tử thôn quê tính tình ngay thẳng, trọng nghĩa khí, Thôi Minh Húc nhìn bát rượu quê rót ông ọc, vừa uống vừa trò chuyện. Nguồn gốc bản địa, vùng này đã cho ra đời nhân vật lớn nào, có tập tục truyền thuyết gì... Ngược lại còn đầy đủ hơn cả đám phụ tá trong nha môn.

Thôi Minh Húc vừa nghe vừa nhíu mày: “Nơi này chưa từng giàu có?” Sao toàn nghe thấy mấy chuyện như nạn đói thiên tai?

“Hiện tại không phải tốt hơn trước đây sao?” – Kim Tam Thủy bưng bát rượu uống cạn, rượu chảy khỏi mép bát trượt theo cằm cổ ngăm đen xuống lồng ngực rộng mở, hai mắt trừng to như chuông đồng: “Ai

cũng nói kinh thành sung túc, tôi không hiểu biết mấy, sung túc không phải là có thể ăn nhiều hơn mấy bát cơm sao? Bằng không thì thế nào được nữa?”

Thôi Minh Húc nghe vậy, không khỏi phì cười: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy thế nào là sống sung túc?”

Thế nào là sung túc? Thôi Minh Húc đặt ly rượu xuống tỉ mỉ hồi tưởng: “Không riêng gì ăn no, mà còn chú trọng ăn ngon.”

“Một bữa ăn?”

“Đại loại vậy.”

Kim Tam Thủy lập tức rướn cổ: “Bữa ăn à, vậy ăn xong, mùi vị chẳng phải cũng cùng một dạng như gặm bánh ngũ cốc sao?”

“A?” – Thôi Minh Húc ngăn ra: “Chung quy... chung quy vẫn khác nhau...” Ngẫm nghĩ một lát, thật ra có hơi giống nhau, hình như bánh ngũ cốc dẹt hơn chút.

Kim Tam Thủy lại hỏi: “Vậy... Còn cách sống sung túc nào không?”

“Có, chỉ là người không ngờ tới thôi.” – Thôi Minh Húc nói thông thả.

Hồi cha hần còn sống, đại ca hần chưa quản giáo được hần. Có một lần, con trai lớn của ông chủ Tôn của Thái Phong tiền trang chẳng biết từ đâu bắt được một con châu chấu, toàn thân màu xanh ngọc bích, ngóc đầu gáy vàng, vừa nhìn đã biết không phải loài tầm thường. Đáng nói hơn là chiếc lồng nhốt con châu chấu được làm bằng bạc, trên mỗi thanh rào chắn tinh tế còn chạm trổ hoa văn, tinh xảo khéo léo. Vừa lấy ra, mấy vị công tử đang ngồi không kìm được xuýt xoa một tiếng.

Thôi Minh Húc cũng nhìn lướt qua, chiếc lồng chim bằng gỗ hồng mộc trong tay mình đương nhiên không so bì bằng. Hần nổi giận, ba ngày không ra đường. Chờ đến ngày thứ tư hần xuất hiện lại trước mặt mọi người thì chiếc lồng chim đã đổi, chế tác bằng vàng nguyên chất, tỏa sáng lóng lánh, so với lồng châu chấu chẳng biết to hơn bao nhiêu, bên ngoài lồng khảm đủ loại châu ngọc đá quý, hoa văn khắc trên hàng rào màu sắc đa dạng. Làm cho ông chủ nhà tiền trang thấy mà sắp lòi hai mắt ra.

“Thế sau đó?” – Kim Tam Thủy uống một bát rượu, hít hơi hỏi.

Thôi Minh Húc nhếch môi: “Ta chê cách chơi này quá tầm thường, xách ra phổ vài lần rồi không biết để ở đâu rồi.”

“Hả?” – Kim Tam Thủy thở mạnh ra: “Đại nhân ơi, người như vậy không gọi là sung túc, mà gọi là hoang đường! Cái... cái lồng đó, gia đình tôi có thể đủ sống hết cả nửa đời người!”

“Sao không?” – Thôi Minh Húc gục gặt, thở dài: “Lúc ấy không hiểu chuyện.”

Suy nghĩ một chút, bổ sung thêm: “Trước khi ta tới đây còn chưa hiểu chuyện.”

“Ngài lại đánh mất một cái lồng vàng nữa?”

“Không, ta đánh mất một người.”

“Ai vậy?”

“Nàng dâu của ta.” Trước kia người ta theo đuổi chạy đến lấy lòng hần, hần cứ phớt lờ. Bây giờ thì ngược lại, hần gào la khóc lóc lấy lòng người ta, cả một cơ hội người ta cũng không cho. Rõ là bị coi thường. Thôi Minh Húc cười gượng: “Không chịu phản ứng gì lại ta hết.”

“Dễ ngọt đi.” – Kim Tam Thủy lơ đãng.

“Dễ rồi, không để tâm đến ta.” – Hần thật vất vả cũng không nể nang, trăm phương nghìn kế dò hỏi nơi dừng chân của Tề Gia tại Giang Nam, lo trước lo sau, thư gửi đi dày đến độ có thể đè chết con la, một chữ Tề Gia cũng không hồi âm.

Lòng dạ tên ngọc này được lắm, với người ngoài thì chưa từng tuyệt tình như vậy, sao đến phiên hấn lại quyết tuyệt như thế? Thôi Minh Húc cực kì ai oán.

Về tới phủ vẫn buồn bã ỉu xiu. Mới ngồi vững, bả vai “ào ào” rớt một đồng bụi, từ mái ngói bị lỏng trên nóc nhà, còn may ở đây không mưa, bằng không nếu có một trận mưa lớn, vậy thì không còn cách nào không người trong phủ. Thôi Minh Húc phải đắm bụi hân hoan trên vai.

Lúc mới đến còn chưa quen, bộ áo mới bị dơ, sinh hờn dỗi cả nửa ngày. Bây giờ đều quen cả, dơ thì phải, cũng chẳng có gì to tát. Quản gia nói sắp thu hoạch vụ thu, nhà nhà không rảnh rỗi, đợi thêm hai ngày sẽ tìm người đến sửa. Lại chờ thêm hai ngày, ở đây không thể so với ở nhà, khi mặt hấn tối sầm sẽ có người đồ dành hấn tiểu tổ tông này tiểu tổ tông nọ.

Thôi Minh Húc cong miệng cười tự giễu, nếu mỗi ngày đều như lúc vừa tới nhìn gì cũng không vừa mắt, liếc gì cũng sẽ nổi nóng, hấn sẽ không làm bất cứ điều gì khác, ngồi ở đây giận dỗi cũng chẳng nổi nữa.

Vươn tay lấy tách trà trên bàn, cạnh tách trà đặt một phong thư, lại là Ninh Hoài Cảnh gửi đến đòi tào sao? Thôi Minh Húc tức giận lườm mắt, đầu ngón tay dừng lại, mắt trong phút chốc mở lớn.

“Loảng xoảng” mu bàn tay run run gạt vỡ tách trà, Thôi Minh Húc vội vàng cầm lá thư muốn gỡ ra, ngón tay run đến không cầm nổi thư.

Trên bì thư màu vàng nâu viết ngay ngắn ba chữ “Thôi Minh Húc”, nắn nót mạnh mẽ, quy củ như đứa bé mới học viết chữ. Trong số người quen biết, còn ai viết chữ ngang bằng dọc thẳng công phu như thế?

Ngây ngất và ngạc nhiên đan xen, ngày cũng mong đêm cũng mong, rốt cuộc đã chờ được, Thôi Minh Húc nhéo mình thật mạnh, nét chữ này, không phải Tề Gia thì là ai?

Tiểu ngọc tử cuối cùng cũng không chịu được nữa, sắp nghiền hấn đến điên rồi. Nếu cứ làm cứng nữa, Thôi Minh Húc sẽ bất chấp đêm ngày lao tới Giang Nam lôi Tề Gia về.

Tờ giấy mỏng được gấp vuông vức, nằm trong tay nhẹ hẫng, đôi tay run chậm chậm mở lá thư, Thôi Minh Húc thấp thỏm phỏng đoán, Tề Gia sẽ nói gì đây? Hấn là đã tha thứ cho hấn rồi chứ, đã hồi âm, chứng tỏ cuối cùng cũng bằng lòng nói chuyện cùng hấn. Nhất định là đau lòng cho hấn rồi, Cức Châu có chỗ nào mà người ở được? Không biết bên Tề Gia ra sao, thứ sử tân nhiệm của Tô Châu là cái vị trong thư viện nghèo tới nỗi chỉ có màn thầu lạnh mà ăn, cả ngày chỉ biết ôm quyển sách đọc tới đọc lui, tẻ nhạt lại không khan, Tề Gia sao chịu được gã?

Vừa đoán tay vừa không rảnh rỗi, run rẩy, rốt cuộc cũng xé được một khe nhỏ phía trên để lộ ra lá thư. Giấy trắng mực đen rõ nét đến không thể rõ hơn, ngăn lời Thôi Minh Húc muốn nói đều ào tới cửa miệng.

“Rất tốt.”

Tờ giấy trắng to như vậy bỗng xuất hiện hai con chữ lớn. Nét chữ ngang bằng dọc thẳng, công phu, quy củ như đứa bé mới học viết chữ.

Yết hầu chuyển động, ngơ ngác nhìn thoáng chốc. Chỉ nghe thấy tiếng rào rào, bụi bặm trên nóc nhà rơi xuống tựa thiên nữ rắc hoa.

Quả nhiên bị hư rồi.

Chiếc áo mới giặt sạch hồi hôm qua bị bám bẩn, Thôi Minh Húc mặt dính bụi cầm lá thư, nửa mừng nửa lo.

Thư của Tề Gia bao giờ cũng rất ngắn, hai chữ thành một hàng, không lạnh không nhạt. Thôi Minh Húc nói: “Trời lạnh, nhớ mặc nhiều áo, Giang Nam trời lạnh ẩm, đừng để cảm lạnh.”

Y trả lời: “Vẫn khỏe.”

Thôi Minh Húc lại nói: “Gần đây ở Cức Châu nổi gió to, không biết Giang Nam thế nào?”

Tề Gia trả lời: “Vẫn ổn.”

Hai chữ qua loa xa cách, lạnh nhạt lại khách sáo, những chuyện mào đầu Thôi Minh Húc vắt óc suy nghĩ cứ bị y cứng rắn cắt đứt, một chữ cũng keo kiệt không cho thêm.

Thôi Minh Húc quả thật không tìm ra biện pháp nào khác, dỗi gặt lương tâm mà khen vị thứ sử tân nhiệm ở Tô Châu, người đồng môn thuở xưa hẳn không bận tâm, nức nở: “Đức Lương huynh tấm lòng nhân hậu, chí hướng cao thượng, đôn hậu hiền lương, khiêm tốn ôn hòa, lại thêm tài văn chương ẩn tượng, tài giải dị thường, tại Tô Châu tất là tấm gương sáng treo cao, yêu dân như con, được vạn dân kính ngưỡng, người đời ca tụng. Thừa lòng hướng tới...” linh tinh lang tang gì đó đầy cả ba trang giấy, vừa tô vẽ vừa giật giật khóe môi, lần này nói chuyện của người ngoài, rồi lại cùng Tề Gia bàn công việc, rốt cuộc còn thừa tí mặt mũi nào cho hẳn đây?

Mở thư hồi âm ra đọc, thiếu chút nữa ngắt xiu: “Đúng vậy.” Vẫn là hai chữ, đến ba chữ Thôi Minh Húc cũng chẳng buồn gọi.

Bản lĩnh này Tề Gia học từ đâu ra? Hiển nhiên là có người ra tay dạy bảo.

Thôi Minh Húc xé thì tiếc, không xé thì tức không chịu được, ngón tay siết lại kêu rắc rắc, hướng về nghiên mực trên bàn mà âm thầm thề, đừng để hẳn biết là ai đứng sau xúi giục, nếu không về sau nhất định sẽ buộc đá lên gã ta ném vào sông tế Thần Sông!

Khi đặt bút viết thư trả lời vẫn là khẩu khí điềm nhiên như không. Lăn lộn bên ngoài non nửa năm, bản lĩnh hỉ nộ không biểu hiện đã học được đáng kể. Tiếp tục phiếm chuyện cùng Tề Gia:

Cức Châu phạm phải số hạn hán, mỗi năm đều phải lập đàn tế ở bờ sông ngoài thành cúng Thần Sông cầu mưa. Đây là truyền thống tổ tiên để lại, thành tâm cầu xin Thần Sông, Thần Sông sẽ ban cho thức ăn, đời đời đều không dám làm trái. Vì vậy ngày tế thần hằng năm hết sức náo nhiệt. Những ông đồng bà đồng ở tám làng trong vòng mười dặm đều phải tới, ăn vận loè loẹt, cả người cứ kêu leng ca leng keng, trên mặt bên đây một cục đen thùi bên kia một miếng đỏ lét, vượt hơn cả vị Xuân Phong ma ma ở kinh thành. Bọn họ người nhảy cầu hồn ta mời địa tiên, ma quỷ múa may thần phật nhảy nhót, xung quanh vây đầy một vòng người coi chuyện lạ, trong đám đông thi thoảng có đôi ba kẻ bán quà vặt hạt dưa chui ra chui vào, tưng bừng như trẩy hội.

Chờ tiếng kêng ba khắc báo giờ lành vang lên, bốn bề bỗng chốc trở nên tĩnh lặng yên ắng như ngưng đọng, biển người đông nghịt bên bờ sông đồng loạt quỳ rạp trên đất. Gió xua ngọn lửa đèn cây lung lay, những tờ tiền giấy trắng phau rơi như tuyết. Thấy tế áo đen tóc tai bù xù, khuôn mặt quỷ quái, lấm nhấm niệm chú đem thịt thà rau quả bốn mùa ném vào sông, tiếp đó có một thầy tế cũng quần áo đen ôm hai đứa bé mặc áo đỏ quần xanh, một nam một nữ, độ chừng năm sáu tuổi, chúng sợ đến mặt mũi trắng bệch, muốn khóc cũng không khóc được. Thầy tế giờ bảo kiếm chỉ thẳng bầu trời xám xanh, phía dưới không biết là cha mẹ của đứa bé nào khóc nức lên, tiếng khóc nào lòng giữa tiếng cúng bái...

“Rồi sau đó? Sao lại như thế?” Thư hồi âm lần này đến nhanh hơn thường lệ, Tề Gia sốt ruột dò hỏi.

Thôi Minh Húc nắm chặt lá thư không còn là hai chữ, nhếch miệng đề bút: “Cũng vớt xuống sông.”

“Mỗi năm chìm chết hai đứa bé, sao còn chuyện thế này?” Thư lần này còn tới nhanh hơn lần trước, còn giục Thôi Minh Húc mau hồi âm.

Còn ai hiểu Tề Gia hơn Thôi Minh Húc? Tiểu ngọc tử rất hay tò mò, muốn dụ y nói chuyện không dễ à? Xem đi, chẳng phải hiện tại đã trả lời lại rồi? Thông thả nâng tách trà hớp một ngụm: “Giả thôi, là hình nộm giấy cả.” Nếu mỗi năm ném con nít xuống sông, vậy thứ sử như hẳn thành cái gì?

Tối hôm nay Thôi Minh Húc say giấc nồng, mơ về Tề Gia. Tiểu ngọc tử ngẩng đầu cười với hẳn, cười đến mức hẳn tình tự cuộn sóng, mầm lửa bốc càng lúc càng cao... Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, người đã bò dậy, vừa chà khăn trải giường vừa ngắm mình xấu xa.

Sự vụ ở Cức Châu ngày dần bận rộn, chớp mắt sắp đến cuối thu, thu hoạch vụ thu của từng hộ càng thêm cấp bách, Kim Tam Thủy lại không rảnh đến hàn huyền uống rượu với hẳn, trên châu cũng gấp rút mở kho trữ lương. Thôi Minh Húc theo mấy huyện thừa ngày ngày bôn ba trên đồng làm quen tất cả công việc nông vụ, đường đất khó đi, chỗ cao chỗ thấp, không cần thận tí chút là ngã chống vó. Nhìn các hương dân lom khom gặt hái, Thôi Minh Húc quả thấy mới lạ nên cũng mong thử một lần. Ai ngờ một liềm lia xuống, lúa bị gặt lổm chổm không đều, như bị chó gặm, bàn tay bị cắt một đường, đau đến nổi cả người té ngựa lăn quay trên mặt đất.

Đại Ninh triều lấy nông nghiệp làm nền tảng lập quốc, sự vụ các phương lấy nông tang [2] là chính yếu nhất. Đường đường là thứ sử mà ngay cả lúa cũng gặt không xong, truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười. Đám huyện thừa liếc nhau cười như có như không, mặt Thôi Minh Húc nóng rần, một liềm này như cắt vào ngực hần.

Làm quan đến nay đã gần nửa năm, bạn bè đồng trang lứa dù ít dù nhiều đều có chút tiền đồ. Vị trạng nguyên lang dung mạo xấu xí làm đường muối phu của hoàng đế, học vấn cao, đang ở Hàn Lâm Viện cùng mấy lão râu trắng sửa quốc sử, nghe đâu mấy lão già rất thích hần ta, khen hần ta là Văn Khúc Tinh hạ phàm; còn vị bằng nhân vô danh, đến Quỳnh Châu phá một vụ án lớn, trong một đêm thanh danh vang xa, sẽ chóng trở thành Phương Tái Đạo thứ hai đây; người nay đang ở Tô Châu kia cũng rất tốt, đây là chốn đất lành chim đậu, năm nay thuế thu được tại Tô Châu đảm bảo sẽ lại đứng đầu cả nước, thành tích lẫy lừng thật!

Quay đầu liếc nhìn phía Cực Châu, nạn hạn hán nghiêm trọng, chỉ bằng từng này lương thực vụ mùa thu, để dân chúng cả châu có chén cơm ăn đã là may mắn lắm rồi, nói gì đến thu thuế? Nơi nghèo mạt thế này, mùa hè đến muỗi cũng không thêm tới thì tìm đâu ra nhiều vụ án? Thành tích lớn duy nhất là đào kênh dẫn nước từ Tuy Giang, mới vừa khởi công, cầu thả lộn xộn, như cái rãnh nhỏ. Tuy nhiên đó là công lao của thứ sử tiền nhiệm Hứa đại nhân, hần trắng trợn nhặt một món hời.

Gió cát thô ráp mài mòn từng chút góc cạnh bén nhọn, tính khí cao ngạo của thế gia công tử cũng bị mặt trời chói chang hong khô, chẳng qua lòng tự tôn ngạo mạn vẫn ngất ngưỡng đến khó chịu. Ngoài miệng có thể nói một cách không quan tâm: “Vậy sao? A... Ngài ấy à, luôn là người tài ba.” Nhưng trong lòng bức bối muốn chết. Người ta có danh có tiếng, còn mình thì sao cả lúa cũng gặt không xong? Càng nghĩ càng phiền.

Đêm trừ tịch hằng năm, quân chủ theo lệ xưa phải thiết yến đãi quần thần bày tỏ tình cảm quân thần, phàm là quan viên tỉnh ngoài đều sẽ được triệu về đại đô hồi kinh diện thánh. Thôi Minh Húc cứ chờ mãi đến hai mươi chín tháng chạp, thánh chỉ trước sau vẫn không tới. Trầm ngâm ngắm ánh hoàng hôn không sức sống ngoài song cửa, không trở về cũng tốt, với thành tích như vậy, mặt mũi nào gặp người khác? Rồi lại không nỡ, về kinh ít nhất có thể gặp mặt Tề Gia. Đắn đo suy nghĩ.

Khi đón năm mới cùng những hộ dân nghèo cũng cần tâm trạng thư thái, chỉ đọc Thôi Minh Húc, một mình cô đơn lẻ bóng, bị cảnh thân nhân đoàn viên làm cho tủi thân. Kim Tam Thủy hào sảng mời Thôi Minh Húc đến nhà họ ăn bữa cơm tất niên, Thôi Minh Húc phát tay khước từ. Gia đình người ta sum vầy vui vẻ, hần là người ngoài, còn đeo cái mặt như đưa đám, thơm thảo gì nổi nữa?

Bọn nha dịch và hạ nhân trong phủ đều xin nghỉ sớm, muốn ở bên người thân đón năm mới, phủ đệ rộng lớn trống vắng, tiếng pháo nhà người khác vang vọng, một lần tiếp một lần.

Ngoài cửa sổ sao buồn bóng mờ trăng nhạt nhòa, Thôi Minh Húc lơ đãng nép người bên bếp lửa, nhớ về đêm trừ tịch năm rồi. Pháo hoa ở kinh thành thật rực rỡ, muôn hồng nghìn tía rọi sáng bầu trời đêm trầm lắng, cũng rọi sáng đôi tròng mắt óng ánh của Tề Gia.

Khi đó, hần đứng bên Tề Gia, nhìn y rướn cổ cũng không cao thêm được mấy. Dòng hải lưu được gió miên man, làm khuôn mặt nghiêng nghiêng bị ánh sáng phác họa một đường cong uốn lượn, từ vầng trán sáng bóng đến chiếc cổ thon gầy. Miệng vì thán phục mà mở khẽ, đèn đuốc cả phố đua nhau thấp lên, trên bờ môi dường như thấy được ánh nước, căng mọng, mang chút ướt át. Dòng người cạnh bên nhộn nhịp, đứa trẻ tinh nghịch nhà ai va vào lưng Thôi Minh Húc, bổ nhào về trước, ôm trọn vào lòng, xúc cảm mềm mại thoải mái, tự nhiên sinh ra cảm giác vừa lòng thỏa dạ.

Thời điểm hiện tại, Tề Gia hần đang tham gia buổi tiệc trừ tịch của hoàng đế? Năm ngoái Tề Gia cũng phải dự tiệc, nhưng kết quả lại ở lại phủ cùng hần đón tân niên. Chẳng biết đứa ngốc này vất óc suy nghĩ sao để nói dối trót lọt nữa. Tiểu ngốc tử đó, vì hần mà chuyện gì cũng chịu làm, thật là...

Thôi Minh Húc thò tay vào bếp lửa khơi củ khoai môn ra, cảm giác bóng gắt thuận theo đầu ngón tay một đường tiến lên, như thể muốn cắn đứt mấy ngón tay của hần. Cần thận thổi nguội rồi cắn thử một miếng, hoá ra hoạt động nướng khoai này phải nhiều người ăn mới thấy ngon, ăn một mình chẳng có mùi vị gì.

Trừ tịch năm ngoái, bếp lửa trong phòng cũng cháy đượm như thế, phảng phất mùi khoai nướng. Tiểu ngốc

tử uống nhiều rượu, đang ngủ. Khuôn mặt vừa đỏ vừa hiện ra sự mềm mại, dường như có thể bóp ra nước. Thôi Minh Húc vốn muốn nghiêng người nheo mắt y, dưới ánh lửa, hai khuôn mặt gần kề, ngón tay từ trên mặt lướt xuống môi y. Ngón cái đè lên vuốt nhẹ, cả người đắm chìm trong cảm giác thư thái khó thoát thành lời. Thế nhưng vẫn chưa đủ, vậy nên thân thể lại hạ thấp, mặt càng gần hơn, chóp mũi sắp chạm nhau, nghe tiếng hô hấp lẫn nhau.

Gió Bắc ngoài song cửa rít gào, nhiệt độ trong phòng ngày một tăng. Thôi Minh Húc nheo mắt, tỉ mỉ hồi tưởng dáng vẻ Tề Gia mặc trung y bọc chắn.

Chăn quần không chặt, lộ ra cổ áo trung y màu trắng bên trong, cổ áo lỏng lẻo, mở một đường rãnh tại cần cổ mảnh, không thấy rõ phần trong, nửa che nửa hở. Bàn tay duỗi ra dếm chăn cho y dừng nửa chừng, biển lửa phừng lên, như thể bị xúi giục hấn thò tay vào thăm dò một chút, lại thêm một chút, dưới chăn là quần áo, dưới lớp quần áo là gì?

Đôi tay run rẩy, trước mắt hiện ra một bức tranh khác. Y phục ướt sũng nước hồ dính sát vào cơ thể, kim tỏa phiến và ngọc hồ lô rơi leng keng trên đất, khi đó một cái lướt nhìn ngẫu nhiên, chợt nhớ lại như khắc sâu vào mắt. Mặt Tề Gia nhỏ, nhưng không gầy, nheo thấy mềm mềm, dầu vậy cũng không mập, eo ra eo chân ra chân, sờ hẳn là láng mịn như gương mặt.

Thời gian hoang đàng thuở trước đã từng đọc hai ba cuốn sách loại xuân cung đồ, hiện tại những thứ đó xộc lên não. Tưởng tượng chính đôi tay mình thò vào trong áo, từ từ kéo vạt áo ra. Hai tay trượt dần, đầu lưỡi từ môi Tề Gia hướng xuống, cổ, xương quai xanh, tỉ mỉ mà cẩn từng miếng từng miếng. Tiếp đó là ngực, đầu lưỡi quay tròn, thân mật mát mẻ, đôi môi ướt ngậm đầu nhũ ướt át, sau đó nữa là ướt át mà...

Nhớ Tề Gia, nhớ đến nỗi như chìm trong ma chướng, đôi mắt xám dần dưới ánh lửa lò vàng rực.

Bếp lửa vang tiếng “phừng phực”, những tia lửa văng khắp nơi, mấy củ khoai môn còn lại sớm bị nướng khét lẹt, miệng lưỡi Thôi Minh Húc khô khốc.

Sáng sớm mừng một, nhận được một phong thư dày cộm, là một quyển “Tóm lược nông tang” và một lọ thuốc trị thương. Lễ sách ghi đầy chú giải, những con chữ bé li ti đẹp đẽ, nắn nót đến mức có thể khiến vị trạng nguyên lang như Văn Khúc Tinh hạ phàm thấy xấu hổ. Lọ thuốc trị thương được đặt ở cửa hàng tên Tế Thiện Đường chốn kinh thành, chính là tiệm thuốc do vị thái y Thôi Minh Húc thường tìm đến xem bệnh mở. Phần tri kỷ này...

Những uất ức ngập lòng đều bị dây pháo khắp cả thành nổ bay không còn một mảnh, Thôi Minh Húc ngoái đầu, quay về phía tấm khăn trải giường vừa phơi khô mà cười dần lại u ám.

Khi Thôi Minh Húc suy sụp nhất, chỉ có Tề Gia nhớ tới hắn.

Mùa đông, sông đóng băng trong suốt tuyết phủ khắp thành. Cố ý xin đại tẩu ở nhà làm tấm áo choàng cho Tề Gia, trên nền vải màu xanh da trời có thêu hoa văn bình an như ý, cổ áo cùng cổ tay áo viền một lớp lông cừu, dày đến nỗi thời tiết lạnh lẽo cũng khoát màu ấm áp. Cúc Châu và Tô Châu cách nhau vạn dặm, bên này kèm thêm một phong thư: “Trời rét, nhớ mặc nhiều quần áo, không có việc thì đừng ra ngoài.” Trèo đèo lội suối, băng qua mấy sông sâu lại vượt thêm vài núi ngàn, khi đồ đến tay Tề Gia, tuyết trắng đọng trên nhụy hồng mai đã lặng yên tan chảy, khí hậu thoáng chốc sẽ ấm dần, nếu mặc vào sợ là sẽ hầm đến nổi sảy.

Thôi Minh Húc liếc quần áo trên người, lại nhìn ánh mặt trời rạng rỡ, sâu muộn cứ từng chút từ cõi lòng dâng tràn đuôi lông mày. Quên đi, dù sao thì mùa đông tới cũng có thể mặc.

Lời dù ngắn nhưng nghĩa tình dài lâu. Phong thư khiến người ta canh cánh phải mười ngày nửa tháng mới thông thả mà đến, ngọn gió ở thành Cúc Châu đã lẫn mùi cỏ xanh, Giang Nam thì là mưa xuân dai dẳng.

Tề Gia gửi đến hộp bánh ngàn lớp, ngọt ngào, vào miệng là tan, nói là đặc sản nổi tiếng của Tô Châu.

Thôi Minh Húc nâng chiếc hộp gỗ gia công khéo léo, như thể quay về với thời gian Tề Gia ngày ngày cầm hộp thức ăn đến Thôi phủ tìm hắn. Gió xuân thổi hơi, màn cửa diu dặt, thoáng qua, tựa như thực sự sẽ có một bóng dáng màu lam tung tăng bước vào, dây tóc màu xanh biển bị gió hất tung, đánh một vòng cung trên đầu.

Cẩn thận mở hộp gỗ, đập vào mắt là một màu trắng như tuyết. Đường sá xóc nảy, cho dù điểm tâm ngon cũng bẽ vụn thành bột. Thôi Minh Húc than thầm, dùng ngón tay dính chút ít cho vào miệng, ngọt ngào, từ đầu lưỡi trào xuống đáy lòng. Tìm một chiếc thìa nhỏ múc từng muỗng từng muỗng mà ăn, vị cũng khá ngon, chẳng qua có hơi khô, bệt thành mảng dính vào họng.

Không sót chút nào, cả hộp vụn bánh đều bị hấn nuốt hết. Thôi Minh Húc vẫn thấy chưa đủ. Trong hộp lẫn ra mấy viên kẹo bánh ú [3] và một hình nộm bằng đường [4] đã biến dạng không còn ra hình người. Thôi Minh Húc dùng tay ước lượng, rồi nhét viên kẹo bánh ú vào miệng. Ngẫm nghĩ về hình nộm bằng đường kia, nó là ai đây? Là Tề Gia hay Thôi Minh Húc? Hình nộm bằng đường biến dạng không nhận rõ đâu là đầu mình, màu xanh xanh đỏ đỏ lẫn lộn, nhìn thế nào cũng không ra hình dáng. Dù sao thì nó dùng để ăn, ăn trước đã rồi tính. Nhét cả con hình nộm bằng đường vào miệng, ngọt đến độ răng cũng mềm nhũn.

Ngày hôm sau, cổ họng bắt đầu nghịch ngợm, nói một câu thì ngừng lại ho ba lần. Kim Tam Thủy lo lắng vỗ lưng giùm: “Sao thế này? Bệnh à?”

Thôi Minh Húc bị anh ta vỗ đến đau lưng, vừa xoa tay vừa khàn giọng trả lời: “Không sao, ăn ngọt nhiều, khô họng thôi.”

Biện bạch thay bản thân, chuột nhắt phá phách trong phủ, đồ chứa lại để bị chuột tha đi, không bằng cứ một hơi cho hết vào bụng. Quà Tề Gia gửi đến, ai dám cướp với hần?

Giàn đưa chuột trước viện trở nhánh xanh mượt, non mơn mớn khiến người ta không nỡ sờ; gió cát vào đầu xuân năm nay ít hơn nhiều so với năm ngoái, có thể sẽ là một năm bội thu; Thôi Minh Húc xắn tay áo đứng ngoài thành nhìn người dân đào sông, cuốc va vào đá vang tiếng “lạch cách”.

Tề Gia gửi thư kể, trên đường đi hội chùa mua về một tán dù, khung dù làm từ trúc tím, từng thanh trúc bóng nhẫy. Thôi Minh Húc bắt đầu hoài nghi vô cớ, hay là còn có một kẻ khác cùng đi chung hội chùa, sáng nay lại nhận được đồ bên Tô Châu gửi đến. Là một cây dù mới, khung dù bằng trúc tím, từng thanh trúc bóng nhẫy. Đồ ngọc này, Cúc Châu một năm mưa bao lần? Vậy mà khéo môi không kèm được cứ cong lên, hiếm khi mưa không đồng nghĩa không bao giờ mưa, dù gì cũng dùng được.

Vì thế, tâm trạng tốt, Thôi Minh Húc vò lấy cái cuốc trong tay hương dân, cũng hí hoáy được đôi ba cái có hình có dạng.

Thời vận đổi dời, có may mắn cũng không khống chế được. Chưa quá hai ngày, thành Cúc Châu đổ một cơn mưa lớn. Thôi Minh Húc nghe tiếng mưa rơi rào rào vui mừng khôn xiết, không có việc bận cũng lấy tán dù mới muốn tản bộ đôi lát. Tới trước cửa bùng dù mới ra nhìn, trên mặt vải dầu những lỗ thủng to bằng móng tay cái lỗ này tiếp lỗ kia, nhìn như sao trên trời. Trên khung dù bằng trúc tím sáng bóng cũng vết nổi vết răng chuột.

Thôi Minh Húc tức giận thiếu điều lật tung phủ đệ cũ kĩ già nua lên trời.

Cứ thế này mãi cũng không phải là cách, chỉ dựa vào vài phong thư, một năm nói được bao nhiêu chuyện? Cũng không thể cứ ôm mấy bức thư nằm trong chăn. Thôi Minh Húc có hơi rầu rĩ, thế là dốc hết tâm tư vào việc kênh đào, khi cần thiết thì bản thân cũng nhảy xuống cuốc đôi lần. Chỉ cần con kênh này thông, dẫn nước sông vào Cúc Châu tưới tiêu ruộng đồng, lương thực thu hoạch sẽ được nhiều thêm, đến lúc đó ít nhiều cũng là một thành tích.

Lúc không ai, Thôi Minh Húc cứ gầy tới gầy lui cái bàn tính nhỏ của mình, con kênh này nói sao cũng phải tu sửa một hai năm, sau đó chờ hoa màu gieo mầm, đâm chồi, nảy lộc, kết hoa, chín muồi... lại khoảng hơn nửa năm. Đến lúc đó, ừm... con của Tề Gia hẳn đã biết nói.

Còn có người ngại chuyện chưa đủ nhiều, gió xuân ôn hòa ở Tô Châu thổi rồi thổi rồi thổi tới kinh thành, lại thổi lại thổi lại thổi tới Cúc Châu chốn núi cao hoàng đế xa: Tiểu Tề đại nhân đại hỉ! Hoàng thượng sung ái y, chuẩn bị phải tứ hôn! Đối phương chín mươi chín phần trăm là em gái ruột của Lý đại nhân thứ sử Tô Châu!

Hừm! Lời đồn vô căn cứ mà còn truyền tai nhau sinh động như thật: “Phương danh cô nương ấy là Thúy Lung, năm nay mười sáu, tuổi tác vừa tròn. Dung mạo thanh lệ, hiền thực nho nhã. Lại thêm tài thêu thùa

giỏi, năm đó khi Lý đại nhân còn chưa có chuyện mừng, toàn dựa vào cô em gái này may vá duy trì kế sinh nhai, thật là người cần kiệm biết lo cho gia đình.”

Thôi Minh Húc sầm mặt, xé thư Ninh Hoài Cảnh thành từng mảnh xuống chân đĩa nền, nếu tốt như vậy sao người không cưới?

Lại dữ tợn mà nhớ tới, cái dạng nghèo mặt bảo thủ xanh xao vàng vọt như Lý Đức Lương thì em gái căng mọng được chỗ nào? Thêu thừa giỏi, ta hận, cũng không phải tìm nha đầu may vá, thêu đẹp đến mấy cũng không bằng người đứng đầu cửa tiệm. Về khoảng cần kiệm lo cho gia đình, hôm nay bớt một miếng thịt, ngày mai xén một thước vải, đây là sống sao? Cưới vợ hay cưới hầu gái già đây? Tề Gia phối với cô ta, cuộc sống không biết khổ đến thế nào nữa.

Còn tên Lý Đức Lương kia, mắt nhìn người quả không tệ, biết Tề Gia tốt, nhưng hắn ta sao không mở to hai mắt ra mà xem, đằng trước Tề Gia còn đứng sờ sờ Thôi Minh Húc hắn mà! Xoay vòng thế nào cũng không tới lượt muội muội nhà hắn ta.

Càng nghĩ càng thấy tối tăm, tay thêm lực, xé thành từng mảnh nhỏ, cái tên mặc hoàng bào ngồi trước long đình, cả kẻ đứng đầu khi thượng triều, còn có đám mù lòa châm ngòi thổi gió vô góp vui, lại thêm tên Lý Đức Lương hiện tại lòng mang ý xấu, một đám nhẩy ra cản đường Thôi Minh Húc. Người xưa đều nói thấy tháp cao, lầu gác thì phải đem người sống tuấn táng chôn vào đất mẹ, có vậy, lầu các bên trên mới không sụp. Lần sau tìm cơ hội, đem toàn bộ đám người này chôn thầy dưới con kênh ngoài thành Cực Châu, bảo đảm nước sông chảy như thoi đưa không bao giờ cạn.

Việc này mặc kệ có hay không thì đều nhanh chóng thức tỉnh Thôi Minh Húc, chung quy phải cột Tề Gia vào bên người mới tốt, bằng không, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Đêm đen sâu lắng, âm thanh mọi bề tĩnh lặng, chỉ có cửa sổ thư phòng hộ nọ còn sáng ánh đèn mờ, một bóng đen hắt lên song cửa giấy, hung dữ ác độc. Tiếng xé giấy roẹt roẹt roẹt vang lên cả đêm.

Hai đóa hoa vàng óng nở trên giàn dưa chuột, uể oải mà gục đầu. Thôi Minh Húc gục đầu ngồi trong phòng, uể oải. Thử viết lá thư về hỏi đại ca hắn: “Vùng Giang Nam có còn chỗ khuyết?”

Ít hôm sau thì có người mang lời nhắn của Thôi Minh Đường đến: “Đồ không biết trời cao đất dày! Đệ ở Cực Châu làm được trò trống gì mà đã muốn kén cá chọn canh!”

Dạy bảo đến mức Thôi Minh Húc không thở nổi, nửa chữ cũng không dám trả lại. Ngày ngày chạy ra đường kênh ngoài thành xem xét, hận không thể trong một đêm, vung cước lên, con kênh hoàn công, hắn thì có vốn liếng lên kinh thành mặc cả với hoàng đế. Những thứ khác hắn không cần, hắn chỉ muốn đi Tô Châu, Tề Gia đi đâu hắn theo đó.

Khi đang chán nản, kinh thành đưa thư tới, trưởng công tử Thôi gia tấu xin thái hậu, gần đến ngày giỗ của lão gia nhà họ Thôi, khẩn cầu triệu ấu đệ Thôi Minh Húc trở lại kinh thành bái tế vong linh cha già. Thái hậu cảm động trước tấm lòng hiếu thảo, hạ chỉ ân chuẩn.

Thôi Minh Húc nghe xong, ngậy người trước đóa hoa vàng trên giàn, bái tế vong linh của cha là cái cố, để hắn về kinh thì là thật, nhân tiện cũng cho hắn cơ hội đi đường vòng đến thăm Tề Gia. Đại ca này của hắn à, không biết hắn đòi đến Tô Châu để làm gì, vậy mà cứ vất óc tìm cách lo liệu giúp hắn... Vẫn cứ mạnh miệng mà mềm lòng.

Một đường về hướng Đông, nhắm mắt rồi lại mở, gỗ hồ dương méo mó gớm guốc biến thành liễu thủy khúc thướt tha yêu kiều. Mấy thành trấn lớn trên đường đi có người kết bạn dạo chơi đập thanh, tiếng cười vút qua kiệu Thôi Minh Húc, sự phồn hoa náo nhiệt của phố xá sầm uất phả vào mặt. Thôi Minh Húc tựa người trong chiếc kiệu lắc lư trái phải, nhất thời không rõ đang mơ hay thực.

Giữa đường nghỉ chân tại quán trà của Ngọc Phiêu Phiêu, Ngọc Phiêu Phiêu đã sinh con, trông tiệm đổi thành Vu Giản Chi.

Đám khách quen hỏi: “Bà chủ sinh nam hay nữ?”

Vu Giản Chi đáp: “Là con trai.” Người đọc sách đoạn chính nhả nhận, ngay cả vui mừng cũng xấu hổ ngại ngùng.

Mọi người đều chấp tay chúc mừng, Vu Giản Chi đỏ mặt, lúng ta lúng túng suýt chút để ẩm đồng làm phồng tay.

Thôi Minh Húc ngồi một bên cười nhạt, Vu Giản Chi vừa chuyển mắt liền nhìn thấy hắn.

Thôi Minh Húc thấy cậu ta nhìn về phía mình, cũng quan sát cậu ta nửa khắc, chớp chớp mắt, nở nụ cười. Thấy Vu Giản Chi còn ngẩn ra, không khỏi cảm thán trong lòng, lúc này nếu Tề Gia ở đây thì tốt biết bao, thật ra Thôi Minh Húc hẳn là người cảm được thì cũng buông được, có thể cười xua tan oán hận với Vu Giản Chi. Kể nào xuyên tạc nói hắn keo kiệt?

Vu Giản Chi nói: “Tiểu Tề...”

Thôi Minh Húc trừng mắt.

Một sách chìm ngập nơi quán trà khách đến người đi một khoảng thời gian, vội đổi giọng: “Tiểu Tề đại nhân...”

Thôi Minh Húc giãn mày, hạ mắt uống trà, vĩnh tai nghe.

“Tiểu Tề đại nhân vừa mới đi.”

Nước trà nóng hồi mới đun chạy xuống cuống họng, bỗng đến nỗi Thôi Minh Húc nói không được: “Khụ... Ai?”

“Tề Gia đó.”

Vu Giản Chi còn chưa dứt lời, Thôi Minh Húc bỗng đứng bật dậy chạy vội ra ngoài. Tên hoàng đế này lại triệu y làm gì? Ba ngày triệu kiến hai lần, thái giám cung nữ văn võ bá quan đều chết sạch rồi à? Cũng không nhìn lại bản thân, vừa nghe nói Tề Gia ở đằng trước, kiêu cũng không ngồi, trèo lên lưng ngựa đuổi theo.

Tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng gần, bỗng nhiên một tiếng hí vang lên, đánh thức Tề Gia đang ngái ngủ. Ý thức được kiêu đã ngừng, Tề Gia xốc mình kiêu nhìn ra ngoài, có người hoành uy lập mã đứng trước kiêu, ánh mặt trời chói lóa rắc xuống, khảm trên gương mặt người ấy, không thấy rõ diện mạo. Tề Gia giờ tay muốn dụi mắt, tay mới nâng đến giữa chừng, cổ tay đã bị nắm chặt vững vàng.

“Cổ tay sao gầy thế này? Có phải tên họ Lý không cho người ăn không?”

Nét mặt khí khái hơn người và giọng điệu nói chuyện quen thuộc như làn gió cùng nhau lùa vào trong kiêu, Tề Gia há hốc miệng, dần người.

Chú thích:

[1] Sói đuôi bự: chỉ những kẻ thiếu hiểu biết giả bộ biết tuốt, vờ như người lớn, đôi khi còn chỉ đối tượng yêu đương vô lương tâm.

[2] Nông tang: nghề làm ruộng và nghề nuôi tằm.

[3] Kẹo bánh ú: là một loại đặc sản của Tô Châu có hình dạng y như bánh ú, được làm từ kẹo mạch nha và có màu hồng phách.

[4] Hình nộm bằng đường: là một loại kẹo của người Trung Quốc làm bằng đường hoặc mạch nha, tạo thành hình người, con vật, hoa cỏ,... và có thể ăn được.

10. Chương 10

Chiếc kiệu nhỏ nhỏ ngồi một người thì thông thoáng, hai người chen nhau thì có vẻ chật chội, không chỗ duỗi tay chân,

thế là Thôi Minh Húc có thể ôm Tề Gia càng chặt, đôi tay vòng qua eo mò mẫm: “Trước kia không phải còn có mấy miếng thịt à? Tại sao toàn sờ thấy xương thế này?”

Vừa nói vừa bóp nắn thêm hăng hái, ngón tay cố sức mà ấn, như thể sợ Tề Gia này là giả.

Tề Gia xoay eo muốn trốn ra xung quanh: “Thôi, Thôi, Thôi, Thôi...” Cuối cùng đã nhặt được hồn bị dọa chạy trở về, cả buổi cũng không nhả nổi chữ thứ hai.

“Thôi gì hả?” – Thôi Minh Húc nhìn tròng mắt sắp rớt ra của Tề Gia, chân mày nhíu khế, vòng tay quấn lấy, ôm trọn vào lòng: “Quên ta tên gì luôn rồi?”

“Thôi huynh.” – Tề Gia gọi nhỏ.

“Sai, đổi cái khác.”

Tề Gia lặng thinh, hơn nửa ngày lại nhỏ giọng gọi: “Thôi tiểu công tử.”

Đần! Càng gọi càng quá. Thôi Minh Húc nâng cằm Tề Gia mắt đối mắt với y: “Gọi như thế sao?”

Vậy gọi thế nào? Tề Gia mím môi nhìn Thôi Minh Húc vẻ mờ mịt.

Hết cách, Thôi Minh Húc bĩu môi: “Người hỏi han tên Vu Giản Chi thì gọi thế nào?”

“Giản Chi.” Chuyện này đáp thật nhanh.

“Cho nên...”

Tề Gia hạ mắt, nhìn chăm chăm vào cổ áo Thôi Minh Húc. Thôi Minh Húc nhất định không thả y ra, má chạm má, cọ đến độ mặt y đỏ như lửa đốt. Lại thêm cả nửa ngày, Tề Gia khe khẽ mở lời: “Minh Húc... Ừm...”

Chữ “Húc” mới ra khỏi miệng, đôi môi cứ một mực hà hơi bên gò má tiến lại gần, lấp kín miệng Tề Gia. Môi bị mút đến tê dại, đầu lưỡi bị vờn không biết đặt ở đâu, vòm miệng ngập hơi thở của Thôi Minh Húc, cái lưỡi trơn ướt mềm mại như không phải quấn lấy đầu lưỡi y mà là cơ thể, theo đầu lưỡi quấn quýt, người cũng bị hấn ăn cả vào bụng. Toàn thân “bùm” một phát nổ tung, Tề Gia mở lớn mắt, nhìn nụ cười trong mắt Thôi Minh Húc.

“Lúc trước là ta hơi vô sỉ...” Hôn đã rồi mới buông tay, Thôi Minh Húc ngấm đôi môi đỏ lựng và khuôn mặt mất hồn lần thứ hai của Tề Gia, cười cười, cánh tay dùng sức, hai người thân chạm thân mặt chạm mặt, toàn bộ hơi thở phả lên vành tai Tề Gia: “Nói chuyện không xuôi tai, sắc mặt khó chịu. Nghe lúc có lúc không lại... Đây, những lời này đều do kẻ khác nói... Tuy rằng bản thân ta cũng hơi dao động...”

Tề Gia nằm trước ngực không động tĩnh, Thôi Minh Húc cứ nói chuyện một mình, da mặt mỏng, giật giật môi, nhắc mảnh kiệu quất đám khiêng kiệu: “Đi nhanh như vậy làm gì? Kinh thành mọc chân bỏ chạy được chắc? Đi chậm lại!”

Thả mảnh kiệu, Tề Gia vẫn không lên tiếng, Thôi Minh Húc ngồi không yên, thò tay vào áo Tề Gia sờ eo Tề Gia: “Này, người nói một câu đi!”

“Ta biết.” – Tề Gia cúi đầu, mang tai đỏ đến không thể đỏ hơn: “Người vốn, vốn tính khí không được tốt.”

“Ta...” – Thôi Minh Húc phồng má, Tề Gia rút người, có giận cũng không phát ra được.

Tề Gia tạm dừng, rồi tiếp tục nói: “Tối hôm đó, những điều người nói ngoài cửa ta đều nghe được.” Càng nói càng nhỏ tiếng, khế đến mức sắp bay đi.

Thôi Minh Húc vui vẻ trong lòng, ôm y chặt hơn: “Vậy mà hôm sau người còn giả bệnh không thượng triều?”

“Chưa hết giận.” – Tề Gia trả lời, chết cũng không chịu ngẩng mặt nhìn Thôi Minh Húc.

Còn rất giận, nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng do hấn hoài nghi nhân phẩm người ta trước, Thôi Minh Húc chột dạ chớp chớp mắt, được, thế thì trước bỏ qua chuyện này, sổ sách lật sang trang mới, tiếp tục tính sổ chuyện kế: “Còn thư? Có đọc thư của ta không?”

“Có đọc.”

“Tại sao không hồi âm?” Hại hấn ở Cức Châu nóng lòng ngóng trông mỗi mòn.

Tề Gia cuống quýt giải thích: “Tối Tô Châu mới nhận được.”

“Vậy chuyện viết thư hai chữ?” Đây mới là tội nặng. Vừa nhận được thư, Thôi Minh Húc thiếu điều không bất tỉnh. Phải hỏi cho ra lẽ, rốt cuộc là tên thất đức nào chỉ bảo. Giọng điệu trở nên tủi hờn uất ức: “Ồ Cúc Châu không ai trò chuyện với ta, ta chỉ có thể tâm sự cùng người. Ban ngày bận rộn, viết thư cho người xong, trời đã hừng sáng. Mới tới Cúc Châu thì đổ bệnh, ta vừa uống thuốc vừa viết thư gửi người, thậm chí còn sót lại gốc bệnh, trời trở lạnh thì tay run lẩy bẩy, ông thầy lang bấm châm cứu cho ta, cây nào cây nấy đều thô thể này...” Càng nói càng xa sự thật, trên mu bàn tay không tìm vết ở đâu ra lỗ kim to bằng ngón tay? Mà nếu có thật thì giờ vẫn còn lỗ kim à?

Tề Gia nghe được thấy xót lòng, chủ động giơ tay sờ mặt Thôi Minh Húc: “Gầy, còn đen.” Đôi mắt đen nhánh chớp chớp.

Thôi Minh Húc hít mũi gật đầu: “Ồ đó khổ, ăn uống không đầy đủ...” Đôi tay thừa cơ mò vào trung y của Tề Gia, xuôi theo đường eo thỏa mãn hướng lên trên.

Tề Gia còn đang xót lòng, hoàn toàn không phát hiện, chỉ nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn: “Bệ hạ bảo, không thể viết nhiều.”

Biết ngay có phần gã ta! Thôi Minh Húc nhìn xuyên khe màn hình thấy kinh thành có vẻ đã gần trước mắt, cách lớp màn hình kiểu quát to: “Đi nhanh thế làm gì? Hoàng đế thích chờ cứ để ngài ấy chờ!” Dám để Thôi Minh Húc hần đợi gần một năm!

Xoay sang hỏi Tề Gia: “Thánh chỉ đâu?”

Tề Gia mới ngược nhìn lên, lại bị dọa sợ náu mình tiếp: “Khẩu, khẩu dụ.”

Hừm! Rõ ràng hoàng đế đang khiêu khích ly gián. Thật là, đẳng cơ ba năm không làm được gì, chuyện nhà của thần tử thì để ý vô cùng! Thôi Minh Húc siết tay, ngón tay dè lên đầu nhũ của Tề Gia. Tề Gia run người, đau kêu ai ái, vừa lách mình né bàn tay Thôi Minh Húc vừa biện bạch: “Kì thực, kì thực bản thân ta cũng cảm thấy, cảm thấy...”

“Ta hỏi Lục thừa tướng, Lục thừa tướng nói viết nhiều hay ít tùy vào tâm ý của ta.” Mày Thôi Minh Húc nhếch lên, Tề Gia lặng thinh, ấp úng không dám tiếp tục: “Sở dĩ... sở dĩ, khi đó ta cũng không muốn để ý đến người.”

Nói xong vội vàng cúi đầu thấp hơn, vì đôi tay tác quái nơi nơi của Thôi Minh Húc, mặt đỏ bừng đỏ tới cổ.

Thôi Minh Húc trông thấy một phần cần cổ lộ ra ngoài, trắng hồng rạn rỗ, nồn nà khiến lòng người nhột nhạt, môi lưỡi nhúc nhích, rút một tay giật cổ áo Tề Gia, mở miệng cắn lên.

Khi há miệng, thấy cảnh Tề Gia đau đến hai mắt đỏ hoe, một đôi mắt thổ long lạnh nhìn mình, trái tim Thôi Minh Húc dao động, cúi đầu, cắn lên bên còn lại. Hai dấu ấn đỏ tươi một trái một phải, cổ áo thấp hơn một tí là trông thấy rõ rệt. Thôi Minh Húc đến lúc này mới hài lòng, cười xấu xa ngấm nghĩa trái phải một lượt, rồi thay Tề Gia cài lại vạt áo. Ôm y một cách yên bình, lắng nghe tiếng ồn ào của khu chợ chốn kinh thành bên ngoài kiệu: “Ta ở lại kinh thành một thời gian, tìm cơ hội, ta sẽ tiến cung tâu với bệ hạ, ta muốn đến Tô Châu, làm huyện thừa, làm nha dịch, làm quan thủ thành đều được. Đáng lẽ ra người theo ta đến Cúc Châu thì tốt hơn, ở đó không ai ức hiếp người. Nhưng Cúc Châu khổ quá, có nơi nào dành cho người? Dù sao không thể để người theo ta đi đào kênh rạch húng nắng gắt...”

Tề Gia vừa định nói, kiệu đã hạ xuống đất, ngoài kiệu có người thông báo: “Đại nhân đến cửa cung rồi.”

“Đã biết.” – Thôi Minh Húc trả lời về cẩu kính, đã bảo là đi chậm chút mà còn như chạy đi đầu thai vậy.

Đám người kiềng kiệu bên ngoài cũng thăm kêu khổ, lòng vòng quanh tường cung hết ba vòng rồi mới quay về, ngài còn bao nhiêu chuyện chưa nói dứt?

Tề Gia vươn tay xốc màn kiệu muốn bước ra lại bị Thôi Minh Húc nắm tay kéo về. Cổ tay mát lạnh, một chiếc xuyên bạc hây còn đóng đưa.

Về mặt Thôi Minh Húc hơi mất tự nhiên, mắt chăm chú vào cổ tay Tề Gia liếc nhanh rồi dời đi: “Cho người, đeo, không cho tháo.”

Đây là phong tục của Cức Châu, cô dâu mới nhà nào cũng đeo một chiếc, còn dùng một đoạn chỉ đỏ quấn mấy vòng trên thân xuyên, tươi tắn rực rỡ. Thôi Minh Húc hiểu kì, nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu ra nguyên cớ, đành đi hỏi Kim Tam Thủy.

Kim Tam Thủy cũng trả lời thẳng thắn: “Đây là thứ phải tặng khi đưa sính lễ, cô nương nhà nào đeo xuyên chứng tỏ cô ấy đã có chỗ.”

Anh ta trải đời không bao nhiêu nhưng rất thông minh, vừa thấy điệu bộ Thôi Minh Húc muốn nói lại thôi, xoay người kéo Thôi Minh Húc đến tiệm bạc đặt một chiếc. Thôi Minh Húc mấy ngày nay đều cất trong người.

“Còn nữa, gặp hoàng đế thì đừng thưa lời, nói xong thì mau đi, mọi việc phải hiểu rồi mới được gặt đầu. Nhất là cái vụ tứ hôn gì đó, đã đeo vòng của ta rồi, người dám đồng ý thử xem? Có nghe hay không?”

Vòng tay là do nghe thấy tin đồn tứ hôn mà có, Thôi Minh Húc cứ cầm cổ tay Tề Gia không buông, Tề Gia vội gặt đầu.

“Ta về phủ trước, lát nữa sẽ đến nhà người.”

Tề Gia lại gặt đầu.

“Sắc trời không còn sớm, ta ở nhà người chờ người về ăn.”

Tề Gia nói: “Không có chuyện tứ hôn đâu, là bọn Đức Lương huynh nói đùa thôi, đừng cho là thật.”

Thôi Minh Húc không buông tay.

Tề Gia nói tiếp: “Thật ra... Lần này không phải hoàng thượng triệu ta đến, là tự ta quay lại.”

Người đi tìm gã? Thôi Minh Húc siết chặt hơn.

Tề Gia nuốt nước miếng: “Lúc trước cũng có vài lần ta chạy về tìm bề hạ... Lúc ấy thái hậu ép hoàng thượng tuyển hậu, ngài ấy không chịu xem tranh dâng hoàng, thái hậu sai ta đuổi theo ngài ấy...”

Chỉ vì chuyện này? Thôi Minh Húc cay đắng.

Tầm mắt Tề Gia rơi xuống chiếc xuyên trên cổ tay, ngượng nghịu không lý do: “Còn vòng tay này... Là cho cô dâu mới đeo.”

Hắng giọng ho khan một tiếng, Thôi Minh Húc vờ bình tĩnh: “Ta biết.”

“Hoa văn trên mặt... Là, là mong sớm sinh quý tử mới, mới...”

Sao Kim Tam Thủy không nhắc chuyện này? Thôi Minh Húc thiếu chút bị sắc nước bọt, ho khù khụ, tiểu ngốc tử nhanh như chớp chạy đi không còn bóng dáng.

Quy lai trì uyển giai y cữu, Thái Dịch phù dung Vị Ương liễu [1].

Gốc phong đổ bên nguyệt động môn đã thay lớp áo mới xanh sẫm, những khóm hoa màu đỏ tía rộ khắp vườn, hoa nhành xuân nở sớm khoe sắc vàng óng ánh. Giữa bức tranh chim hoa cánh bướm, Liễu thị và Trần thị kéo Thôi Minh Húc lùi ngùi hồi hạn không dứt, điểm tâm đặt trên bàn là những món Thôi Minh Húc thích ăn. Tiểu chất tử dạo trước còn ẩm ngứa giờ đã chệch choạng đôi chân nhỏ đuối bắt hồ điệp, đại chất tử cứ mở miệng khóc oa oa đã học xong cách đối thơ, cung kính khom người hành lễ với Thôi Minh Húc: “Xin ra mắt tam thúc.” Sóng lưng Thôi Minh Húc lạnh toát, tưởng như gặp được một Thôi Minh Đường bé.

Hoa đào ngoài cửa sổ bung nở kiêu diễm động lòng người, chiếc bàn trong phòng bày sách, giá bút, chặn giấy còn có nghiên mực đi tới đâu cũng mang theo. Ngón tay miết dài theo hoa văn chạm nổi trên nghiên mực, đài hoa, lá sen, thân hoa, với cả dòng suối róc rách.

Ninh Hoài Cảnh phát quát chọc ghẹo: “Sĩ biệt tam nhật đương quất mực tương khán [2], xa cách một năm, Thôi tiểu công tử đã chín chắn hơn xưa, ta sắp không nhận ra rồi.”

Thôi Minh Húc cũng nhìn dung mạo không còn ngả ngớn như khi xưa của hắn ta: “Ta cũng sắp không nhận ra người rồi. Văn Tiêu dấu sao đã trải qua cữu tử nhất sinh ở bên ngoài mới trở về được, tính tình trở nên

hiền hòa cũng dễ hiểu. Vậy còn người? Tại sao Khách Thu thành hôn, người ngay đến một nụ cười cũng cười khó coi?”

Ninh Hoài Cảnh dùng quạt che khuất nửa mặt: “Vậy mà người cũng nhìn ra?” Đôi mắt phiêu đảng ra ngoài cửa sổ: “Bây giờ ngẫm lại, chuyện hoang đường ngày xưa dường như đều đã trở thành việc của đời trước.”

Thôi Minh Húc tựa lưng vào ghế, giọng điệu thông dong: “Đúng vậy, đời trước người còn nợ ta ba sọt lớn táo giòn.”

Ninh Hoài Cảnh cười tinh quái, chủ đề dừng lại tại đó.

Cũng có người không hề thay đổi.

Tạt ngang qua Xuân Phong Đắc Ý lâu, từ xa đã trông thấy trước cửa một dải màu sắc sỡ và giọng nói cao vút khó lòng quên được: “Ai dô, nhìn xem nhìn xem, ai đây? Thôi tiểu công tử! Ai dô, ngài đúng là ngày càng khôi ngô, nhìn cái tư thái này nhìn cái dáng dấp này, phong thái này, chỉ đứng trên triều đường thôi, không cần nói cũng biết là một công thần báo quốc, trên sân khấu cũng không tìm ra ai đỉnh đạt như ngài đâu, mấy cô nương trên lầu của ta đều mê mết ngài!”

Mí mắt tô màu xanh sáng cùng cặp đôi đỏ tươi khấp mở, bộ ngực đồ sộ theo đó rung lên, kim tuyến trên váy lóe sáng lóa mắt, trong số người trên cả con phố bà ta nổi bật nhất.

Thôi Minh Húc nói: “Ma ma, đã lâu không gặp, vẫn khỏe mạnh chứ?”

Xuân Phong ma ma cười khục khục như chim bồ câu: “Vẫn khỏe, vẫn khỏe!”

Bàn tính vàng trong tay làm tôn lên khuôn mặt cười như xuân phong đắc ý: “Ngài còn chưa gặp mặt Tiểu Thiên nhà ta đúng không? Ai dô, không phải ma ma khoe khoang, chứ Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm cũng chỉ thể thôi. Vẫn trình trắng đấy. Ngài vào uống hai ba ly chứ?”

Phố xá khách đến người đi, cung dâng bằng sa đỏ phát phơ trong gió. Tiếng hát tiếng nhạc tiếng tỳ bà tất cả đều thua giọng cười vui vẻ của Xuân Phong ma ma.

“Thôi tiểu công tử!” – Có người phía sau vội vã gọi Thôi Minh Húc.

Thôi Minh Húc ngoảnh lại, người nợ mặt mũi lạ hoắc, nhớ mang máng hình như là một trong những người khiêng kiệu vừa nãy.

“Trong cung truyền lời, nói rằng đại nhân nhà tôi phải hầu bữa, tạm thời chưa quay về. Đại nhân sai tiểu nhân đến báo cho công tử một tiếng, đêm lạnh đường tối, xin đừng chờ đợi.”

Đã hứa là nói chuyện xong sẽ mau chóng rời khỏi, vậy mà lại bị giữ chân, Tề Gia này, quả nhiên phải buộc vào người một khắc cũng không rời mới yên lòng được.

Thôi Minh Húc đuổi phu khiêng kiệu, trong nhất thời không nơi để đi. Trong phủ cũng không có gì lý thú, đại ca hơn nửa năm chưa dạy bảo hần, sợ rằng đã sớm nhịn không nổi; Từ Khách Thu đã lập gia đình, không thể tùy tiện đến ăn tiệc như trước đây; Giang Văn Tiều hồi cải làm một con người mới dốc hết lòng vào Chúc Cầm Đường của gia đình, nghe nói lại xuất kinh đi thu mua hàng hóa rồi; về phần Ninh Hoài Cảnh... Quên đi, dù gì cũng là hai thằng con trai lớn tướng tương đối kiêu ngạo, nói chi đến tâm sự.

Bước hai bước về trước, liếc qua con hẻm nhỏ cạnh Xuân Phong Đắc Ý lâu, Thôi Minh Húc vòng vào. Từ trong cung về Tề phủ phải băng ngang nơi này, ngồi ở đây cũng được, nếu gặp Tề Gia có thể hù y sợ. Thôi Minh Húc nghĩ tới bộ dạng mặt tròn mắt trắng bạch của Tề Gia, miệng hơi cong lên.

Bấy giờ, ánh chiều tà đã ngã về núi Tây, mặt trăng ở cửa núi Đông vẫn chưa mọc. Ráng chiều ửng đỏ dần bị bóng đêm màu thiên thanh gặm nhấm, cửa tiệm kế bên đã sớm thấp ngọn đèn lồng đỏ cạnh cửa. Có người vén vạt áo hấp tấp về nhà; người phụ nữ nhuốm vẻ mỏi mệt hét gọi con gái mê mải chơi ở nhà hàng xóm quên cả thì giờ; thư sinh đội khăn vuông cứ đo bước chân bên tường cả nửa buổi, lắc đầu đọc một câu: “Một ngày không gặp, như cách ba thu.” Mặt mũi chán chường.

Hẻm nhỏ thoát tiên cũng có tốp năm tốp ba người đi đường, dần dần, chỉ còn lại một mình Thôi Minh Húc đứng đối diện hiệu thuốc bắc. Người chạy việc của hiệu thuốc nhìn Thôi Minh Húc rất lâu, chạy tới hỏi hần: “Công tử đây muốn khám bệnh? Bốc thuốc?”

Thôi Minh Húc vội xua tay: “Không phải.”

Cậu chạy việc không vui mà chạy về, chỉ chốc lát sau, hiệu thuốc bắc cũng đóng cửa. Mùi thức ăn nóng sốt được gió thổi lan lên phố, lại tan ra thành những sợi tơ khói trong gió, mãi đến hư vô. Thôi Minh Húc sang bên cạnh vài bước, ngồi xổm trước một cửa hiệu đã ngừng buôn bán. Xoay đầu nhìn bốn phía, không khỏi phì cười, hoá ra lúc đó Tề Gia cũng ngồi đây chờ hắn.

Gió ngang qua đại sảnh mang theo hơi lạnh ẩm ướt, trước đó mới đổ mưa, vũng nước đọng chưa khô trên mặt đất sau lúc mặt trời lặn đã bốc lên thành từng dòng hơi mát, Thôi Minh Húc vòng chặt tay, nhớ tới thời còn bé.

Khi đó, lão gia nhà họ Thôi vừa tạ thế, Thôi Minh Húc tuy nói đã lớn, nhưng lại bị chiều hư, vẫn còn như một đứa con nít. Thôi Minh Đường luôn luôn để mắt trông chừng không cho hắn làm gì, hắn càng muốn chống đối. Hôm nay dẫn người đánh vỡ đầu công tử nhà này, mai lại cầm đầu gây rối cửa hàng nhà khác, ông thầy phải bỏ số tiền lớn mới về bị hắn phá đến đen mặt, người được mời đến tiếp theo bị hắn nhốt trong thư phòng cả ngày không cho uống một hớp nước. Khi Thôi Minh Đường nổi giận, đuổi hắn ra khỏi nhà không phải lần một lần hai. Thôi Minh Húc cứ khoanh tay ngồi trên bậc thang trước phủ nhà, huyết khí hát vài điệu dân gian, ngắm kiến bò lại tìm cây chọt chọt con giun chui từ đâu ra. Thôi Minh Đường đứng sau cổng nhòm hắn qua khe cửa, hắn biết. Vì vậy, hắn quay mặt qua cổng làm mặt quỷ, đại thiếu gia phải xông chạy đến nhà tên hồ bầy cá hữu tạm bộ một đêm, hôm sau chắc chắn sẽ có người đến đón hắn về.

Thôi Minh Húc luôn nghĩ rằng thế này là chờ đợi, hát vài điệu dân gian, bắt kiến, chọt giun. Hồi đó gió không lạnh thế này, đêm không đen thế này, xung quanh không quanh vắng thế này. Mảnh lụa hồng phấn trong Xuân Phong Đắc Ý lâu bị gió thổi bay ra ngoài cửa sổ, ai đang ngọt ngào hát “Điệu tương tư”, ai cùng ai đang to tiếng nói cười, tiếng “keng” chạm cốc ngay đến người dưới lầu cũng nghe rõ. Người đợi chờ vẫn mãi chẳng đến, những lưới âm thanh náo nhiệt có ra sao đều không liên quan đến hắn.

Kẻ khác đắm chìm trong ánh đèn, hắn thu mình trong bóng ảnh, nỗi bi thương không duyên cớ như dây leo quấn quanh trái tim hắn. Chờ đợi quả là chuyện phải nhẫn nại và đầy rợn rã. Tề Gia thì sao? Y cũng từng ngồi chờ ở vị trí này, thời gian còn lâu hơn hắn. Khi đó, tiết xuân se lạnh, gió đêm lạnh ngắt như đao kiếm. Lúc Thôi Minh Húc chạy xuống lầu, sắc mặt y nhợt nhạt, cơ thể lạnh đến độ Thôi Minh Húc đang ôm y gần không được cơn run mình.

Tên ngọc Tề Gia này...

Trắng non như móc câu, lẳng lẳng treo trên mái nhà cong, vũng nước đọng chưa khô bên cạnh điểm sương. Thôi Minh Húc thấy lòng chua chua, đau đớn tràn lan, vậy nên vòng tay càng siết chặt.

Đầu gối hém lưng linh sắc màu trôi đến hai điểm đỏ bầm, một chiếc kiệu nhỏ nhấp nhô đi tới, ngang qua mặt Thôi Minh Húc, lại vòng trở lại. Thôi Minh Húc ngẩng đầu, thấy Tề Gia đang vén mảnh kiệu cười với hắn.

“Cười cái gì?” – Thôi Minh Húc phải vạt áo đứng dậy: “Ban đêm gió to người còn lộ mặt ra ngoài.”

Tề Gia nhanh nhẹn xuống kiệu, đuổi phu khiêng kiệu về trước, mới xoay mặt về phía Thôi Minh Húc: “Ta từ quan rồi.”

Những oán trách nửa thật nửa giả đầy bụng đều cứng đờ trong họng, Thôi Minh Húc nghĩ, sớm muộn sẽ có ngày hắn bị lời của mình làm ghen chết: “Đang tốt lành, người từ quan làm gì?”

“Ta vô dụng, không làm được chuyện gì.” – Về mặt Tề Gia rất thoải mái, phải tay áo, chấp tay sau lưng: “Phải xử lý chuyện lật vặt, không thể để đại nhân khác thu dọn thay ta.”

Bọn họ thích dọn cứ để bọn họ đi mà dọn. Da mặt Thôi Minh Húc dày hơn Tề Gia. Ngắm đi ngắm lại, như vậy cũng tốt, quan trường đích xác không thích hợp với Tề Gia. Về chút bổng lộc ít ỏi này không cần cũng được, nhà họ Thôi hắn không nuôi nổi một người?

Tề Gia nghiêng đầu nhìn Thôi Minh Húc: “Ta cũng không ở kinh thành.”

“Vậy người đi đâu?” – Thôi Minh Húc có chút hi vọng khó hiểu, thân thể bị gió lạnh thổi phát run dần dần hơi ấm. Phải chăng là cái châu... kia? Từng đoá từng đoá hoa đào nhỏ màu hồng nhạt nở bung “bụp bụp”.

“Ta dự định quay về quê tổ.”

Hoa nở hoa lại tàn, chỉ trong vòng dăm ba câu. Gió lùa “vù vù” qua phòng.

“Lâm Châu?” – Thôi Minh Húc nhớ mang máng Tề Gia từng đề cập qua, mấy thúc thúc của y đều ở Lâm Châu. Ừm... thứ sử Lâm Châu là... A, là Tần đại nhân già đến sắp đi không nổi. Đoán chừng năm nay nên để ông ấy về quê dưỡng già được rồi nhỉ? Trông mắt đảo lia lịa, Thôi Minh Húc ngằm gầy bàn tính.

Tề Gia nở nụ cười: “Không phải Lâm Châu. Đời ông nội của ông nội nhà chúng ta mới bắt đầu sống ở Lâm Châu. Trước đó thì không phải.”

“Đó là đâu?”

“Cức Châu, ta suy nghĩ rất lâu rồi.”

Ừm... thứ sử Cức Châu là... Thôi Minh Húc sững sốt.

Những vì tinh tú lác đác nơi chân trời dường như đều lọt vào đôi mắt Tề Gia, sáng đến nỗi Thôi Minh Húc không cách nào mở mắt. Trong con hẻm nhỏ mờ tối im ắng, Tề Gia nở nụ cười, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng, lúm đồng tiền hai bên gò má: “Quê tổ ta là Cức Châu, người không biết?”

Có gì đó căng ra trong ngực lại chọc thủng cuống họng, một chút xót xa một chút nhức nhối, phải cố sức căng hai mắt bặm chặt môi mới ngăn không cho nước mắt chảy ra: “Ngốc tử!” Kinh thành rất tốt, dưới chân thiên tử, đô thành một nước. Cức Châu là chốn con người ở sao? Thôi Minh Húc đưa tay nheo mắt Tề Gia.

Khuôn mặt cười của Tề Gia bị nheo đến biến dạng: “Ta ngu nhưng ta không ngốc.”

Ấn mạnh tiểu ngón tử vào lòng, Thôi Minh Húc thấy trên tường có hai chiếc bóng chồng lên nhau thành một: “Đã hứa rồi, đến Cức Châu sẽ không cho quay về nữa.”

Tề Gia nói nhỏ: “Ta không phải người.”

Tiếng cười hai người tràn ra trong gió.

“Người biết vì sao bệ hạ cứ chọc cho Lục thừa tướng giận không?” – Tề Gia hỏi Thôi Minh Húc, giọng điệu bí mật.

“Vì sao?” Việc nhà bọn họ liên can gì đến ta? Thôi Minh Húc thuận miệng hỏi.

“Ta cũng không rõ.” – Lời Tề Gia hơi ngập ngừng: “Bệ hạ lên nói với ta, ngài ấy làm Lục thừa tướng đau. Nhưng theo ta quan sát, trên người Lục thừa tướng không có thương tích.”

Tề Gia nhú mày, rõ ràng đã bị vấn đề này quấy nhiễu rất lâu.

Ngẫm lại đồn đãi trong triều về hoàng đế và thừa tướng, lại bạo gan nhớ đến cuốn xuân cung đồ ngày nọ Ninh Hoài Cảnh kín đáo đưa cho hắn. Ừm... Chắc liên quan đến thứ này. Vừa nghĩ rằng không sao, mấy thứ trong xuân cung đồ xông ra hết. Chẳng hạn như ngòi này, chẳng hạn như đứng này, chẳng hạn như nằm này, còn như... Người trong lòng không chút đề phòng, cơ thể rất mềm mại, môi cũng rất mềm mại, mấy việc làm trong kiệu lúc vào kinh căn bản chưa thỏa mãn, gió thổi nhẹ, đóm lửa nhỏ có xu thế lan ào ào thành đám cháy.

Thôi Minh Húc xấu xa nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng phau: “Người muốn biết?”

Dắt Tề Gia còn đang lơ mơ ra khỏi hẻm rồi quẹo trái, ngoặt vào Xuân Phong Đắc Ý lâu. Ở... Câu chuyện do Tề Gia bắt đầu, không phải Thôi Minh Húc hẳn ma mãnh lừa gạt: “Ma ma, có phòng trống không? Không có cũng phải lấy cho bản công tử một phòng!”

Bước cộp cộp lên lầu mở cửa. Tề Gia phát hiện hơi bất bình thường: “Làm gì vậy?”

“Cho người biết, cùng ta sẽ không đau.” – Hàm răng trắng của Thôi Minh Húc lóe sáng.

Sau đó, vào phòng.

Sau đó, cửa đóng.

Sau đó, hai ngọn đèn cầy tắt ngúm.

Sau đó, không có...

Cái gì? Người hỏi trong phòng xảy ra chuyện gì?

Trong Xuân Phong Đắc Ý lâu Xuân Phong ma ma ra về rất xuân phong đắc ý phất quạt nháy mắt dựa vào thành lan can chậm trễ cười giòn tan: “Ai dồ, cộp đã quắp thỏ vào động, trừ ăn tươi nuốt sống thì còn làm gì?”

Ngoái đầu cười, cảnh xuân mênh mang.

Tại một nơi rất xa rất xa rất xa, thanh gổ của người kể chuyện “bộp” một tiếng đập mạnh xuống bàn: “Chuyện xưa đã hết.”

“Thối tiền!”

Dưới sự phấn khích của quần chúng.

Ấm trà bị ném lên tận nóc nhà, chân ghế bị gãy hết một, bàn vuông bốn chân bay múa giữa không trung. Ủ... Rất là náo nhiệt.

Chú thích:

[1] Câu thơ trích trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị, câu thơ ca ngợi vẻ đẹp của hoa phù dung.

[2] Sĩ biệt tam nhật đương quất mục tương khán: là một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc nói với bạn. Ý nói ba ngày không gặp mặt kẻ sĩ thì đến lúc gặp lại đã phải nhìn họ bằng con mắt khác xưa.

11. Chương 11: Ngoại Truyện 01

Cuộc sống đời thường

Tinh mơ, trời hazy chưa sáng, thành Cức Châu còn chìm trong cơn mơ, phố xá im lìm có thể nghe thấy tiếng ngáy vọng ra từ cửa sổ nhà ai đó.

Thôi Minh Húc mơ màng mở mắt, thân thể thuận thể xoay mình vào trong, Tề Gia nằm cạnh bị hấn bao kín.

Bây giờ đang mùa xuân, hai người một chăn là vừa. Trong chăn ấm áp, mặt Tề Gia đỏ lựng như thoa son, da thịt trắng muốt ẩm mềm. Thôi Minh Húc nửa tỉnh nửa mê dùng móng vuốt sờ mó xuôi ngược, cổ, ngực, eo, chân... Vùi mặt vào hõm cổ Tề Gia hà hơi.

“Đừng...” – Tề Gia dần dần tỉnh giấc, ngơ ngác mở miệng, con ngươi đen lầy lơ mơ nhìn đỉnh đầu Thôi Minh Húc: “Ủm?”

Hiển nhiên là chưa tỉnh táo.

“Ha...” – Thôi Minh Húc cười trườn lên néo khuôn mặt mềm mại của y.

Hơi thở nóng hổi phả lên mặt Tề Gia, Tề Gia xoay đầu muốn né: “Ngứa.” – Giọng cũng mơ hồ.

Tề Gia lúc này là thú vị nhất, người chưa tỉnh hẳn, nằm dưới thân Thôi Minh Húc, dần dần mà tùy ý con cộp Thôi Minh Húc này mới sáng sớm đã đưa miệng đến, đưa đến gần, ăn một bữa no nê.

“Ta già giúp người.” – Thôi Minh Húc tốt bụng kéo mặt Tề Gia qua, chậm rãi cúi đầu... già ngứa. Dùng miệng.

Bạn từng thấy già ngứa bằng cách miệng đối miệng chưa? Sáng sớm mỗi ngày, trong phủ thứ sử thành Cức Châu, vào hậu viện, căn phòng đằng sau giàn dưa chuột, chấm nước bọt lên đầu ngón tay chọc một lỗ trên cửa sổ giấy, rồi đưa mắt đến gần, là thấy được ngay. Đừng chọc lỗ bự quá, một phần bóng lộc của Thôi đại nhân nuôi tận hai người, không chịu nổi ba ngày thay cửa sổ hai lần đâu.

Khi chú gà trống đầu tiên trong thành Cúc Châu bắt đầu cất tiếng gáy, thứ sử Cúc Châu – Thôi Minh Húc đại nhân – đang đề lên tiểu ngốc tử nhà hân hôn một cách vui vẻ. Nụ hôn dày đặc khởi đầu từ trán, lông mi, mắt, gò má đến chóp mũi. Tề Gia mơ màng bị những môi hôn khê khàng làm cho chẳng biết làm sao, chớp mắt, ngơ ngác.

Thôi Minh Húc hít sâu một hơi chặn ngang miệng y. Bờ môi mềm, lưỡi cũng mềm, dường như vẫn chưa tỉnh hẳn, ngoan ngoãn để Thôi Minh Húc ngậm vào miệng tùy ý vờn mát.

Trong phòng còn lưu lại dư vị mờ ám tối qua, trên chăn nệm có thể ngửi thấy mùi nắng còn có chút mùi khó nói rõ, môi hôn càng lúc càng kéo dài, hai cơ thể dán vào nhau chậm rãi quấn quýt...

Tiếng gà gáy trong thành Cúc Châu nối nhau liên tiếp, ánh mặt trời xuyên thủng bình minh gõ lên song cửa giấy.

“Dậy rồi hả?” – Hôn nồng nàn qua đi, Thôi Minh Húc thấy chưa đủ mà liếm đi sợi chỉ bạc giữa hai người, nhìn đôi mắt ngái ngủ của Tề Gia dần từ朦胧 lung đến tỉnh táo. Ôi chao, còn muốn quấy rầy thêm lát nữa, thật đáng tiếc.

“Người làm gì vậy?” – Mắt nhắm hoàn toàn tỉnh táo thấy con cạp càng dựa càng gần, trên mặt thì nở nụ cười toan tính y quá mức quen thuộc. Chú thả tay chân nhanh nhẹn vội vã xoay người xuống giường, tránh thoát con cạp vô mồi.

“Người kêu ngứa, ta giải giúp người.” – Thôi Minh Húc ngồi dậy ra vẻ vô tội, nhìn Tề Gia đang luống cuống mặc quần áo trước giường. Tiểu ngốc tử khoác nắng sớm trên thân, cổ nhỏ nhắn, eo cũng thon, trên cổ có những vết đỏ không cần thận để lộ ra từ vạt áo chưa cài kín, một nửa thấy được, một nửa nằm trong y phục, cảnh đẹp ý vui, lòng người say đắm.

Con cạp nuốt nước bọt đánh ực, cố gắng đè nén khoe miệng không ngừng nhếch lên, cẩn thận từng bước từng bước đến gần con thỏ cảnh giác: “Ta mặc giúp người, há há.”

“Mặc xong rồi!” – Thỏ nhảy mạnh ra sau, hoảng hốt kéo kín vạt áo “vút” một cái đã chạy ra khỏi phòng.

Xấu hổ gì chứ? Cũng không phải chưa từng làm. Đêm qua chẳng phải rất tuyệt sao? Con cạp ăn ngon biết vị mà không biết điều độ chùi miệng, nhặt quần áo vút một bên lên mặc vào.

Gia đình tỷ nữ trong phủ thứ sử không nhiều lắm, có vẻ còn ít hơn phủ nhà Tề Gia. Thôi Minh Húc làm đại thiếu gia đã quen, chưa bao giờ nghĩ phải mó tay làm, ngược hẳn với sau khi Tề Gia tới, tiểu ngốc tử tự tay giành không ít việc. Chẳng hạn như trồng dưa chuột. Chính là giàn cây ở trước phòng. Nghe nói là của một vị tiên nhiệm gieo trồng, ngờ đâu lại có thể sống ở chốn Cúc Châu cây cỏ không sinh sôi nổi đến tận giờ, quả là không dễ dàng.

Tề Gia dùng cơm xong sẽ chạy đến hậu viện tưới nước cho dưa chuột, tiện thể nhỏ cỏ dại. Thời gian gần đây, trên giàn đã ra mấy đợt dây leo xanh tốt, tươi mơn mẫm. Thôi Minh Húc nghiêng qua một bên ngắm Tề Gia đang bận việc từ trên xuống dưới, quần áo màu xanh lá cây dính nước, khuôn mặt nhỏ nhắn rất trắng, tràn trề sức sống nhờ một cây cối.

Quản gia chẳng biết đứng cạnh Thôi Minh Húc từ lúc nào, lải nhải vài chuyện vặt vãnh trong phủ. Hai mắt Thôi Minh Húc nhìn chăm chăm hành động của Tề Gia, nghe như không nghe, đợi quản gia nói xong, mở miệng: “Bảo cho nhà bếp, nấu đồ ăn thanh đạm một chút, cho thêm đường ít cay lại.”

Tề Gia hình như không quen thức ăn ở đây, ăn không được nhiều. Thôi Minh Húc nhớ đến quãng thời gian ở lại Tề phủ dạo trước, ba bữa cơm và điểm tâm đều rất thanh đạm, hơi ngọt nhẹ. Ở đây thích ăn cay nhiều thường khiến Tề Gia nhăn tít mặt, mặt mũi tóa mồ hôi.

Khi các cửa hiệu trên phố lục tục mở hàng, Thôi Minh Húc dẫn người đi tuần phố, từ cửa nha môn từ từ đi tới phố mua sắm.

Cửa tiệm nhỏ bên cạnh hiệu thuốc phía trước là do Tề Gia tốn sức đỡ từng tấm ván xuống. Đây là cửa tiệm Tề Gia mở, rất nhỏ, việc kinh doanh tiểu ngốc tử cũng rất dễ tâm, mọi việc đều phải tự tay làm. Ban đầu, Thôi Minh Húc luôn ngăn không được mình chạy đến giúp y, không quá vài lần, Tề Gia đã lắc đầu không cho hân nhúng tay vào.

“Bị người ta nhìn thấy thì không hay.” – Tề Gia nói.

Thôi Minh Húc quen thói công khai nghĩ muốn nát đầu cũng chẳng rõ không hay ở đâu, bị trông thấy cũng không mất miếng thịt nào. Nhưng mà Tề Gia đã nói không hay, vậy thì... không hay.

Nhưng vẫn chưa yên lòng, vậy nên mỗi ngày lúc Tề Gia khai trương đều chạy đến trông chừng, mãi đến khi cửa tiệm nhỏ mở cửa đón khách, Tề Gia ngồi vào sau quầy hàng cao cao, Thôi Minh Húc mới yên tâm mà rời khỏi.

Người bán bánh bao bên cạnh nhìn không nổi nữa, kéo Thôi Minh Húc lại nói: “Đại nhân, tôi cho ngài một chỗ ngồi chờ, thấy rõ hơn.”

Thôi Minh Húc nhẹ nhàng liếc mắt qua Tề Gia ở cửa hàng đối diện, “phùng” một tiếng đỏ mặt.

Chuyện trong nhà môn không nhiều, thỉnh thoảng có người đến cáo trạng, nào là mất trâu, thiếu gà. Xử lý công việc xong phải đi quan sát kênh đào ngoài thành. Khi ra khỏi thành cố ý đi đường vòng qua phố mua sắm.

Tề Gia đang dùng bữa trưa, là phủ thứ sử đặc biệt giao tới, đương nhiên là ý của Thôi Minh Húc. Người độc tài à, cứ sợ Tề Gia ăn đồ của kẻ khác sẽ thành người nhà kẻ khác, thật là...

Nghe đâu trong cung có ý định mời Thôi Minh Đường đại nhân làm thầy dạy cho tiểu thái tử, nhìn vị Thôi Minh Húc đại nhân do một tay Thôi Minh Đường đại nhân dạy dỗ nên, haii... Ý định này nhanh bỏ đi thôi.

Thôi Minh Húc vừa nghiêng ngó nhìn quanh tiệm vừa nhớ thương, chẳng biết nhà bếp có làm thức ăn thanh đạm chút không?

A, hoá ra cuối cùng cũng có tiến bộ rồi, đã biết yêu thương người khác, Thôi lão gia đã có thể nhắm mắt rồi.

Kênh đào rất nhiều việc, trong tiếng leng keng, đốc công thấy Thôi Minh Húc tới, vội dẫn hắn đi một vòng. Đây là chuyện hệ trọng đầu tiên từ sau khi Thôi Minh Húc đến nhậm chức, đốc hết tâm tư vào chuyện này, hầu như mỗi ngày đều phải đến quan sát, không cần ai nhắc, trong lòng Thôi Minh Húc cũng rõ mười mươi.

Đi một vòng rồi cứ thường thường dừng lại trò chuyện với đám đốc công, thăm thoát, thời gian như trôi đưa. Thôi Minh Húc chưa dùng bữa trưa mà đã tới đây, chờ gia đình phủ thứ sử cầm hộp cơm đến tìm, mới thấy đói.

“Là Tề công tử cố ý quay về phủ, dẫn dò tiểu nhân đem đến.” – Gia đình nói thầm bên tai Thôi Minh Húc.

Thôi Minh Húc thấy ngọt ngào, đương trước mặt mọi người, muốn cười cũng phải giấu đi nhưng đã lộ ra hơn nửa nụ cười. Trông hắn hả dạ quá đi!

Đứng tại bờ kênh cả buổi trưa, sắp xếp việc lớn việc nhỏ xong mới có người ngừng lại. Thôi Minh Húc đứng dậy trở vào thành, người bán bánh bao đã về nhà. Ba bốn người phụ nữ chen chúc trong căn tiệm nhỏ của Tề Gia, hình như đang mua đồ may vá. Thôi Minh Húc đứng trước cửa ngóng vào, Tề Gia bị chìm trong núi người. Tiện đó xoay người vào hiệu thuốc sát vách.

Lang trung trưng cái mặt người chết đang nhắm mắt bắt mạch cho người ta, Thôi Minh Húc chờ bệnh nhân đi, mới ngồi xuống trước mặt lang trung: “Đại phu...”

Lời cứ quần quanh trong miệng, xấu hổ không nói ra.

Đại phu mặt người chết không tiếp lời, mở mắt, sờ sờ chòm râu dê thưa thớt, chỉ rõ sẽ chờ Thôi Minh Húc tự mở miệng.

Thôi Minh Húc hơi mất tự nhiên nhìn ngó xung quanh, chờ cậu chạy việc của hiệu thuốc bước ra khỏi cửa, mới lắp bắp mở miệng: “Có hay không... Ừm... Có thuốc hay không?”

“Có.” – Đại phu rất phối hợp mà gật đầu. Nói nhảm, không có thuốc thì mở hiệu thuốc làm gì?

“Chính là, chính là bôi vào... Không đau.” – Thôi Minh Húc không thêm so đo với sự châm chọc của đại phu, gơ tay áo lau mồ hôi trên trán: “Y... Y bảo đau, là... chỗ kia... phía dưới... đằng sau, đau. Ta... Ta...”

“Y” mà hần nhắc là Tề Gia. Đau, Thôi Minh Húc thật vất vả mới cạy được lời thật lòng từ miệng Tề Gia. Khi đó, mặt Tề Gia đỏ đến chín nhừ, Thôi Minh Húc thì mặt trắng bệch. Đau, vấn đề này... là vấn đề vô cùng to lớn. Nguyên nhân có rất nhiều, ví dụ như Tề Gia... quá chặt, hoặc là Thôi Minh Húc... quá kém. Cho dù thế nào đi nữa cũng phải lo giải quyết.

“Ý là sau khi bơi vào sẽ tiện hành động?” – Lang trung vẫn giữ mặt chết, giải thích rõ ý của Thôi Minh Húc.

“Đúng... Đúng!” – Thôi Minh Húc vội vàng gật đầu.

Lúc đi ra, giấu bình thuốc nhỏ như tên trộm.

Lúc về phủ, mặt trời đang xuống núi. Không khí có mùi thức ăn. Tề Gia đang đứng cạnh bàn xếp chén đĩa, dáng vẻ hiền lành khiến người ta lặng người.

Thôi Minh Húc cầm đĩa ném thử thức ăn, quả nhiên thanh đạm hơn, hơi ngọt nhẹ. Tề Gia vui mặt trong bát cơm, nhanh chóng ngẩng đầu cười với hần, lại nhanh chóng vui trở lại.

Thôi Minh Húc bỗng cảm thấy mình cũng rất đói.

Ban đêm, căn phòng sau giàn dưa chuột truyền ra tiếng thở dốc mập mờ không rõ và tiếng rên rỉ tinh tế. Sáng sớm hôm sau, thành Cức Châu còn chìm trong cơn mơ, Thôi Minh Húc mơ màng mở mắt, thuận thế xoay mình vào hướng giường trong, bao Tề Gia kín mít...

Sau đó, giàn dưa chuột trước phòng nở hai đóa hoa vàng vàng nhỏ xíu.

Sau đó, hoa rụng, rồi kết trái.

Thôi Minh Húc đến gần tai Tề Gia hỏi: “Người nói xem dưa chuột giống thứ gì?”

Tề Gia nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ.

Thôi Minh Húc đến gần tai y thì thầm gì đó.

Gương mặt Tề Gia bỗng nhiên đỏ lựng.

Từ đó về sau không thấy Tề Gia tưới nước cho cây dưa chuột nữa.

Thật đáng tiếc cho cây dưa chuột có thể sinh trưởng tốt tươi tại nơi Cức Châu này.

Trong kinh thành cách rất xa rất xa rất xa, một người thanh niên có đôi mắt phượng vận áo màu trái mơ biếng nhác nằm sấp trên bàn, bên cạnh là một chồng tấu chương cao như núi: “Tiểu Tu, thực sự rất đau à?”

Thừa tướng trước nay luôn hòa nhã mặt tối sầm, phất tay áo bỏ đi: “Đế sách. Thành Cức Châu mỗi người một quyển, bao gồm Tiểu Tề đại nhân.”

Có gì đáng xấu hổ đâu? Quân vương một nước cũng cùng phiền não vấn đề này.

12. Chương 12: Ngoại Truyện 02

Buổi chiều ngày hè

Cức Châu. Giữa hè. Buổi chiều.

Ánh mặt trời như dát vàng chiếu rọi mặt đất màu hoàng thổ. Quá nóng, trên đường phố chỉ lác đác vài người đi đường cúi gằm mặt bước đi vội vã. Mấy chú chó thè lưỡi nằm dưới bóng râm mái hiên nhỏ hẹp thở hồng hộc, con mèo đốm ở hiệu thuốc sát vách trốn trên bậc cửa lim dim. Thế là con người cũng trở nên biếng nhác, ban đêm nóng đến nỗi đổ mồ hôi trần trọc trên chiếc chiếu hoa, nên nhân dịp thời gian yên tĩnh buổi chiều ngủ bù lại.

Khi Thôi Minh Húc bước chân vào cửa, thấy cảnh Tề Gia gối đầu lên sổ sách ngủ say sưa.

Đây là một cửa tiệm bên đường bé đến nỗi không ai để mắt đến, là do Tề Gia mở. Trời nắng bán quạt trời mưa bán dù, hôm nào không râm mát không mưa rền thì bán cốc chén bát đĩa bình hoa chậu rửa mặt.

Thoạt tiên Thôi Minh Húc muốn giấu Tề Gia trong nhà, vất vả lắm mới bắt được người, thả trên phố lở đầu đi mất thì làm thế nào? Vả lại, chẳng qua là nuôi một người thôi sao? Đừng nói chi sản nghiệp nhà họ Thôi ở kinh thành, chỉ bằng vào bổng lộc Châu mục [1] một phương của Thôi Minh Húc đã đủ nuôi rồi, còn có của ăn của để nữa là. Nhưng Tề Gia không nghĩ như thế.

“Ta phải tự mình nuôi sống mình.” – Tề Gia nói.

Thôi Minh Húc vội vàng nhào đến: “Tại sao? Người đã theo ta, ta nuôi người cũng là lẽ đương nhiên.”

Tề Gia lặng thinh không nói lời nào, sáng sớm hôm sau, vừa mở mắt ra đã nói một câu: “Ta... Ta muốn mở một cửa tiệm.”

Ai nói Tề Gia dần dần đẩy nhĩ? Ngay cả muốn làm gì cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Thôi Minh Húc không nói lời nào. Tề Gia trầm mặc một lát, xoay sang, dùng đôi mắt lấp lánh nước nhìn Thôi Minh Húc. Cứ nhìn như thế hết một hai ngày, Thôi Minh Húc không chịu được, vừa nhìn thấy ánh mắt Tề Gia, trái tim quặn thắt lại. Một mặt thì gật cái đầu nặng trĩu một mặt thì oán giận trong lòng, điều này do ai dạy đây, thứ nghị lực không đạt mục đích quyết không buông xuôi!

Qua ba bốn ngày, cửa hàng của Tề Gia khai trương trên phố mua sắm, mặt tiền cửa hàng đã nhỏ, nội nội xoong chảo cộng thêm Tề Gia, lại còn ba bốn người đứng đây, trong tiệm đã chật ních. Kế bên mở hiệu thuốc, lang trung chính là người khám bệnh cho Thôi Minh Húc lúc trước. Hương dược thảo hỗn tạp lẫn vị đắng yếu ớt trôi qua, nhìn lại Tề Gia cười không ngớt miệng, nỗi lòng tích tụ của Thôi Minh Húc chẳng hiểu sao lại an bình lại. Quên đi quên đi, có một căn tiệm nhỏ trói buộc, cũng không sợ Tề Gia bỏ chạy nữa.

Tiểu ngốc tử làm quan không tốt, buôn bán cũng không giỏi giang hơn bao. May mà dân cư Cức Châu chất phác, tất cả chỉ mưu cầu một cuộc sống yên bình, cũng không có chuyện lưu manh còn đồ đến sinh sự dọa nạt, việc buôn bán của Tề Gia kiếm không được bao nhiêu, nhưng cũng không lỗ vốn.

Một ngày lại một ngày, tháng ngày vợ chồng son trôi qua bình lặng. Thôi Minh Húc dù có việc hay không vẫn dẫn người đi tuần phố. Chúng bách tính giơ ngón tay cái mà ca ngợi: “Thôi đại nhân là quan tốt đó, phố lớn ngõ nhỏ ở Cức Châu ta đều được ngài ấy chạy khắp, theo dõi dân tình mà!”

Thôi Minh Húc chấp tay cười ra vẻ khiêm tốn, ra khỏi mấy con phố, nhoáng cái đã chui vào cửa tiệm Tề Gia. Tề Gia đang cúi đầu bận rộn ghi chép sổ sách, ngẩng mặt lên, cắn cắn bút cười với hắn, đôi môi đỏ, hàm răng trắng. Thôi Minh Húc choáng váng, đi tuần hết toàn thành mà còn sức chạy ra bờ kênh ngoài thành bận bịu.

Tề Gia à... Cọp vừa nghĩ tới thỏ thì gần không được nụ cười xấu xa.

Tề Gia lảng máng cảm thấy có ai đứng bên người, mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt là nụ cười không đúng đắn của Thôi Minh Húc.

“Sao người lại tới đây?” – Thỏ còn chưa tỉnh ngủ, dụi mắt hỏi một cách hồn nhiên.

Ánh mắt con cọp thuận theo khuôn mặt con thỏ đi đến mép cổ áo hơi mở rộng của y, trên chiếc cổ trắng ngần có vài đốm đỏ sống động, tùy động tác của y mà như ẩn như hiện, đây là vết cắn đêm qua: “Đến thăm người.” – Âm thâm nuốt một ngụm nước bọt.

“Chuyện kênh rạch chẳng phải bận đến nỗi không thoát thân được à?”

Những ngày tháng êm đẹp khiến cho người ta ghen tị. May thay vị hoàng đế thiếu sự bang trợ của thừa tướng thì không làm được việc gì ra hồn còn nhớ rõ chốn Cức Châu muốn gì không có nấy, ở thật xa mà phái người đến xem xem tình hình đào kênh ngoài thành Cức Châu thế nào rồi, thuận tiện đến xem luôn dân cư nơi đây ra sao, quan lại thế nào.

Người tới gọi là khâm sai, người đó khen bạn tốt, ngày mai là có thể đề bạt bạn vào một chức quan béo bở, người đó muốn trách bạn không tốt, a, nghe đâu khâm sai đều mang theo thượng phương bảo kiếm, tiền trăm hậu tấu, không ai đỡ lời giùm được.

Thánh chỉ vừa đến, nha môn bận rộn điên cuồng. Công văn cũ bấy nhiêu năm về trước lần lượt được lật ra xem xét có gì sai sót, nhiều vụ án cũng được lấy ra duyệt lại lần nữa, nhất thiết đừng có hàm oan người tốt hay giết lầm dân lành. Đặc biệt là chuyện kênh đào, càng phải gấp rút. Dù gì không thể cho khâm sai đại nhân từ xa xôi đến để ngắm một con lạch nhỏ như con giun nhỉ? Báo cáo lên trên, hoàng đế còn nghi Thôi Minh Húc hẳn ăn chặn tiền bạc!

Kể dưới còn gấp đến chân không chạm đất, Thôi Minh Húc càng mệt hơn nhiều, chạy qua lại giữa hai bên nha môn và kênh rạch, chờ lúc trở về phủ, trăng đã sắp xuống núi. Nằm ngủ trên phản giường lạnh kề cận Tề Gia, nhắm mắt nhưng không ngủ được. Ôm cơ thể mềm mại của Tề Gia cọ tới cọ lui, lại gặm hai miếng tại cần cổ trơn nhẵn.

“Ừ...” – Tề Gia vô thức rên rỉ.

Bụng dưới Thôi Minh Húc nóng lên, nhìn sắc trời dần ngả màu trắng ngoài cửa sổ, rồi nhìn lại đôi môi Tề Gia khép hờ, sau cùng bần khoăn đắn đo về cơn đau mỗi khi gào liên tục khắp mình mẩy. Lòng có dư mà lực không đủ... Thở dài một hơi, chạy khỏi phòng đi tắm nước lạnh. Cách ngày tỉnh dậy soi gương, trên khuôn mặt ham muốn không được cung ứng đầy đủ, con ngươi màu phỉ thúy óng ánh có thần. Gã hoàng đế mà bất kể Lục thừa tướng quân giáo thế nào vẫn tùy hứng và nhỏ nhen thế này, ở trong lòng đá bay gã hoàng đế tên Ninh Hi Diệp kia ra con kênh ngoài thành một trăm lần.

“Bây giờ rảnh rồi đôi chút rồi.” – Thôi Minh Húc ôm lấy Tề Gia, để y ngồi trên đùi mình: “Hôm nay Lý đại nhân cũng có mặt, ta nói quay về nha môn xem thử.”

Mặt bàn rơi rớt vài viên kẹo bánh ú, nhón lấy một viên, đút cho Tề Gia. Tề Gia ngoan ngoãn ngậm vào, vị ngọt tan ra trong miệng, ngón tay dừng lại bên mép không chịu rời khỏi, cùng nhau luồn vào, như du hí mà khuấy động viên kẹo trong miệng y. Chất đường ngọt ngấy hòa tan trong vòm miệng, chiếc lưỡi ẩm mềm bị ngón tay liếm đến ướt mềm dứa giỡn, như thể nghe được tiếng nước rất khẽ, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến một nơi khác trên cơ thể cũng bị xuyên thấu như thế, khuấy động.

Bầu không khí trong cửa tiệm bắt đầu trở nên hơi thân mật... Tề Gia vẫn không nhúc nhích nhìn Thôi Minh Húc trước mặt.

Thôi Minh Húc nhướn môi cười, rút ngón tay mình ra, lại gần liếm đi sợi chỉ bạc đọng bên khóe môi Tề Gia. Ngọt thật, đầu lưỡi chưa thỏa mãn từ khóe môi liếm đến bờ môi mềm, rồi một đường luồn vào khoang miệng ẩm nồng. Môi lưỡi uốn lượn, người được ôm khẽ rung mình, chiếc lưỡi mềm nhút nhát thoát đầu muốn tránh, dần dần bắt đầu đáp lại, mang theo vị kẹo bánh ú ngọt lịm bạo dạn duỗi vào miệng hắn. Hương vị ngọt ngào lan tràn cả hai vòm miệng.

Thôi Minh Húc kéo Tề Gia vào lòng, một tay xuôi theo cổ áo mở vào thám thính. Tề Gia có thêm chút thịt so với hồi mới tới, mềm mềm xốp xốp, chạm vào cực tuyệt. Giữa lúc thân mật, cổ áo bị chà xát nên mở rộng hơn, dấu ấn để lại trên cổ Tề Gia tối qua thấy rõ mồn một. Ngón tay ve vuốt, Tề Gia run bắn, xoay hông muốn né ra phía sau.

“Không còn kịp rồi.” – Thôi Minh Húc nheo mắt, một tay ôm eo Tề Gia, đè y tựa vào ngực mình, hàm răng trắng phau chồm lên dấu răng hôm qua: “Thích ta liếm chỗ này của ngươi không? Hửm?”

“Ừm... Ngươi...” – Tề Gia bị hôn thở hổn hển không dứt, trong đôi mắt sáng bốc lên một lớp sương mù. Lắc đầu muốn né, nhưng trốn không thoát chiếc lưỡi như hình với bóng của Thôi Minh Húc.

Môi lưỡi tình sắc tại cần cổ nồn nà quuyến luyến không thôi, tay Thôi Minh Húc trượt theo eo Tề Gia, một trái một phải lần tìm lên ngực y. Tề Gia lại thở gấp, sắc đỏ trên mặt càng đậm màu.

“Muốn ta hay không?” – Giọng nói trầm khàn vang lên bên tai, thể là thù tai Tề Gia cũng nóng bừng.

“Một tháng nay chúng ta chưa... thế này rồi đấy...” – Ngón cái để trên tiểu hồng châu dựng thẳng găng sức ấn xuống.

“A...” – Ngực Tề Gia bị đau, không khỏi kêu lên: “Đau...”

Mở to đôi mắt thổ hồng hồng, làm sao cũng không chịu trả lời. Lúc trước Thôi Minh Húc tỏ vẻ không đủ cứ rồi rồi là tìm y để mà... Đột nhiên băng đi một tháng, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên. Thế nhưng

chuyện này sao nói thành lời được?

“Không nói?” – Cọp nhếch mép cười, một móng vuốt ấn xuống hạ thể Tề Gia: “Vậy tự ta hỏi.”

“A... Đừng, đừng mà...” – Hồng Tề Gia nẩy mạnh, bàn tay nắm lấy hạ thể như có lửa, rồi lại không thể thỏa ý thích, chỉ là cách trở lớp quần áo, dùng ngón tay từ từ mô tả hình dáng chỗ đó: “Ừ... A... Người...”

Khoái cảm dâng tràn, nhưng dù thế nào cũng không đạt được đỉnh điểm, Tề Gia khó chịu nín chặt vạt áo Thôi Minh Húc: “Ừm... Ừm... Minh... Minh Húc...”

“Muốn ta làm gì?” – Một tay con cọp giữ lấy bàn tay duỗi về hướng hạ thể chính mình của y, dù bận vẫn ung dung thưởng thức nét mặt con thỏ đầy màu sắc tình dục: “Người giúp ta, ta sẽ giúp người.”

“Không muốn.” – Tề Gia lên tiếng cự tuyệt, hạ thể đột nhiên thấy mát lạnh, đó là Thôi Minh Húc cởi quần y. Ngón tay linh xảo trực tiếp đặt trên phân thân đã đứng thẳng. Một làn sóng nhiệt xông lên não, Tề Gia chỉ cảm thấy eo run đến sắp không đỡ nổi.

“Ở đây, từng bị ta ăn. Còn nhớ không?” – Da mặt hắc sao càng ngày càng dày, nói thể mà mặt không đỏ thỏ không gáp.

Tề Gia mắc cỡ mặt đỏ bừng, nhưng không ngăn được lời lẽ đùa giỡn của Thôi Minh Húc: “Người cũng ăn ta mà, lần trước, tại hoa viên nhỏ trong phủ. Đầu lưỡi quần lấy ta chuyển động...”

Ngón tay cũng vòng quanh đỉnh chóp không ngừng nhỏ ra chất lỏng trong suốt miết lại: “Mút rất chặt, thể nhưng cái miệng nhỏ phía dưới của người tuyệt hơn, vừa nóng vừa chặt, muốn chết ta luôn.” Bận đang ?

Tề Gia liên tục lắc đầu muốn kêu hắc hắc đừng nói nữa, nhưng chỉ có tiếng rên rĩ “ừm ừm a a” trào khỏi cửa miệng.

Thôi Minh Húc để Tề Gia ngồi xoãi trên người mình, phân thân sớm vùng dậy dò xét giữa đùi y... Quầy hàng cao ngất che chắn hai người nửa thân dưới quần áo xộc xệch.

Ngoài cửa mặt trời treo trên đỉnh, không thấy người qua đường.

“Ừm... Cửa... A... Cửa còn... A...” – Tề Gia quay đầu nhìn thoáng qua, sợ đến mặt trắng bệch, nếu có ai đứng lúc đi ngang qua, liếc nhìn vào phòng, thấy cảnh tượng kiều diễm của hai người sau quầy hàng là đoán được ngay.

“Bọn họ thích xem cứ để bọn họ xem... A... Đừng siết chặt quá...” – Thôi Minh Húc chẳng những không ngại ngừng, trái lại càng thêm hưng phấn, kéo khuôn mặt Tề Gia xuống, hôn lên đôi môi mở khe của y, thất lực mạnh mẽ hướng lên.

“Đừng...” – Đôi môi Tề Gia bị lấp kín, rên rĩ vụn vặt từ kẽ môi dính liền tuôn ra. Bởi vì ngồi bên trên, cơ thể rất lâu chưa buông thả bị chèn vào sâu thêm, khoái cảm càng mãnh liệt, những lo lắng còn sót lại không bao nhiêu bị vứt lên chín tầng mây. Phần hông không nhận được vận vẹo cùng Thôi Minh Húc, *** kín kẽ không ngừng phun nuốt phân thân chôn sâu trong cơ thể.

“Muốn ta hay không?” – Thôi Minh Húc cố sức chạm vào điểm lỗi trong “lối giữa”.

“A...” – Tề Gia hét sợ hãi: “Ừ... Muốn... Ừm... Muốn người...”

...

Ánh nắng vẫn chây lười, con mèo đốm ở hiệu thuốc sát vách còn đang gà gât. Dư vị tình dục mập mờ trong không khí được mùi hương được thảo tươi mát che lấp.

Con thỏ yếu ớt ngã vào lòng con cọp.

Cọp liếm môi, ôm thỏ cười đắc ý. Thời gian sao, nhín chút thì có ngay.

“Minh Húc...” – Thỏ nhỏ giọng lên tiếng.

“Hửm?”

“Bệ hạ nói, muốn ta trở lại kinh thành hai ngày.”

“Không được!”

“Thế nhưng... Ừm...” – Thỏ muốn biện giải, vật sống trong cơ thể lần thứ hai ngóc đầu.

Con cộp cấn một cái lên cổ con thỏ: “Đừng mơ!”

“Ừ... A... Chậm... chậm một chút... Ha...”

Ngày hè thành Cúc Châu, buổi chiều rất yên tĩnh. Từ cửa tiệm be bé bên cạnh thỉnh thoảng vang lên vài tiếng động mờ ám.

“Đồ mèo chết! Ổn cái gì?” – Người phụ việc của hiệu thuốc bị đánh thức, mơ màng buồn ngủ quăng ống đựng bút.

“Meo meo~ “ – Con mèo đốm bên bậc cửa vô cùng oan ức.

Chú thích:

[1] Châu mục: một chức quan tương đương chức thứ sử.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-than>